

Capitolul unu

În clipa în care îl văzu își dădu seama că făcuse o greșeală acceptînd să o ajute pe Alicia.

Iată-l pe veranda *Casei Fairchild* cu valiza într-o mînă, cu mașina de scris portabilă în cealaltă și cu ochelarii cu rame de baga în creștetul capului, părăind puțin stînjenit pentru faptul că o trezise din somn.

Ea, Sloan Fairchild, proprietăreasa pensionului, stătea chiar în dosul ușii principale, strîngîndu-și

capotul la gît și mutîndu-se cînd pe un picior, cînd pe altul.

De cum îi aruncă o privire lui Carter Madison, își simți stomacul încordîndu-i-se. Deveni teribil de conștientă de goliciunea ei pe sub cămașa de noapte și capot. Între pulpe, niște furnicături minunate îi amintiră de propriul sex.

– Sloan? Domnișoara Fairchild? întrebă el.

Ea dădu din cap afirmativ, prostită.

– Sînt Carter Madison. Te-am trezit din somn, nu-i așa?

Părul ei ciufulit, vestimentația și picioarele goale la care el se uita zîbind o trădau, fără îndoială.

– Da, îmi pare rău pentru... spuse ea și mîna începu să-i alunece pe trup, dar se opri brusc și și-o duse din nou la gulerul capotului. Cre... credeam că o să vii mai devreme. Intră.

Se dădu la o parte și deschise ușa mai mult, iar el intră trăgîndu-și și bagajele.

– Planificasem să vin mai devreme, dar David a avut un meci de fotbal și s-a înfuriat foarte tare cînd a auzit că n-o să mă duc. Atunci am sunat și mi-am rezervat loc la altă cursă. Meciul a fost programat după ore și, după ce am sărbătorit

victoria cu hamburgeri și sucuri, abia am izbutit să ajung la aeroport la timp pentru ultima cursă. Nu v-a sunat Alicia?

– Nu.

– Îmi pare rău, spuse el oftînd. Trebuia să sune să-ți spună că o să întîrzie.

Își puse bagajele pe podea și își îndreptă umerii.

– Nu are importanță. Crede-mă.

El se îndreptă complet și se uită la ea. Niște ochi cum nu mai văzuse vreodată îi întîlniră pe ai ei. Pînă și lumina slabă pe care o ținea aprinsă în hol le reflecta culoarea căprui deschis. Erau adumbriți de niște gene dese de aceeași nuanță cu părul negru.

– Îmi pare rău că te-am deranjat acum. Alicia mi-a spus că la început n-ai prea vrut să mă găzduiești.

Zîmbetul lui era cam prea încrezător, cam prea îngîmfat și absolut captivant.

Sloan își aranjă o șuviță rebelă și își dori ca acea tulburare din partea inferioară a trupului să dispară mai repede.

– Nu pe dumneata în mod special, domnule Madison, spuse ea cu o voce care spera să sune

convingător. Majoritatea pensiunilor sînt ținute de perechi. Din moment ce eu sînt singură, am hotărît că oaspeții mei să fie numai perechi sau femei care călătoresc împreună.

El o cîntări din privire.

– Nu cred că e o idee rea. Trebuie să te gîndești și la reputația *Casei Fairchild*.

– Exact, spuse ea strîngîndu-și capotul mai mult.

Turul pe care îl făcuseră ochii lui nu scăpase nesesizat de trupul ei, asupra căruia ea părea să nu mai aibă nici un control. Trăia liniștită de treizeci de ani și acum, în două minute, acel trup îi devenise străin.

– Nu crezi că acest principiu te face să pierzi bani?

Ea zîmbi.

– Abia fac față. Am nevoie de orice oaspete care plătește.

– Eu sînt un oaspete care plătește, spuse el și, într-un fel, afirmația aceea sună ca o profeție intimă.

Ea adoptă o atitudine severă.

– Am fost de acord să te găzduiesc numai pentru că ești logodnicul prietenei mele și ea m-a

rugat să te țin o lună ca să poți scrie ultimul capitol al romanului dumitale înainte de nuntă.

– *Iubita adormită.*

– Poftim?

– *Iubita adormită.* Așa se numește romanul.

– Ah.

– Mi-ai citit cărțile?

– Da.

– Ți-au plăcut?

– Anumite părți din ele. Eu...

– Care părți?

– Mai toate, spuse ea rîzînd de curiozitatea lui.

Răspunsul ei îl satisfăcu, dar zîmbetul lui deveni puțin cam prea cald și cam prea personal pentru simțurile ei deja tulburate.

– E minunat că te căsătorești cu Alicia, spuse ea repede.

– E o femeie extraordinară.

– Așa este. Credeam că... nu, n-are importanță.

– Contină. Ce credeai?

– Ei bine, că n-o să-și mai revină niciodată după moartea lui Jim. Ea și băieții au suferit extrem de mult. Cînd am vorbit cu ea, ieri, părea foarte fericită. Datorită dumitale. Știu că te-ai o-

cupat de majoritatea problemelor ei juridice după moartea lui.

– Eram în China când s-a întâmplat accidentul. Am venit acasă cît am putut de repede. Jim Russell mi-a fost ani de zile cel mai bun prieten. A fost o onoare, nu o corvoadă, să mă îngrijesc de văduva lui.

„Pînă la a te însura cu ea?” ar fi vrut să-l întrebe Sloan, dar de data aceasta tăcu. Făcuse greșeala de a deschide subiectul cu Alicia.

– Căsătoria asta înseamnă atît de mult pentru mine, Sloan, îi spusese ea. De cînd... ei bine, știi foarte bine cît de singură am fost și ce greu mi-a fost cu băieții. Carter a fost un om minunat, răbdător, atît cu ei cît și cu mine, dar și el a cam ajuns la capătul puterilor. Cred că avem nevoie amîndoi de o perioadă de despărțire înainte de a face pasul cel mare.

– Alicia, îi spusese Sloan șovăielnică, îl iubești pe Carter?

Urmase o pauză înainte ca Alicia să-i răspundă.

– Bineînțeles. Întotdeauna l-am adorat pe Carter. El și Jim erau prieteni foarte buni. Vrea să aibă grijă de băieți și de mine. Ne iubește și noi îl

adorăm.

– Știu, știu, îi spusese Sloan, enervată de faptul că prietena ei nu reușea să înțeleagă. Mi-ai spus de o sută de ori cum el și Jim au crescut împreună, cum au mers la școală amândoi, cum au fost ca frații. Dar asta e de ajuns ca să te măriți cu el? Nu e Jim, Alicia.

– Cîtă cruzime, Sloan, cîtă cruzime! Nu voi mai iubi pe nimeni cum l-am iubit pe Jim, dar pe Carter îl iubesc cu totul altfel. Pentru că Jason ți-a făcut ce ți-a făcut, ești sceptică în privința oricărei relații dintre un bărbat și o femeie. De aceea te-ai închis în casa aia veche și nu te-ai mai uitat la un bărbat în acești doi ani de cînd te-a părăsit ticălosul ăla.

Din moment ce prietena ei avea dureros de multă dreptate, Sloan își ceruse scuze și încheiase subiectul. Carter și Alicia păreau să fi ajuns să discute despre căsătorie și ei nici prin cap nu-i trecea să dea cuiva sfaturi în probleme de iubire.

Îeșind din starea de reverie, spuse repede:

– Nu știu de ce te țin în hol. Sînt sigură că vrei să mergi în cameră.

– Nu mă plîng în privința ospitalității dumitale. În fond, tocmai te-am făcut să te dai jos din pat.

Toți ceilalți dorm?

– Trei din cele șase dormitoare sînt ocupate și, da, toți s-au retras după cină.

Afirmația aceea părea să sublinieze faptul că erau singuri în holul întunecos și că ea era în cămașă de noapte, în capot și desculță. Stăpînită de nervozitate, își umezi buzele.

– Alicia mi-a spus că ai dori o cameră mare, cu baie proprie, zise ea și arătă apoi spre etaj. Ultima ușă din capătul holului.

El nu părea să vrea să urce imediat. În orice caz, nu făcu nici o mișcare.

– Nu ți-a fost teamă să-i deschizi unui bărbat la această oră tîrzie?

– Alicia mi te-a descris și, în plus, te-am recunoscut din fotografia de pe coperta ultimei cărți.

El se încruntă exagerat, dar, în timp ce o sprînceană i se arcui, cealaltă rămase întinsă.

– Doamne, sper că nu. Agentul meu a insistat asupra costumului *Brooks Brothers*. Cred că m-au și pieptănat înainte să-mi facă fotografia.

Acum nu era pieptănat. Ceața din San Francisco se așezase pe părul lui ca un văl sclipitor, cîteva picături strălucind pe șuvițele roșcate care

îi căzuseră pe frunte și îi atingeau gulerul și vârful urechilor. Era încântător de neîngrijit. Iar geaca kaki nu văzuse niciodată emblema *Brooks Brothers*. De fapt, arăta de parcă ar fi supraviețuit fiecărui război începînd cu cel din 1812. Nici blugii decolorați și nici adidașii uzați nu proveneau din vreun magazin de lux.

Fotografia alb-negru, lucioasă, de pe coperta cărții *Escapadă la Paris* era o parodie bidimensională a chipului care îi zîmbea acum. Căutase cartea cu o zi înainte, pe raftul ei atît de încărcat, pentru a face cunoștință cu oaspetele pe care îl aștepta. Alicia ar fi putut face o alegere chiar mai proastă, își spusese ea cu obiectivitate. După ce pusese cartea înapoi pe raft, Sloan nu se mai gîndi nici o clipă la înfățișarea lui Carter Madison.

Acea fotografie austeră nu o pregătise deloc pentru versiunea în carne și oase pe care o avea în fața ochilor. Era un chip ridat pe care se citeau cei treizeci și patru de ani – Alicia îi spusese cîți ani avea. Rîsul îi lăsase cute de o parte și de cealaltă a gurii, iar în colțurile ochilor se vedeau cîteva riduri. Ceea ce, în fotografie, era un zîmbet stins în realitate era ceva extrem de senzual, dezvelind două șiruri de dinți sclipitori. Nasul

care, în fotografie, trădase o amabilitate arogantă, în realitate era lung și drept și... modest.

Trupul lui nu păruse chiar atât de impresionant în costumul *Brooks Brothers*. În carne și oase, însă, făcea o femeie să ardă de dorința de a-l atinge. Era înalt și zvelt, emanînd forță și eleganță. Avea un fizic subțire, dar fără cea mai mică urmă de neîndemînare. Se mișca de parcă ar fi știut exact ce făcea și fusese învățat să nu-și irosească nici un gest.

– Încotro?

– Camera dumată e pregătită și sînt sigură că ești epuizat. Așteaptă puțin să aduc cheia.

Bucuroasă de a fi găsit o scuză pentru a nu-l mai privi, ea dădu să se îndrepte spre biroul de dincolo de scări, dar el o opri brusc.

– Îmi pare rău că trebuie să te deranjez atât, dar sînt mort de foame. În avion au servit alune. E vreo șansă ca un oaspete care plătește să convingă o gazdă miloasă să-i ofere un castron cu fulgi de ovăz, ceva? Nu fac mofturi.

– La cină am avut friptură înăbușită. Vrei un sandwich cu friptură de vită?

– Vorbești cu un om care s-ar fi mulțumit și cu fulgi de ovăz, spuse el ducîndu-și mîna la inimă.

Încercînd să nu observe cît de adorabil era, Sloan spuse:

– Dacă iei loc în sufragerie, ți-l aduc imediat.

Printr-o simplă apăsare a întrerupătorului, sufrageria fu scăldată deodată într-o lumină plăcută provenind de la candelabru de cristal. Masa fusese pregătită deja pentru micul dejun, lucru pe care ea îl făcea adesea după cină. Cristalul reflecta lumina caldă, argintul scilipea pe fața de masă albă și scrobită, iar șervetele stăteau drepte în mijlocul farfuriilor de porțelan. Cîteva flori proaspete aranjate într-un vas vechi dădeau un plus de culoare și intimitate atmosferei.

– Singur?

Cînd se întoarse, ea îl văzu foarte aproape în spatele ei rotindu-și privirea prin încăperea elegant mobilată care era mîndria și bucuria lui Sloan. Își coborîse ochelarii pe nas. Ei îi plăcea cum îi stătea.

– Eu nu...

– Este evident că ai pregătit masa pentru micul dejun. N-ar fi mai bine să-mi mănînc sandvișul în bucătărie? De preferat, pe o farfurie de carton?

– Nu-i nici o problemă, zise ea.

El era atît de aproape și atît de înalt față de ea, încît Sloan trebui să-și dea capul pe spate pentru a-l putea privi. Își duse din nou mîna la gît, sperînd să-și ascundă zvîcniturile agitate ale pulsului.

El îi privi chipul un moment îndelungat, mîna care ținea capotul îi atrase atenția multă vreme, apoi întrebă încet:

– Unde e bucătăria?

– Pe aici.

Chiar în clipa în care rosti acele cuvinte, Sloan știa că făcea ceva cu totul neobișnuit. Nici un oaspete nu intrase vreodată în bucătărie. Era o nebunie să înceapă să o facă acum, cu un singur oaspete, dar ar fi fost ridicol să stea acolo, în holul acela întunecat, avînd pe ea doar hainele de noapte și să insiste ca el să rămînă la masă din sufragerie. N-ar fi trebuit să cedeze. Doar ea era proprietăreasa, nu? Cînd îi dispăruse autoritatea?

Totuși, rațional era să-l conducă pe Carter spre bucătărie. El își lăsase valiza și mașina de scris lîngă scară și, pînă ajunseră în bucătărie, își scoase geaca.

Sloan aprinse lumina și se apucă imediat să-i pregătească gustarea, care nu era alcătuită doar

dintr-un sandviș, ci și din puțină salată de fructe, o felie de tort cu ciocolată și un pahar înalt cu lapte, pe care el spusese că îl preferă în locul cafelei. Știa că o urmărea cu privirea în timp ce se agita prin bucătărie, atentă la ceea ce făcea și supărată din cauza nervozității care nu-și avea rostul. Amintindu-și cine era el și de ce se afla acolo, ea spuse:

– Alicia nu mi-a zis că David joacă fotbal.

Așa. Era un subiect foarte bun. Într-un fel, pomenind numele Aliciei, atenua intimitatea provocată de faptul de a-l avea în bucătăria ei, la masa ei mică, mîncînd ceea ce ea pregătise special pentru el în toiul nopții, în timp ce ea stătea în fața lui întrebîndu-se dacă o fi știind că era goală pe sub cămașa de noapte.

„Ce prostie, Sloan. Toată lumea e goală pe dedesubt“.

El mușcă o dată din sandviș și luă o înghițitură din paharul cu lapte, ștergîndu-se cu șervetul la gură înainte de a-i răspunde.

– Îi antrenează de mici. Și cîțiva dintre gîndăceii ăia chiar pot să alerge.

– Sînt sigură că a însemnat foarte mult pentru David faptul că ai fost la meci, spuse ea jucîndu-

se cu castronul de zahăr din mijlocul mesei.

În încăpere era răcoare, fiindcă ea oprise căldura, din economie, după ce terminase lucrul în seara aceea. Spera ca el să nu observe că sfîrcurile i se întăriseră și să interpreteze greșit acest lucru. Ei i se părea îngrozitor de vizibil. Nu și-ar fi dat seama mai bine nici dacă o săgeată roșie de neon ar fi fost îndreptată spre ei ca pentru a spune „Uită-te la noi, sîntem excitați, sîntem excitați“.

– Și el și Adam sînt niște copii foarte drăguți, dar au nevoie de prezența unui bărbat. Ambele perechi de bunici sînt mult prea indulgenți, iar Alicia nu poate fi categorică. Se teme că o disciplină mai severă după moartea lui Jim i-ar afecta pe copii psihic.

– Accidentul a fost îngrozitor de tragic. Sînt sigură că au fost traumatizați nu numai din cauza morții tatălui lor, dar și din cauza știrilor generate.

– Fără îndoială, spuse el și bătu încet cu pumnul în masă. Fir-ar să fie, ce-o fi fost în capul lui Jim, de a participat la cursa aceea? Riscîndu-și nu numai viața lui, dar și pe a lor. A fost o prostie și o dovadă de egoism. Cînd mi-a arătat, plin de mîndrie, mașina aia afurisită, l-am sfătuit să

renunțe la ea și l-am implorat să nu se gândească să conducă așa ceva.

Sloan avea aceeași părere, dar nu și-o exprimase niciodată.

– Știi că pare o nebunie, dar tot sînt furios pe el pentru că le-a făcut așa ceva Aliciei și băieților.

Luă încă o înghițitură de lapte și o privi peste marginea paharului. După ce îl puse pe masă, spuse:

– Ciudat că eu am fost cel mai bun prieten al lui Jim, iar dumneata, cea mai bună prietenă a Aliciei și, totuși, nu ne-am cunoscut niciodată. De ce n-ai fost la nuntă?

Ea își luă privirea din colțul gurii lui, un punct care continua să o intrige.

– Ăăă... eram în Egipt.

– Te-ai dus în Egipt doar ca să nu vii la nuntă?

Ea rîse.

– Nu. Părinții mei sînt egiptologi și m-au forțat să-i însoțesc într-o călătorie de trei luni. Alicia a amenințat, a plîns, m-a implorat, dar n-a fost chip. Le promisesem părinților mei că voi merge cu ei și m-ar fi costat extrem de mult dacă m-aș fi întors special pentru nuntă.

Se uita, oare, la ea? Da. „Dumnezeule“. Cît

mai firesc posibil, își încrucișă brațele peste piept.

– Ți-a... ți-a plăcut în Egipt?

Părea să-i fi rămas ceva în gât și vocea îi deveni răgușită.

– A fost bine.

În realitate, nu îi plăcuse nici o clipă. Fusesse călătoria vieții părinților ei. Tatăl ei, profesor de istorie la UCLA, și mama ei, care, înainte să se mărite cu el, îi fusese asistentă, o convinseseră pe Sloan să-i însoțească.

Așa cum se temuse, departe de casă, fusese pentru ei exact ce era și acasă, o servitoare neplătită. S-a ocupat de problemele legate de drum, de împachetat, de hainele și de întâlnirile lor. Ca întotdeauna, când nu erau absorbiți de munca lor, erau absorbiți unul de celălalt excluzând absolut orice altceva, chiar și pe fiica lor.

– Ce-ai făcut înainte să te ocupi de *Casa Fairchild*?

Ea puse toate acele întrebări pe seama curiozității lui de scriitor. Povestea ei ar fi fost plictisitoare pentru el și dureroasă pentru ea, așa că răspunse politicos și vag.

– Am lucrat pentru o companie din Burbank

care fabrică și vinde articole de birotică.

– Și ai renunțat la tot pentru această frumoasă casă din San Francisco?

Ochii lui tachinau, plini de lumini de culoarea ambrei.

– A fost un sacrificiu imens, într-adevăr, spuse ea prefăcându-se tristă, amîndoi izbucnind apoi în rîs.

Era bine.

– Cum ai ajuns în posesia casei?

– A fost aproape un punct întîmplător în testamentul bunicului meu. Pe părinții mei nu i-a interesat, așa că eu am venit, am aruncat o privire și mi-am dat seama imediat ce vreau să fac.

Se dusesese înapoi la Los Angeles, își dăduse demisia, își anunțase părinții și rezolvase totul în cîteva săptămîni.

– Am avut nevoie de toți banii pe care mi i-a lăsat bunicul pentru a o pune la punct, fiindcă era într-o stare deplorabilă.

– Bine, dar chiar lîngă Union Street? Dumnezeu, ăsta zic și eu noroc.

– Era în umbra unui depozit, altfel sînt convinsă că ar fi încercat cineva să o cumpere de la noi cu mult înainte. Bunicul o avea de prin '30,

dar n-a fost locuită ani de zile. Depozitul a fost desființat, așa că mă aflu pe o proprietate foarte bună, dacă e să ne luăm după impozite. Dar, în esență, nu m-a costat nimic.

El aruncă o privire prin bucătăria modernizată pe care Sloan o refăcuse din temelie.

– Ai realizat ceva nemaipomenit. Casa e extraordinară.

– Mulțumesc. Măcar de-aș putea să mă țin la suprafață pînă voi începe să am un profit...

Pentru a încheia fraza, își încrucișă degetele și închise ochii, ceea ce îl făcu pe Cartër să izbucnească în rîs.

– Credeam că semeni cu Alicia, dar nici vorbă de așa ceva.

Sloan era perfect conștientă de acest lucru. Alicia fusese regina campusului la UCLA cînd Sloan și ea se împrieteniseră. Blondă, cu ochi albaștri și împlinită, Alicia o făcuse pe Sloan să se simtă întotdeauna ștearsă.

Părul lui Sloan era de un blond întunecat, înspicat cu nuanțe mai deschise. Ochii ei aveau culoarea cerului văzut prin niște ochelari fumurii. Corpul lui Sloan era la fel de frumos ca al Aliciei, numai că nu avea nici un pic de carne în plus.

– Nu cred că cineva ar putea să aibă altă părere, spuse ea încet, încercînd să ignore felul în care o privea Carter.

Scriitorii strîng întotdeauna material, nu?

– Alicia e foarte frumoasă.

– Și dumneata la fel.

Ea sări imediat de pe scaun și se lovi cu pulpa de masă.

– Mulțumesc. Mai dorești ceva? îl întrebă cu nervozitate, dorindu-și ca mîinile să nu-i tremure cînd strînse farfuriile.

Nu avea vase de carton.

– Nu, mulțumesc. A fost delicios.

Ea duse vasele la chiuvetă și dădu drumul la apă peste ele.

– Te conduc în cameră, zise ea după aceea și trecu pe lîngă el, dorindu-și să nu fi observat cît de bine i se mula cămașa pe piept cînd își aruncă geaca pe umăr, și nici felul cum blugii îi îmbrăcau mușchii pulpelor și umflătura sexului.

Doamne, devenea o fată bătrînă nebună care nu se gîndea decît la un singur lucru.

– Sper să-ți placă, spuse Sloan peste umăr conducîndu-l pe același drum pe unde veniseră și apoi în biroul ei de sub scară.

Deschizînd un dulap în care erau agăţate cheile, numerotate cu grijă, luă una şi o lăasă să cadă în mîna lui. Nu îndrăznea să-l atingă.

– E şi o masă pe care să-mi pot pune maşina de scris?

– Am dus una special pentru dumneata... şi un scaun.

– Mulţumesc. Nici nu-ţi dai seama cît de bine va fi să muncesc fără să fiu întrerupt.

– Mă întreb de ce n-ai putut să termini cartea la Los Angeles. Alicia mi-a spus că acolo veţi locui amîndoi. Am bănuir că ai o casă acolo.

– Am. Chiar pe plajă. O casă minunată. Are de toate.

– Atunci...

– Inclusiv un telefon al cărui număr îl are toată lumea. Mama Aliciei sună să mă întrebe dacă ştiu ce culoare de rochie intenţionează să poarte mama la nuntă. Cînd îi sugerez să o sune chiar pe ea, zice „Ah, nu vreau s-o deranjez“. Pe urmă, tatăl Aliciei mă sună ca să mă invite să luăm prînzul cu nişte prieteni de-ai lui, eu îi spun că lucrez şi el zice „Bine, dar mai trebuie să şi mănînci“. După aceea sună Alicia, David, Adam...

– Micuţul Adam? întrebă Sloan rîzînd la acea

imagine. Dar nu are decît trei ani.

– Oricum, ştie să-mi formeze numărul, spuse el clătînd din cap. Nu pot să mă răstesc la nici unul dintre ei. Nu-şi dau seama cît de mult mă distrag aceste întreruperi.

– Şi după ce o să te căsătoreşti? Nu-ţi va fi mai uşor!

– Da, dar atunci o să pot să mă răstesc.

Rîseră amîndoi uşor şi apoi acea senzaţie de intimitate se strecură din nou între ei, făcîndu-i să devină conştienţi unul de celălalt.

– Eh, aici nu sînt telefoane în camere, spuse ea cu răsufierea tăiată.

– Sună din ce în ce mai minunat.

– Alicia mi-a zis că lucrezi aproape tot timpul.

Spera ca acea notă agitată din glasul ei să scape neobservată.

– Cred că nu mai ai decît ultimul capitol.

Se aflau lîngă scară acum, dar el nu făcu nici un gest pentru a-şi lua valiza sau maşina de scris. Cît timp mîncase, ochelarii îi rămăseseră în creştetul capului, acum, însă, şi-i puse din nou la ochi, dar nu ca să vadă mai bine, ci ca să-şi poată trece mîna prin părul răvăşit.

– Da, dar mă omoară.

– Nu știi cum se termină cartea?

O mînă i se odihnea pe balustrada lustruită, iar cealaltă își făcea de lucru cu cordonul capotului. Era liniște și vorbeau în șoaptă. Ar fi vrut să nu fi zărit părul negru de sub cămașa lui descheiată la câțiva nasturi. Și, mai mult, ar fi vrut ca dorința de a-l atinge să nu-și fi făcut nici o clipă loc în mintea ei.

– Ba da, dar trebuie să scriu scena în care eroul pozitiv îl învinge pe cel negativ și ultima scenă de dragoste dintre cei doi protagoniști.

– N-ar trebui să fie prea greu dacă ți se oferă condiții de concentrare. Te pricepi foarte bine la scenele de suspans și sînt sigură că scenele de dragoste nu-ți vor crea probleme cu un titlu ca *Iubita adormită*.

El zîmbi larg.

– Iubita adormită nu e o femeie.

– E un bărbat? Întrebă ea uimită.

El rîse cu zgomot, iar cînd ea îi spuse încet „Șttt”, se rezumă la un chicotit înăbușit.

– Nu cînd e vorba de un erou al lui Carter Madison, spuse el încercînd să pară jignit. Nu, cuvîntul „*iubita*” se referă la simțul datoriei lui. Pasiunea îl face să funcționeze. Dar aceasta își

pierde din importanță când o întâlnește pe eroină și nu își recapătă puterea decît în ultimele pagini.

Ea își dădu seama că fusese prinsă între el și perete abia cînd își ridică privirea.

– Deci, va trebui să renunțe la femeie?

El ridică din umeri și îi cercetă chipul în întuneric. Ea îi simțea răsuflarea pe piele, caldă și parfumată. Cît de mult ar fi vrut să o guste.

– Cred că va trebui să-l las pe erou să ia singur această hotărîre. Și mai trebuie să mă gîndesc și la eroină. O femeie poate iubi liber un bărbat știind că nu poate obține nimic?

Exact în ultima clipă, Sloan se împotrivi impulsului de a-și acoperi sînii care erau deodată plini și dureroși.

– Poate că nu-l va iubi liber. Poate că el o va forța.

El clătină din cap, deși ochii nu îi părăsiseră nici o clipă pe ai ei.

– Nu. E erou, nu uita. Eroii nu violează nicio-dată. Și, în plus, știe că și ea simte aceeași ambiguitate ca el.

– Da?

– Sînt aproape sigur.

– Deci, sfîrșitul va fi trist?

- Dulce-amărui.
- Nu cred că voi vrea să-l citesc.
- Poate va trebui să mă ajuți să-l scriu.

Deja era atît de aproape, încît ea simți căldura generată de trupul lui. Își văzu imaginea speriată și întrebătoare în ochelarii lui cînd se aplecă deasupra ei. Își mai văzu, de asemenea, buzele desfăcîndu-i-se și își simți genele coborîndu-i-se pînă cînd ochii ei căpătară expresia visătoare a unei femei care este pe cale de a fi sărutată.

Conștiința o smulse cu cruzime din plasa senzuală pe care conversația lor o țesuse în jur. Se lipi și mai mult de perete, încercînd cu disperare să nu-l atingă, urcînd o treaptă.

- O să te duc sus acum, zise ea.
- Sloan.

Dacă nu ar fi apucat-o de încheietura mîinii pentru a o opri, faptul că îi rostise numele pentru prima oară ar fi avut același efect. Numele ei avu o rezonanță poetică pe buzele lui. Se uită mai întîi la degetele din jurul încheieturii ei și apoi la chipul lui.

– Pot să găsesc și singur ultima cameră din capătul holului, spuse el după ce se priviră un moment îndelungat, timp în care nici unul din ei

nu respiră. Nu-i nevoie să te deranjezi.

– Atunci ne vedem la micul dejun.

Oare îi simțea pulsul agitat sub degetul lui mare?

– Se servește între șapte jumătate și nouă jumătate.

– La pat?

Ea își simți gâtul strâns la fel de puternic ca încheietura mâinii. Își închipui degetele acelea strângând la fel de ferm sînii care-i zvîcneau acum, alinându-le durerea. Senzația care îi străbătea pulpele era delicioasă, de parcă i-ar fi picurat pe ele unt topit.

– Ce vrei să spui?

– Servești micul dejun la pat?

– Dacă... dacă un oaspete preferă să nu coboare în sufragerie, pot să-i duc o tavă în... cameră.

– Prefer.

Capitolul doi

Carter stătea la fereastra camerei lui, privind dimineața care se întindea deasupra orașului San Francisco. De acolo putea vedea pînă în capătul lui Union Street unde se aflau numeroase *boutique*-uri, galerii și restaurante. Nu era soare. Doar o nuanță mai luminoasă de gri înviora peisajul. Vremea nu se potrivea cu starea lui de spirit.

Nu se simțise niciodată mai fericit.

Și acel izvor efervescent de fericire din pieptul său îl făcea să se simtă îngrozitor de vinovat, mai mîrșav decît cel mai ticălos personaj de basm.

Aruncă o privire peste umăr spre patul care mai purta încă amprenta trupului său pe așternutul pastel. Dormise fără vise, ca unul care nu avea conștiința încărcată. Îi trebuise mult timp pînă să adoarmă, dar odată ce se obișnuise cu gîndul că imaginea ei nu avea să dispară și că el nu putea face absolut nimic, ochii i se închiseseră și dormise buștean. Cînd se trezise, își simțise un zîmbet prostesc și satisfăcut pe chip și se rușină imediat. Nu o visase pe Alicia.

Muncă. De asta avea nevoie. O muncă istovitoare și neîncetată. Îndepărtîndu-se cu regret de fereastră, se duse la măsuța care fusese așezată în mijlocul camerei și puse mașina de scris pe ea. După ce aceasta fu dezvelită, după ce puse cu meticulozitate în stînga sa un teanc de foi albe și în dreapta cutia cu cele patru sute și ceva de pagini ale manuscrisului său neterminat pentru a le primi și pe cele pe care avea de gînd să le scrie cu o ușurință neobișnuită, după ce își puse ochelarii pe nas, se așeză pe scaun. Și privi în gol.

Doamne! Oare mai fusese vreodată șocat de imaginea unei femei cum fusese cu o seară în urmă? Nu. Era sigur. Altfel și-ar fi amintit.

Păruse atît de nostimă așa cum stătea acolo, cu părul ciufulit și desculță. Capotul era oribil, bleu și lînos, ceva ce i-ar fi stat bine unei bunici rele. Dedesubt, zărise poalele unei cămăși de noapte din nylon de un galben pal. Nu era nimic atrăgător și, totuși, se simțise excitat chiar și așa.

Încetase să mai fie „nostimă“ după ce o urmăse în bucătărie. Cînd se aplecase să ia un șervet dintr-un sertar și el observase că nu se vedea nici o linie care să arate existența unui chilot pe acel șezut perfect, încetase să o mai găsească nostimă și începuse să facă speculații în legătură cu corpul subțire de sub acel capot oribil.

Fusese îngrozitor pînă reușise să înghită acel sandviș din cauza nodului pus în gît. Mai ales după ce observase cele două vîrfuri gemene care făceau tot posibilul să se vadă prin capot. Doamne, fusese gata să se înece. Nu își făcea nici o iluzie cu privire la motivul întăririi sfîrcurilor. Bineînțeles că nu datorită efectului devastator pe care îl avea el asupra femeilor. Pur și simplu,

fusese frig în încăpere. Atîta tot. Efectul, însă, fusese același, iar cauza nu făcu să-i fie mai ușor să-și țină ochii, cu atît mai puțin mîinile, departe de sînii ei.

Chiar dacă trupul îi era atît de atrăgător, ochii ei îl fermecaseră cel mai mult. Erau frumoși, într-o nuanță de albastru amestecat cu cenușiu. Era sigur că ea nu era conștientă de ceea ce trădau ei. Se vedea tristețe în ochii ei. Durere. Suferință. Prudență. Era ca un animal mic care fusese bătut de prea multe ori și acum se temea să se mai aventureze pe afară.

Acea teamă atinsese punctul-maxim exact înaintea ca el să urce în cameră. Privirea aceea speriată era, probabil, singurul lucru care îl împiedicase să o sărute. Să o sărute, pe naiba. Doar expresia ei îl împiedicase.

Pentru că, în clipa aceea, el aproape că uitase de Alicia. Dorința, fierbinte și tulburătoare, îl umpluse și îl întărise pînă avu impresia că avea să explodeze dacă nu o atingea. Bătăile inimii îi răsunau în urechi, acoperind orice cuvînt de mustrare pe care i-l spunea conștiința. Conștiință, datorie, responsabilitate, morală. La naiba cu toate. În clipa aceea, tot trupul îi era guvernat de

o lege carnală și doar teama din privirea ei îl oprișe.

Acum se ridică de pe scaun și începu să se plimbe în jurul mesei ca un leu în cușcă, ștergându-și mâinile de blugi, căci pînă și simpla amintire a felului cum dorise să o atingă le făcuse să transpire din nou.

– Ticălos ce ești, mormăi el pentru că, deși nu știa nimic altceva despre ea, știa că Sloan Fairchild era o femeie serioasă și probabil că ar fi fost îngrozită dacă ar fi bănuit ce îi trecea lui prin cap. Ești logodit cu prietena ei cea mai bună, pentru numele lui Dumnezeu, își reaminti el cu dezgust. Ești angajat, amice.

Se gîndi că ar putea fi angajat într-un alt mod dacă își va petrece o lună de zile sub acoperișul lui Sloan.

Manuscrisul părea să-l cheme de pe masă.

– Bine, răspunse el de parcă i s-ar fi dat o pedeapsă îngrozitoare. De aceea sînt aici. Ca să lucrez.

Își împreună mâinile, le întoarse cu palmele spre exterior, se întinse și se așeză din nou la masă. Se uită la foaia albă și își așeză degetele pe claviatură. Deodată, avu o inspirație. Ce-ar fi

făcut personajul-lui dacă ar fi ajuns în toiul nopții în pragul casei unei femei frumoase, în *neglijé*?

– Ce întrebare prostească, spuse Carter ironic. E ficțiune. Orice se poate întâmpla.

Își dădu frâu liber minții. Dacă el ar fi fost Gregory, eroul romanului său, în loc de Carter Madison, un tip destul de cuviincios, care, de obicei, își asculta conștiința, ar fi urmat-o pe frumoasa doamnă Fairchild în bucătărie, iar în clipa în care i-ar fi zărit sfîrcurile împungînd capotul, ar fi întins mîna peste masă și ar fi acoperit unul cu palma, masîndu-l încet și circular pînă cînd s-ar fi făcut la fel de rotund și de tare ca o perlă.

„E o nebunie, Carter“, îl preveni conștiința. „N-are importanță. E o fantezie, atîta tot“, spuse la rîndul său, libidoul. „Nu poți fi spînzurat pentru ceea ce gîndești“.

Gregory ar fi dat totul jos de pe masă cu o mîna, ar fi luat-o în brațe și...

Nu, nu, nu. Nu avea finețe, clasă.

Pe podea? Prea rece. Din nou, nu avea clasă.

„Stai, am găsit!“ Ar fi tras-o încet în picioare. Ea ar fi fost puțin timidă și șovăielnică, s-ar fi împotrivit oarecum, dar de cum i-ar fi simțit buzele pe ale ei, s-ar fi lăsat moale în brațele lui. El ar fi

strîns-o și mai mult. Sărutînd-o pătimaș, vîrîndu-și limba în gura ei ca o sabie în teacă, s-ar fi dat înapoi spre dulapul pe care ar fi urcat-o. Ea ar fi murmurat în semn de protest cînd el i-ar fi desfăcut capotul, dar i-ar fi dat voie. Apoi, mîinile lui l-ar fi dat la o parte și ar fi văzut... cămașa de noapte galbenă care era, probabil, la fel de castă și de urîță ca veșmîntul de deasupra.

– La naiba, spuse el cu glas tare, înjurîndu-se.

Își apăsă pe ochi podurile palmelor, hotărît să se concentreze asupra lui Gregory și problemelor acestuia, dar problema lui Carter pulsa sub blugii strîmți și nu o putea ignora.

„Asta e fantezia ta, prostule. Prefă-te că nu ar fi fost nici o cămașă de noapte. Prefă-te, că ar fi fost...”

Apoi, mîinile lui l-ar fi dat încet la o parte și i-ar fi văzut... sînii goi, plini de dorință, cu sfîrcurile lor roșietice care reacționau la cel mai mic stimulent. l-ar fi atins în timp ce continua să o sărute. l-ar fi mîngîiat. l-ar fi frămîntat. Apoi și-ar fi lăsat capul în jos și ar fi luat un sfîrc în gură, sugîndu-l încet. Ea ar fi fost deja înnebunită, scoțînd sunete guturale și înconjurîndu-i mijlocul cu picioarele. Iar cînd el s-ar fi dat puțin înapoi și i-ar fi conturat sfîrcul cu

vîrful limbii, ea ar fi întins mîna spre...

– Domnule Madison?

– Ce este? strigă el ținînd de pe scaun și răsturnîndu-l împreună cu teancul de foi care zburară în toate direcțiile.

Era gata să rupă brațul ochelarilor în graba cu care și-i scoase.

Sloan se afla în pragul ușii, avînd într-o mînă o tavă mare de argint acoperită cu un șervet, cu cealaltă strîngînd încă clanța ușii de parcă reacția lui ar fi ținut-o locului.

Își umezi buzele cu acel mod reflex pe care el ajunsese să îl cunoască. El încercă să își limpezească privirea dilatată de pasiune, să își recapete suflarea, să pretindă că nu era excitat și, de asemenea, că nu era atît de josnic încît să țină o femeie ca Sloan Fairchild într-o fantezie sordidă. Nu reuși nici unul din aceste lucruri.

– Am... am bătut, spuse ea cu timiditate.

– Iartă-mă, Sloan. Eram... ăăă... cufundat în gînduri. Dă-mi mie asta, zise el și făcu cîțiva pași spre ușă, dar pe chipul lui se văzu o umbră de regret cînd o zări tresărind.

Încercă să ușureze situația.

– Bănuiesc că te-am speriat cînd am țipat așa.

Îmi cer scuze încă o dată.

– Când n-ai răspuns, mi-am făcut griji și...

El luă tava, dar nu se mișcă din loc. Rămaseră ca două statui în prag, privindu-se. Teama se mai citea încă în privirea ei și buna lui dispoziție se întunecă la fel ca vremea de afară.

Putea să viseze cît voia, că realitatea tot nu dispărea. Era logodit cu o femeie cu doi copii care avea nevoie de el. Nu avusese niciodată fantezii pline de pasiune în legătură cu Alicia, dar între ei exista o altfel de iubire. Poate cea mai sigură. Cu siguranță că nu îl făcea să cadă din înălțimile fericirii în adîncurile disperării în cîteva secunde.

Iubire? Ce naiba tot spunea? Citise prea multe romane de-ale sale. Iubirea nu se înfiripa atît de repede. Uneori era nevoie de ani de zile pentru ca ea să se formeze între doi oameni. Dar, cînd văzu adîncimile tulburi ale ochilor lui Sloan, își dădu seama că și ea fusese fermecată. Numai Dumnezeu știa ce aveau să facă.

– Ar fi bine să mănînci cît sînt calde, spuse ea

arătându-i tava cu o mișcare a capului.

Cînd nu răspunsese la bătaia ei în ușă, de ce oare, nu plecase pentru a reveni mai tîrziu? Poate că el și-ar fi pus o cămașă între timp. Acum nu avea pe el decît o pereche de blugi. Imaginea pieptului său gol nu făcea nimic pentru a-i îndepărta senzația de amețeală pe care o avea de cînd îl văzuse prima oară.

El se întoarse și ea dădu drumul aerului pe care îl reținuse. Era bucuroasă că nu îi mai vedea pieptul lat, acoperit de un păr negru și creț care se întindea peste mușchi și lucea pe suprafața plată a burții, transformîndu-se în final într-o dungă mătăsoasă care se pierdea în dosul pantalonilor.

– Nu stai cu mine?

– Nu, spuse ea prea tare și prea repede.

Își punea o cămașă, slavă Domnului. Spatele îi era neted și mușchii îi fremătau sub pielea bronzată. O tenta să-l atingă aproape la fel de mult ca pieptul. Văzîndu-i privirea surprinsă, ea adăugă:

– Nu, mulțumesc. Ceilalți oaspeți sînt în sufragerie. Trebuie să fiu pe aproape în caz că au nevoie de ceva.

– Și eu nu merit aceeași atenție?

Sprânceană arcuită care părea să nu poată sta locului indiferent care ar fi fost starea lui de spirit, tremura veselă. O tachina, fiind intenționat provocator, iar nervii ei nu rezistară.

– Ba da, spuse ea cu o ușoară asprime. Dar trebuie să-ți dai seama că nu pot fi în două locuri în același timp și, din moment ce ei sînt șase, iar dumneata unul singur, majoritatea cîștigă. Dumneata ai cerut masa în cameră. Poate ar trebui să te gîndești mai bine data viitoare. Și nu cred că celorlalți oaspeți ai mei le-ar plăcea ideea ca gazda lor să împartă camera cu un bărbat. Vin mai tîrziu să iau tava.

Era convinsă că nu trîntise ușa, dar zdrăngănitul geamurilor spuse altceva.

– E numai vina Aliciei, mormăi ea netezindu-și cocul cu gestul clasic al unei femei tulburate care încearcă să-și recapete stăpînirea de sine.

Cu fiecare treaptă pe care o cobora, jura să-și sugrume prietena cînd o va vedea prima oară.

Ce se întîmpla cu Alicia? Era nebună? Pentru că era o adevărată nebunie să trimiți un bărbat cu înfățișarea lui Carter la o femeie, indiferent cine ar fi fost aceea. Ea nu știa că femeile trăgeau la el ca

peștele la momeală? Și, indiferent cât de bună prietenă, cât de lipsită de farmec și cât de demnă de încredere era, Sloan nu era deloc moartă. Căci numai o astfel de femeie ar fi fost imună la farmecele lui Carter Madison.

Înainte să se înapoieze în sufragerie, Sloan se opri pentru a' trage de câteva ori aer în piept și pentru a-și arbora frumosul ei zîmbet de gazdă.

– Mai vreți briose cu portocale?

– Da, răspunseră toți.

Cînd veni din bucătărie aducînd un alt coș cu briose, se oferi să împacheteze câteva și pentru perechea care pleca în dimineața aceea.

– Le puteți mînca în mașină.

– Cît de drăguț din partea duminale, domnișoară Fairchild! Îți mulțumim foarte mult.

Cei doi erau din Maine și traversaseră toată țara pînă pe Coasta de Vest. Intenționau să plece înapoi acasă în cursul acelei zile.

– Ernest și cu mine ne-am simțit atît de bine aici.

Sloan zîmbi.

– Atunci, sper că-i veți sfătui și pe alții să tragă la *Casa Fairchild* cînd vin la San Francisco.

– Bineînțeles, spuse Ernest mestecînd o

brioșă.

Cele două profesoare pensionare stăteau pînă la sfîrșitul săptămînii. Bancherul și soția sa urmau să plece peste două zile. Sloan își făcu cîteva calcule în minte sperînd că aveau să-i ajungă banii pentru a-și achita notele de plată. După ce turnă din nou cafea în ceașca fiecăruia, se duse la bucătărie să și-o spele pe a ei.

În cele nouă luni de cînd se deschisese *Casa Fairchild*, supraviețuise numai cu ajutorul reclamei verbale. Chiar cînd credea că va fi silită să închidă, suna cineva la recomandarea unui fost oaspete. Érau cîteva pensiuni bine cunoscute în San Francisco, dar a lui Sloan era cea mai nouă. Pînă primăvara următoare, spera să-și poată face reclamă în revistele de turism și în ziarele din marile orașe. Între timp, trăia de pe o zi pe alta, dar supraviețuia.

Cînd își lăsase slujba aceea plictisitoare și venise la San Francisco, acela fusese principalul ei scop: de a supraviețui. Logodna ei cu Jason Hubbard se terminase zdrobitor și irevocabil. Părinții ei și-au arătat tristețea în legătură cu dezamăgirea ei în iubire și apoi s-au întors la cărțile și hărțile lor prăfuite, îndreptîndu-și gîndurile de la

viață nefericită a fiicei lor la cea captivantă a vreunui faraon. Îi iubea cu resemnare și știa că, dacă ar fi fost întrebați, ei ar fi răspuns că o iubeau. Dar în prezența lor ea se simțea ca o servitoare, aveau nevoie de ea pentru a se îngriji de tot felul de lucruri, sau o priveau ca pe o pacoste care nu le împărtășea pasiunea pentru istoria antică atunci când încercau să aducă în discuție orice alt subiect. Afecțiunea lor era sinceră când se întâmpla să își ridice privirile, să o vadă și să-și aducă aminte de existența ei.

Pe scurt, nimănui nu îi păsa de ce făcea cu viața ei. Nici părinților ei. Nici lui Jason – frumosul și veselul Jason – care îi furase inima și virginitatea, pentru ca apoi, într-o seară, să-i spună că era prea serioasă, că el avea nevoie de cineva cu mai multă energie. Numai ea știa că, dacă ar fi rămas acolo, dacă ar fi continuat să facă ceea ce făcea, ar fi vegetat.

Nu fusese ușor, dar cu banii lăsați de bunicul ei, cu diploma de la UCLA, cu pasiunea pentru gătit și cu o rugăciune, se apucase să renoveze *Casa Fairchild*. Învățase câte ceva despre antichități citind seara. Vânzările de mobilier deveniseră pasiunea ei și, când nu mînuia o bidinea sau nu

punea tapet, se ducea la cîte una sperînd să găsească ceva drăguț și ieftin. Încet dar sigur, mobilase toate camerele.

Simțea o mîndrie lăuntrică pentru tot ce realizase, chiar dacă nimeni altcineva nu observa. Alte femei aveau un soț și copii care să le umple viețile. Își puteau permite să fie romantice, lipsite de spirit practic și, uneori, chiar iresponsabile, pentru că știau că soții lor aveau grijă de ele.

Sloan trebuia să fie pragmatică, cumpătată și de nădejde. De cînd se născuse, de cînd își dăduse seama prima oară că părinții își uitaseră datoria din clipa în care ea fusese adusă de la spital, învățase să se descurce singură. Nu era deloc bine să-și dorească să știe ce înseamnă să fii iubit măcar o dată înainte să devină uscăciunea care știa că avea să fie. Ce rost avea să viseze la ceva ce nu va avea niciodată? De ce să-și irosească neprețuita energie întrebîndu-se de ce nu o poate iubi nimeni?

În dimineața aceea, complexe ei în privința dragostei erau mai acute ca oricînd. Să fi avut vreo legătură cu vremea? Sau cu bărbatul de sus? Nici nu se putea gîndi la așa ceva. El aparținea celei mai bune prietene a ei și, chiar

dacă nu ar fi fost așa, un bărbat de talia lui, cunoscut de lumea întreagă, nu ar fi fost niciodată atras de o persoană ca ea.

Cu toate acestea, îi trebui mult pînă își luă inima în dinți pentru a se duce să ia tava.

Bătu încet în ușă, sperînd pe jumătate ca el să nu răspundă sau să-i strige că este ocupat și să-l lase în pace. Însă, îl auzi spunîndu-i foarte clar să intre.

– Iartă-mă că te deranjez în timp ce lucrezi, spuse ea. Știu că nu-ți place să fii întrerupt.

Nu lucra. Stătea la fereastră. Mîinile îi erau întoarse cu palmele în afară și vîrite în buzunarele de la spate ale blugilor. La cît de strîmți erau, ea ar fi crezut că așa ceva ar fi fost imposibil. Se îmbrăcase. Cămașa era încheiată – cel puțin majoritatea nasturilor erau încheiați. Purta aceeași pereche de adidași din seara precedentă. Făcuse duș, căci în cameră mirosea a săpun bărbătesc și a colonie. Părea proaspăt bărbierit. Deși părul îi era încă umed, arăta de parcă ar fi fost pieptănat de niște mîini furioase.

– Nu lucrez, spuse el pe un ton ironic, arătînd cu capul spre foile pe care le răspîndise mai devreme.

Pe lîngă ele mai erau multe făcute ghemotoc. Ochelarii i se aflau lîngă mașina de scris goală. Scaunul fusese îndreptat.

– Ești înarmată și periculoasă? o întrebă el arcuindu-și sprîncenele și referindu-se la cuvintele ei tăioase de mai devreme, ceea ce o făcu să roșească puternic.

– Îmi pare rău dacă am părut supărată, dar, zău, domnule Madison, nu...

– Sloan, încetează odată să-mi mai spui „domnule Madison“. Numele meu e Carter, da?

Părea extrem de nervos. Își scoase mîinile din buzunare și izbi cu pumnul uneia în palma celeilalte.

Sloan simți primele semne de furie învăluind-o.

– Bine, atunci, Carter, dacă-mi dai voie să iau tava, care, cu siguranță, te incomodează, te voi lăsa în pace și vei putea să lucrezi din nou.

Se duse înțepată spre masă, acoperi farfuriile goale cu șervetul de pînză și dădu să o ridice, dar brațul lui puternic apăru pe lîngă ea și o opri.

– Iartă-mă, spuse el încet și gros lîngă urechea

ei, trimițându-i fiori prin braț și prin tot trupul, simțind apoi o căldură insuportabilă. Nu mă aștept să fiu tratat altfel decât ceilalți. Micul dejun a fost excelent.

Își retrăsese mîna, dar ea tot nu se putea mișca.

– Mulțumesc.

– Camera e superbă.

– Mulțumesc.

– Am dormit atît de bine, cum n-am mai făcut-o de mult.

– Mă bucur.

„Propozițiile astea scurte sînt nemaipomenite, Sloan. Ține-o tot așa și o să adoarmă în curînd“. Creierul și gura ei pierduseră legătura între ele. Nu putea formula un răspuns mai coerent cînd el se afla atît de aproape de ea.

– Iartă-mi proasta dispoziție. Nu că n-aș vrea să încetezi să-mi mai spui „domnul Madison“, pentru că vreau asta, dar sînt foarte furios cînd încerc să scriu și nu iese nimic. Îmi lipsesc cuvintele.

În micul spațiu permis de el, ea se întoarce și se trezi uitîndu-se în ochii lui de culoarea lichiorului.

– De ce? Ai ajuns într-un punct dificil?

Ca să nu-și piardă mințile, el făcu un pas înapoi. Abia se abținea să nu o atingă.

– Da. M-am blocat. De ce ți-ai strâns părul astfel?

Cele două propoziții erau atât de lipsite de legătură, încât ei îi trebui puțin timp pentru a-și da seama ce voise să spună. Când o făcu, duse mâna fără să vrea spre coc.

– E ceva în neregulă cu el?

Oare se vedeau acele? Scăpase vreo șuviță?

– Nu, nu. Nu-i nimic în neregulă. Doar că, ei bine, îmi plăcea mai mult aseară. Liber... răvășit... sexy.

Ea înghiți cu greu și își forță privirea să se desprindă de puterea magnetică a ochilor lui.

– Ei bine, oaspeților nu le-ar plăcea ca gazda lor să fie răvășită și sexy.

– Pun pariu că nu i-ai întrebat și pe cei de sex opus.

Ochii lui sclipeau din nou de neastîmpăr. Ea nu știa care privire era mai periculoasă, cea tulbure de mai înainte sau cea de acum, plină de neastîmpăr copilăresc? Ambele păreau să aibă un efect devastator asupra echilibrului ei.

Se îndreptă, se întoarce spre masă și spuse repede:

– Trebuie să mă întorc la lucru...

– Stai! strigă el făcînd-o să se răsucească surprinsă. Poate mă ajuți puțin.

– La ce?

– La carte.

– Nu mă pricep absolut deloc la scris.

– Nu e vorba de scris. Am nevoie de corpul unei femei.

Probabil că ar fi trebuit să se arate jignită, să ia repede tava și să plece, dar ea rîse.

– Sînt sigură că n-ai vrut să spui asta.

Păru abătut, apoi începu și el să rîdă.

– Poate ar trebui să reformulez. Gregory încearcă să obțină o informație de la eroină, înțelegeți?

– Cine e Gregory?

– Eroul. Și...

– Pe ea cum o cheamă?

– Lisa. Începe să se lupte cu ea și ea se zbate. El o iubește, însă, și nu vrea să-i facă nici un rău. Am nevoie de corpul unei femei ca să știu cît de departe poate merge un bărbat și, totuși, să nu-i facă rău. Pricepi?

– Nu depinde de femeie? Adică, dacă e o sportivă, o luptătoare sau o expertă în arte marțiale, e evident că nu poate fi rănită prea ușor.

– Nu. Lisa e feminină, subțire. Ca tine.

Ea își duse mâna repede la gât aranjându-și gulerul.

– Ce...

Își drese glasul.

– Ce vrei să fac?

El o luă de mână și o trase de lângă masă.

– Vino aici unde e mai mult loc. N-aș vrea să spargem vreo farfurie.

Se așază în fața ei, îi dădu drumul și începuse să-și relaxeze mușchii asemeni unui boxer pe ring, așteptând începerea meciului.

– Bine, tocmai ți-am spus că ești o tîrfă – de fapt, un cuvînt puțin mai puternic chiar – care și-ar vinde trupul ambelor părți dacă prețul e bun.

– Și se presupune că mă iubești?

Clătină din cap nevenindu-i să creadă că întrebase acest lucru.

– Adică, se presupune că el o iubește?

– Da, dar e teribil de furios pentru că ea știe ceva ce l-ar putea ajuta să-i prindă pe ticăloși, dar ea își apără unchiul care o crescuse și e

amenințată de tipii cei răi, spuse el și trase adânc aer în piept. Așa că ți-am aruncat acest cuvânt oribil și, fiindcă ai făcut dragoste cu mine de nenumărate ori, te simți și mai insultată.

Pe Sloan o tulbura faptul că el povestea totul la persoana întâi. Ar fi preferat să le spună personajelor Gregory și Lisa, dar dădu din cap.

– Vino spre mine cu intenția de a-mi da o palmă.

Ea privi în pământ încercînd să-l ia prin surprindere, apoi se repezi la el cu mîna ridicată. Următorul lucru de care fu conștientă fu acela că el o răsuci brusc și o trase la piept cu putere. Mîna pe care o ridicase îi era ținută acum între omoplați, în timp ce cealaltă era strînsă între busturile lor. Celălalt braț al lui îi era încheștat în jurul gîtului în timp ce mîna îi strîngea umărul ca o menghină. Cocul i se desfăcu și părul îi căzu liber.

– Carter, spuse ea icnind surprinsă și încercînd să se smulgă din strînsoare. Dă-mi drumul.

– Te doare?

Ea trase adânc aer în piept.

– Nu joci cinstit. Nu mi-ai spus că o să faci asta.

– Îmi pare rău, dar exact așa ar trebui să simtă

Lisa. Trebuia să obțin o reacție reală de la tine. Te doare? repetă el.

Ea se analizează.

– Nu, răspunse ea cu sinceritate.

Nu o durea, dar nici nu avea cum să scape. Îi era milă de biata Lisa. Dacă Gregory semăna cu Carter, apropierea lui era la fel de fatală ca strînsoarea.

– Cum te simți?

Ea simțea că, dacă el nu înceta să-și mai frece fermoarul blugilor de șezutul ei, avea să leșine.

– Speriată.

Era cel mai sincer răspuns pe care i-l putea da. Senzațiile pe care i le stîrnise erau înspăimîntătoare.

– Chiar dacă știi că te iubesc și că nu vreau să-ți fac nici un rău?

– Da, răspunse ea și închise ochii. Violența și pasiunea nu merg uneori mîna-n mîna?

Doamne, de ce o pedepsea astfel? Picioarele lui erau la fel de tari și de lungi ca niște trunchiuri de copaci lipite de ale ei. Răsuflarea lui în urechea ei făcea să se întîmple lucruri încîntătoare cu sînii și cu locul dintre pulpe. Pentru o femeie atît de lipsită de afecțiune ca ea era ca și cum un

Înfometat ar fi fost legat în fața unei mese încărcate cu delicatese fără să i se dea voie să mănânce. Lanțurile conștiinței și ale loialității lui Sloan față de o prietenă erau prea solide pentru a fi rupte cu ușurință, dar acest lucru nu făcea să fie mai puțin înfometată.

– Dacă ai fi Lisa, ce-ai face?

Dacă ar fi fost Lisa, probabil că i-ar fi spus tot ce ar fi vrut să știe și pe urmă l-ar fi implorat să o ia. Dar nu asta voia el să audă acum, așa că se sili să nu se mai gândească la lucruri senzuale și să se concentreze.

– Nu știu. Probabil că aș riposta, dacă nu pentru altceva, măcar pentru faptul că m-ai jignit.

– Bine, atunci ripostează.

Mișcările ei, șovăielnice la început, deveniră mai pline de convingere. Neputînd să-l lovească, eforturile ei se concretizară într-o frecare a trupurilor care era și excelentă și îngrozitoare. Bluza îi ieșise din fusta care i se înfășurase în jurul picioarelor, părul i se revărsase pe spate, iar mîna, care era încă prinsă între ei, îi confirmase că pantalonii lui se închideau cu nasture, nu cu fermoar.

– N-are sens, spuse ea gîfîind, doar parțial

datorită oboselii. Nu pot să mă eliberez.

– O să-mi spui tot ce vreau?

Capul ei căzu în față în semn de înfrângere și încuviință ușor. Încet, încet, el slăbi strînsoarea și îi dădu drumul. De cum se văzu liberă, ea se răsuci și îl călcă pe picior cu tocul pantofului.

El țipă de durere și de uimire, dar își reveni înainte ca ea să apuce să fugă. O prinse de umeri și o aruncă în pat, azvîrlindu-se și el peste ea. Se luptară, Sloan zbătîndu-se cu adevărat acum, căci el stătea într-o poziție care le atingea sexurile. El făcea tot posibilul să fie în avantaj și, în cele din urmă, reuși să-i prindă ambele mâini ridicîndu-i-le deasupra capului.

În timp ce gîfiiile lor umpleau liniștea încăperii, el își așează capul lîngă al ei și rămase nemîșcat, fără să le dea drumul mîinilor ei. Pînă la urmă, își ridică fața la numai cîțiva centimetri de a ei.

– Excelent, spuse el cu un zîmbet trist. Erai gata să scapi.

Era atît de bine să-i simtă trupul deasupra ei. De fiecare dată cînd trăgea aer în piept, sîinii i se lîpeau de zidul tare al pieptului său. După ce se zbătuseră atîta în timpul luptei, picioarele ei

stăteau acum ușor depărtate. El îi apăsa cu putere locul dintre pulpe. La fel ca o legătură electrică ce nu fusese făcută prea bine, scînteii țîșneau din acel loc acoperindu-i pe amîndoi cu ace fine de plăcere.

– După ce mă înfrîngi, îți dau informația?

Ochii lui aruncau flăcări lichide peste chipul ei.

– Da, spuse el răgușit. În final.

– Și pe urmă ce se mai întîmplă?

Vocea ei era la fel de răgușită și de nesigură ca a lui.

El își coborî privirea încet pe gîtul ei și apoi mai jos spre locul unde cei doi nasturi de sus ai bluzei se desfăcuseră. Niște sîni albi se zăreau pe deasupra marginilor dantelate ale sutienului. El închise ochii strîns și încercă să nu-și închipuie cum și-ar fi apăsât buzele pe acea vale catifelată, cum și-ar fi plimbat limba peste acele umflături dantelate sau, trecînd de limita lor, cum i-ar fi atins sfîrcul. Cînd deschise ochii și își ridică privirea spre ea, văzu tulburarea ochilor ei și știu că și ea se gîndea la același lucru.

– Fac dragoste, șopti el.

Privirile le rămaseră unite într-o înțelegere care avea să nu se rostească. Un geamăt ieși din

gîtlejul ei, dar nici unul n-ar fi putut spune dacă fusese de supărare, vinovăție sau protest. El se dădu la o parte și ea se ridică imediat. Stătu cu spatele la el cît își aranjă hainele, scoase acele care atîrnau prin păr și le vîrî în buzunarul fustei, de parcă ar fi vrut să ascundă orice dovadă. Tot ce putu să facă pentru păr făcu cu mîini tremurătoare. Auzi scîrțîitul scaunului cînd el se așeză. Peste cîteva secunde, băgă o foaie de hîrtie în mașină și tastele începură să bată ritmic.

Dacă el putea să se poarte ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat, putea și ea. Ducîndu-se înapoi lîngă pat, începu să netezească așternutul. O costă mult atingerea pernei care mai purta încă urma lăsată de capul lui. Cînd termină, se duse încet la masă și luă tava.

– Îți mulțumesc pentru ajutor, îi spuse el încet.

Își pusese din nou ochelarii.

– Cu plăcere. Ți-a fost de folos?

– Cred că da. Pe de altă parte, poate mi-a făcut rău.

– Cum așa?

El scutură din cap.

– Nu contează, zise el abia mișcîndu-și buzele.

– O să plec puțin. Prînzul nu e inclus, dar ți-aș

putea...

- Unde te duci?

- La... la debarcader ca să iau niște raci pentru cină.

El sări de pe scaun, încântat.

- Vin cu tine.

Capitolul trei

– Nu se poate.

Obiectă cu atîta vehemență, încît amîndoi rămăsăra uimiți.

– De ce? întrebă el fără să-și poată ascunde uluirea.

Ea căută un motiv plauzibil. Ar fi trebuit să fie foarte ușor de găsit.

– Ai de lucru. De aceea ești aici, ca să lucrezi fără întrerupere.

– Dar pînă și cei mai celebri scriitori, spuse el

făcînd o plecăciune, au dreptul la o zi liberă.

Zîmbetul lui era atît de cald, încît ea îşi simţi inima topindu-i-se.

– Încă nu m-am obișnuit cu locul, înțelegi ce vreau să spun? zise el aruncînd o privire prin încăpere. E ciudat. Nu că n-ar fi frumos, se grăbi el să adauge. Este. Dar încă nu mă simt ca acasă și mi-e greu să mă adaptez, să mă concentrez, să fac abstracție de ce mă înconjoară.

Toate erau niște aiureli și ea știa acest lucru, iar el era conștient că ea știe. Continuă cu altceva, încercînd să vadă dacă sună mai credibil.

– Simt nevoia să-mi întind picioarele. Ieri am stat atîta în avion și pe urmă în taxi. Am nevoie de aer curat ca să-mi limpezesc mintea. Și, în plus, dintotdeauna mi-a plăcut zona debarcaderului. Mă va stimula.

Sloan îşi spuse că un stimulent era ultimul lucru de care avea nevoie, dar nu putea zice nimic pentru că, astfel, ar fi arătat că știe că o dorește. Era ca și cîm ar fi recunoscut că acea dorință era reciprocă. Dacă o ignorau amîndoi, poate dispărea.

– Zău, Carter, dacă vrei să mergi, cred că ar trebui să o faci singur. Eu am o mulțime de cumpărături de făcut și...

– Două mâini în plus ți-ar prinde bine, încheie el. Stai să-mi iau geaca.

Ea nu reuși să născocească nici o altă scuză pentru a-l face să nu o însoțească. Nu aveau nevoie de un alt motiv când cel principal era destul de prohibitiv. Nu ar fi trebuit să se joace cu focul când, de fiecare dată când erau împreună, se aprindea câte unul. Totuși, era prea târziu. El își luase deja geaca din dulap și deschisese ușa.

– Să o încui?

– Da. Trebuie să încui ușa de la intrare când plec. Le-am spus tuturor azi-dimineață că voi lipsi câteva ore, ca să nu se întoarcă în absența mea, dar n-ar fi rău să ne luăm măsuri de prevedere.

– Ar trebui să ai pe cineva care să te ajute, ca să nu fii nevoită să stai aici tot timpul, remarcă el în timp ce coborau.

– Ar fi frumos și convenabil, dar, din păcate, nu-mi pot permite să angajez pe cineva.

Când ajunseră jos, ea spuse:

– Mă întorc imediat.

Ducându-se în camera ei, își refăcu în grabă machiajul. După ce își perie părul și scoase acele din buzunar, descoperi că unele șuvițe nu voiau deloc să stea prinse în coc.

– La naiba, murmură ea printre dinți și se hotărî să-l lase liber.

Oricum vîntul de la debarcader avea să i-l răvășească. Cel puțin aceasta era scuza pentru faptul că îl lăsase pe spate. Fusta și bluza erau puțin șifonate, dar nu conta. Își puse o jachetă de culoarea ceții care învăluia golful dinspre ocean la ora amurgului, își luă poșeta și se uită să vadă dacă avea lista de cumpărături.

Carter o aștepta rezemat de balustradă, cu picioarele și brațele încrucișate.

– Ești gata? îl întrebă ea, observînd privirea apreciativă pe care el o aruncă spre părul ei înainte de a încuia ușa.

În micul garaj de lîngă casă nu putea să adăpostească o mașină prea mare.

– Urcă, spuse ea.

– Glumești, zise el. Poate vrei să spui „strecoară-te“, nu „urcă“.

Ea nu putu să nu rîdă în timp ce el se așeză pe scaunul însoțitorului trăgîndu-și mai întîi un picior și apoi pe celălalt în spațiul dintre scaun și bord.

Ea era obișnuită cu străzile în pantă ale orașului și cu șoferii locali care nu țineau deloc

cont de semafoare. Când parcă lângă *Debarcaderul pescarului*, Carter era puțin palid, ceea ce făcea ca trei pistrui de pe obraz să se vadă foarte bine.

– Am ajuns? Așa sper.

Sloan rîse.

– Hai. Dacă tot ai insistat să vii, ai face bine să fii și util.

O ajută să aleagă cei mai proaspeți raci despre care li se spusese că fuseseră aduși cu ultimul transport. Ea își mai făcu și celelalte cumpărături, dar el se oprea mereu.

– Vino să vezi asta, Sloan, striga el.

Sau:

– Stai puțin, hai să înțărăm aici. Am mai fost în galeria asta și e minunată.

În timp ce ea încerca să facă să pară totul o ieșire de afaceri, avea impresia că, dacă i s-ar fi oferit ocazia, Carter ar fi transformat-o într-o plimbare.

Cînd îl acuză de acest lucru, mușcînd cu un sentiment de vinovăție dintr-o ciocolată *Girardelli*, el spuse:

– Cît de des ieși din casă? Ca să te distrezi, să te relaxezi, nu ca să faci cumpărături pentru Casa

Fairchild.

Mînca nepăsător o înghețată, stînd la masă împreună cu ea în salonul de înghețată.

– Nu prea des.

– Cît de des? insistă el.

Ea își făcu de lucru cu învelitoarea ciocolatei.

– Sînt singura persoană care se ocupă de *Casa Fairchild*. Sînt menajeră, gazdă, contabilă, bucătăreasă șefă și spălătoreasă de sticle. Deci, nu prea am timp pentru distracție și relaxare, cum ai spus tu.

– Vrei să spui că n-ai nici o zi liberă? Nici o seară? Nu mergi niciodată la un film? Nimic?

– Mă deprimi, spuse ea încercînd să-l facă să schimbe subiectul.

Viața ei era departe de a fi un carnaval, dar nu voia ca el să știe cît de monotună era.

– Sloan, e ridicol, spuse el lăsînd linguriția la o parte și studiînd-o cu o atenție stînjenoare.

– Nu e ridicol din moment ce n-am de ales.

– Angajează pe cineva.

– Nu-mi pot permite, izbucni ea. Ți-am mai spus asta.

– Nu poți să-ți permiți nici să te închizi în casa aia, zise el dar, cînd îi văzu expresia șocată, își

coborî glasul. Iartă-mă. Nu e treaba mea, bineînțeles, numai că nu înțeleg de ce o femeie frumoasă ca tine se ascunde de lume.

Începu să bată ușor cu lingurița în masă și o întrebă încet, fără să se uite la ea:

– leși vreodată cu bărbați?

– Rareori.

Mincinoaso, se acuză ea. „Niciodată“ ar fi fost cuvântul cel mai potrivit.

El își ridică din nou privirea și ea știu instinctiv că se gîndea la ceea ce se întîmplase între ei în dimineața aceea, în pat.

– A existat vreun bărbat?

– Da, spuse ea încet.

De ce să-l țină pe bietul om în suspans? Părea să ardă de curiozitate să afle toate amănuntele interesante ale vieții ei.

– Lucram la aceeași companie în Los Angeles. Era un mic director responsabil cu vânzările. Aducea foarte mult a comisvoiajor, avînd un gust vestimentar extraordinar, maniere fără cusur, papagal și niște dinți perfecți.

Luă o înghițitură de apă cu gheață.

– Tocmai absolvisem UCLA, mă mutasem în propriul meu apartament simțindu-mă

independentă și hotărâtă să reușesc în carieră. Probabil că, la început, m-a considerat o provocare. Mă făcea să rîd, să mă simt bine, să mă distrez. Eu, în schimb, îi eram folositoare. Știam ce voia publicul. Ascultam și îmi dădeam părerea cînd își făcea griji în legătură cu un anumit produs. Cu toată modestia, cred că ideile mele s-au dovedit eficiente.

– Fără îndoială.

– După un timp, el... continuă ea și își umezi buzele, a ajuns să aibă mai multe lucruri la mine decît la el acasă. Nu vedeam nici un motiv să nu împărțim apartamentul din moment ce aveam de gînd să ne căsătorim.

I-ar fi putut spune ascultătorului ei că Jason devenise nerăbdător în privința „aiurelilor ei de clasă mijlocie“, cum le spunea el. Ce femeie absolvea UCLA sau *Podunk U*, păstrîndu-și încă virginitatea de parcă ar fi fost cine știe ce comoară? O făcuse să plîngă, pentru că își prețuia trupul cu adevărat și nu voise să și-l vîndă. Fiind un comisvoiajor înnăscut, o convinsese, pînă la urmă, argumentîndu-i că ar fi dat dovadă de egoism dacă nu i-ar fi dat ce dorea.

Fusesse un iubit atent și insistent, dar Sloan avusese totdeauna impresia că îi scăpa ceva. De fiecare dată când făceau dragoste, el voia să știe cum fusesse, dacă fusesse la înălțime. Ea zîmbea și spunea „da“, dar se părea că răspunsurile ei nu erau mulțumitoare pentru orgoliul lui și începuse să devină din ce în ce mai nerăbdător să-i audă laudele. Dar Sloan nu putea să mintă și să spună că se despica cerul de fiecare dată dacă nu era adevărat. Niciodată nu se întâmplase acest lucru. Știa că trebuia să fie ceva în neregulă cu ea.

Așa că Jason plecase de la ea, luînd cu el hamsterul și inelul cu diamant de pe mîna ei stîngă. Avea senzația că primul era mult mai important pentru el decît al doilea. Fusesse distrusă. Nu atît din cauza pierderii lui Jason, cît datorită înfrîngerii pe care o suferise. De ce le era atît de greu oamenilor să o iubească? Părinților ei? Lui Jason?

În timpul colegiului se întîlnise cu băieți, dar totdeauna amical, fără nici o promisiune serioasă la orizont. Adesea, cei care o invitau o invitaseră mai întîi pe Alicia, dar aceasta îi refuzase fiindcă era ocupată deja. Se duceau la colega ei de cameră doar ca să-și umple seara liberă din

calendar. Nu îi fusese prea greu să-și păstreze virginitatea. Puțini fuseseră cei care atentaseră la ea.

– Și ce s-a întâmplat?

Aproape că tresări când Carter o smulse din reverie.

– Într-o zi, a plecat, pur și simplu, luînd totul cu el. Găsise o alta mai bună.

– Mă îndoiesc, zise el încordat.

Cînd se uită la el, Sloan văzu cu uimire că strîngea din dinți furios.

– Ești încă... încă...

Ea rîse încet și scutură din cap.

– Îndrăgostită de el? Nu. N-ar fi mers niciodată. Ar fi descoperit oricum o alta mai interesantă...

– De ce naiba insiști să spui asemenea aiureli?

Puse întrebarea cu o asemenea violență, încît ea tăcu brusc. Era furios într-adevăr, ceea ce o uimi. Se sprijinea de masă, aplecat spre ea ca un cîine de vînătoare, gata să o lovească dacă făcea vreo mișcare greșită.

– Te-ai uitat în oglindă în ultima vreme? Știi că ai patru nuanțe superbe de blond și castaniu, poate chiar o duzină? Un bărbat ar trebui să fie

nebun să nu vrea să le studieze pe fiecare în parte. Ochii tăi au o culoare nemaipomenit de rară și eu ar trebui să mă chinuiesc îngrozitor ca să găsesc cuvintele potrivite pentru a o descrie într-o carte. Ai cele mai întunecate și mai lungi gene pe care și le-ar dori o femeie. Ai o siluetă grozavă, deși capotul ar putea suferi niște modificări. Încerci să-ți ascunzi acest corp extraordinar sub haine urâte. Asta e în neregulă cu tine. Încerci să te ascunzi de tine și de toți ceilalți. De ce, fir-ar să fie? De ce?

Palidă și șocată de atacul lui verbal, ea îl privi amuțită. Când își dădu seama ce efect avuseseră cuvintele lui asupra ei, el se relaxă și se lăsă pe spate în scaunul său de fier forjat. După un timp îndelungat, îi spuse încet:

– Poți să mă lovești în fluierul piciorului dacă vrei. Sau, mai bine, calcă-mă iar. Și acum mă doare.

Reuși să-i alunge tristețea din privire și îi aduse un zîmbet pe buzele albe ca varul.

– Ar fi trebuit să te răstești la mine ca azi-dimineață, Sloan. Nu te descarci destul de des. Dă frîu liber emoțiilor, pentru numele lui Dumnezeu.

– O să încerc, spuse ea. Poate că trebuie să-mi dai lecții de enervare luna asta cît stai aici.

– Oricînd dorești.

Zîmbea, dar amîndoi își aduseră aminte că era abia a doua zi de cînd se afla sub acoperișul ei. Se întrebă cum aveau să supraviețuiască o lună și ce aveau să-i spună Aliciei în cazul în care ar fi fost nevoiți să-și schimbe planurile ca să-i rămînă credincioși.

– Nu ți-ai terminat înghețata, remarcă ea pentru a rupe vîraja acelei tăceri contemplative.

– Cred că mi-am mîncat porția de înghețată acum cîteva zile cînd am ieșit cu băieții în timp ce Alicia era la cumpărături. Am mîncat crenvurști și Adam și-a pus muștar pe cămașă. Pe urmă, bucata de înghețată care nu i-a mai încăput în gură lui David a sfîrșit pe genunchii lui și i-a picurat pe bluză. Cînd am ajuns acasă, Alicia ne-a certat pe toți.

– Înțeleg foarte bine de ce, spuse Sloan rîzînd împreună cu el, dar suna artificial. Poate o să înveți să-i ții curați după ce o să vă căsătoriți.

– Da, poate.

Se uita absent la înghețata topită de pe fundul cupei.

Sloan se uita pe fereastra de lângă masa lor.
Începuse să plouă.

– Cărțile duminicale sînt autobiografice, domnule Madison, sau pură ficțiune?

Carter puse paharul de vin pe masă și îi făcu cu ochiul lui Sloan.

– Domnișoară Lehman, dacă tot ce scriu mi s-ar fi întîmplat mie personal, mă îndoiesc că aș mai fi apucat vîrsta pe care o am.

Ceilalți din jurul mesei începură să rîdă.

Racul pregătit de Sloan se dovedise a fi delicios. Alături de el mai servise salată de andive, sparanghel cu feliuțe de lămîie și, ca desert, șerbet de portocale. Începuse să pregătească cina imediat după ce se întorsese cu Carter din oraș. El urcase în cameră, dar, oricît de mult a ciulit urechile, Sloan nu auzi zgomotul mașinii de scris toată după-amiaza.

Ea făcu un duș înainte de cină și se îmbrăcă într-o fustă neagră de lînă și o bluză albă de mătase cu năsturași-perlă pe umărul stîng. Își spuse continuu că nu era un costum mai feminin

decît cele pe care le purta de obicei, dar se dovedi că se înşelase cînd două dintre chiriaşele ei exclamară că arăta foarte bine cînd ea apăru şi strigă să vină toată lumea din salon, unde puteau bea cîte ceva înainte de masă, în sufrageria luminată de lumînări. Roşi cînd le auzi complimentele, le mulţumi cu timiditate şi refuză să-i întâlnească privirea lui Carter.

Acesta coborîse la masă purtînd o haină sport bleumarin peste o cămaşă albă de mătase descheiată la gît şi o pereche de pantaloni gri. Pentru prima oară se părea că încercase să îşi potolească părul de culoarea neagră, dar efortul lui fusese zadarnic. Cînd servi felul întîi, Sloan îl privi pe furiş. Părul lui nu era creţ, dar se ondula cum voia el. Se hotărîse cu mult timp în urmă în ce direcţie voia să apuce pe acel cap bine conformat şi avea să sfideze totdeauna toate uscătoarele şi periile cu dinţi tari care ar fi încercat să-l facă să se răzgîndească.

Era un păr care te îndemna să-l atingi, îşi spuse Sloan aplecîndu-se peste el cînd îi aduse salata. Parfumul lui se ridica din interiorul cămăşii pentru a-i mîngîia nările. Mirosea curat şi masculin, într-un fel care o făcea să se gîndească

la un trup gol abia ieșit de sub duș. Mîna îi tremură cînd îi puse salata în față. El îi urmări cu privirea mîna subțire peste umăr pînă îi întîlni privirea. Cînd spuse „Mulțumesc, domnișoară Fairchild“, ar fi putut să spună foarte bine „Și eu mi-am închipuit cum arăți goală“, că tot n-ar fi sunat mai intim.

Cînd îl văzuse, una dintre profesoarele pensionare, își dusesese mîna străbătută de vene la piept și exclamase:

– Carter Madison! V-am văzut într-un spectacol *Astăzi* odată. Oh, Doamne, nu-mi vine să cred. V-am citit toate cărțile.

Într-adevăr, avea una în cameră pe care i-o aduse repede pentru a-i cere un autograf. Și ceilalți erau la fel de impresionați de faptul că aveau o celebritate în mijlocul lor. Profesoara fusese cea care îl întrebase despre aspectele autobiografice ale cărților lui, cu o voce care s-ar fi potrivit mai bine unei persoane cu patruzeci de ani mai tînără.

El le satisfăcu curiozitatea și le suportă venerația cu o degajare care îi încîntă pe toți. Le povesti tot felul de lucruri despre cercetările sale, care îl purtaseră aproape prin toată lumea.

Sloan continua să servească masa la fel ca întotdeauna. Deși vocea lui nu se schimba deloc, ea știa că, de fiecare dată, când venea din bucătărie, privirea lui Carter o urmărea în permanență.

– Toată lumea dorește să bea cafeaua și coniacul în salon lângă foc? întrebă Sloan când terminară cu toții de mîncat și ei răspunseră afirmativ, entuziasmați. Le voi aduce acolo. Vă rog să vă faceți comozi.

Se duse în bucătărie și ușa se deschise imediat în urma ei. Carter aducea una din tăvile pe care ea le folosea de obicei cînd servea masa, plină cu vase murdare.

– Carter! exclamă ea. Ce faci?

El puse tava pe dulap.

– Te ajut puțin.

– Ei bine, n-o mai face.

– De ce?

– De ce? Pentru că ești oaspete. Ce va zice toată lumea?

Liniiile din jurul gurii lui se accentuară și își propti mîinile în șolduri.

– Puțin îmi pasă ce zic ei.

– Mie-mi pasă. Sînt obligată.

– De cînd e o crimă ca un bărbat să ducă o tavă grea pentru o doamnă? Răspunde-mi.

– Într-un restaurant, nu-ți debarasezi singur masa, nu?

– Ah, pentru... murmură el o înjurătură preferată de eroii săi. M-am săturat pînă peste cap de rolul ăsta de servitoare pe care-l joci. Mă enervează îngrozitor și mă face să fiu aproape la fel de nervos ca tine. E valabil pentru ceilalți, adăugă el arătînd spre salon, dar nu și pentru mine. Ei sînt niște simpli clienți.

– Și tu ești la fel, se răsti ea.

Sînii îi tremurau sub materialul extrem de subțire al bluzei. Îi făcuse plăcerea să o poarte în seara aceea, dar își dorea teribil de mult să n-o fi făcut. Privirea lui Carter pătrunse prin bluză, arzînd-o parcă, și descoperise cauza agitației care mișca atît de vizibil materialul.

– Ai sîni frumoși, dar tremură. De ce, Sloan?

– Ah, spuse ea încrucișîndu-și brațele peste piept și bîjbîind prin haosul din mintea ei după capătul frînghiei stăpînirii de sine care îi tot aluneca. Nu-mi spune așa ceva. Va trebui să te rog să pleci la fel cum aș face cu orice oaspete care ar...

– Oaspete! Iar aiureala asta. Ce-ai zice de un „bărbat“? Ce-ai zice de un bărbat care îi spune unei femei pe care o dorește mai mult cu fiecare oră că are...

– Am spus să încetezi, altfel va trebui să pleci!

Neputîndu-i îndura furia din privire, ea îi întoarse spatele și rămase rigidă.

– Ești un client în localul meu. Asta ești, Carter, spuse ea fixînd podeaua cu privirea. Un client.

El murmură o obscenitate și mai șocantă decît cea de dinainte și ieși furios.

Trecură cîteva minute pînă cînd Sloan se calmă și putu să ducă tava în salon. Știa că amenințarea cu privire la plecarea lui fusese nefondată, dar spera că el nu o considera la fel. Se aflau într-o apă înșelătoare care amenința să-i tragă pe amîndoi la fund. Acele discuții despre iubire, insinuările și invitațiile lor vizuale nu puteau provoca decît dezastru pentru toți. Pentru ea, pentru Carter, pentru Alicia și pentru băieți. Fusese nevoită să-i spună exact cum stăteau lucrurile. Trebuia făcut să simtă că nu era deloc deosebit. „Nu este“, își spuse ea categoric străbătînd holul.

De un singur lucru era sigură. În seara aceea,

cum termina treaba, cele mai bune haine ale ei aveau să intre în dulap și avea să treacă foarte multă vreme pînă să le mai îmbrace. O făceau să se simtă mult prea feminină, mult prea vulnerabilă și mult prea aproape de lacrimi.

El stătea îngenuncheat în fața căminului cînd intră ea, punînd lemne pe focul pe care ea îl făcuse înainte să intre la duș.

– Domnule Madison, spuse ea cu un zîmbet încordat, n-ar fi trebuit să vă deranjați.

Spuse acest lucru pentru ceilalți patru oaspeți care stăteau în fotoliile și pe canapeaua pe care Sloan le procurase și le tapițase.

– Nu-i nici un deranj, domnișoară Fairchild. M-ai făcut să mă simt atît de mult ca acasă, încît nici nu m-am gîndit.

Cuvintele lui erau pline de un sarcasm pe care numai ea îl înțelegea. Ceilalți dădeau din cap aprobator de parcă el ar fi fost un oracol plin de înțelepciune.

Ea plecă după aceea, oferindu-se să umple din nou cafetiera dacă era nevoie. În timp ce își mîncă cina păstrată caldă în cuptor, puse vasele în mașina de spălat și aranjă sufrageria, pregătind masa pentru micul dejun. Stoarse cîteva

portocale într-un vas de plastic și puse sucul în frigider pentru ca a doua zi dimineată să fie servit dintr-o carafă de cristal. Bătu niște unt cu miere și pregăti aluatul pentru clătitele pe care urma să le facă a doua zi și îl puse și pe acesta în frigider.

Arbără un zîmbet înainte de a se întoarce în salon, dar răsuflă ușurată când văzu că nu mai era nimeni. Luă tava pentru a o duce în bucătărie și apoi verifică focul pentru ultima oară, asigurându-se că totul era în ordine. Încuie ușile, stinse luminile și se duse în camera ei.

Era în furou când auzi o bătaie ușoară în ușă. Se întâmpla pentru prima oară. Nimeni nu o căutase vreodată în cameră. Un oaspete, dacă ar fi avut nevoie de ea, trebuia să apese pe un buton și o sonerie se auzea în camera ei, în bucătărie și în birou.

– Da? Cine e?

Era o întrebare inutilă, pentru că știa foarte bine cine era.

– Eu.

Ea își duse degetele la buze.

– Pleacă de aici, Carter.

– Vreau să stăm de vorbă.

– Nu poți intra în camera mea, spuse ea încet.

Te rog să pleci pînă nu te vede sau nu te aude cineva.

– Atunci, ne vedem în salon, spuse el și făcu o pauză, după care adăugă: Mă întorc dacă nu vii în cinci minute.

Atîta trecu pînă cînd se opri din tremurat. Știa că era o nebunie să răspundă chemării lui, dar se temea că el avea să-și pună în aplicare amenințarea. Legînd cordonul capotului pe care îl purtase cu o seară în urmă și punîndu-și o pereche de papuci, deschise ușa cu grijă și străbătu încet casa cufundată în întuneric spre salon. De cum intră ea, Carter apăru din umbră, o făcu să meargă cu spatele și o țintui de perete cu propriul trup.

– Sloan, Sloan, îi șopti el în păr adulmecîndu-l cu gura și cu nasul.

– Nu, Carter.

Lumina focului mai avea destulă putere cît să joace în părul lui, transformînd nuanța neagră a şuvițelor în arămiu. Ea ar fi vrut teribil de mult să-și treacă degetele prin părul acela des și să-i țină capul lipit de gîtul ei, acolo unde își ascunsese fața acum.

Pierdu ocazia, căci el își ridică privirea brusc și

Își trecu degetele prin părul ei ținându-i capul nemișcat în timp ce se uita fix în adâncurile ochilor ei.

– Am fost băiat cuminte toată ziua. N-am făcut absolut nimic de care să-mi fie rușine. Am stat în fața mașinii ăleia de scris afurisită toată după-amiaza și am tot încercat să pun pe hîrtie o propoziție cu subiect și predicat care să aibă un sens, dar să fiu al naibii dacă am putut. Nu mă puteam gîndi decît la tine...

– Nu...

– Ba da, șopti el șuierător.

Răsuflarea îi era plăcut mirositoare. Băuse mai mult coniac decît cafea. Poate de aceea era atît de înfierbîntat. Oare coniacul avea vreo influență? Își lipi șoldurile de ea, iar ea închise ochii și gemu din cauza acelei dulci agonii.

– Nu m-am gîndit la nimic altceva decît la tine din clipa în care ai deschis ușa aseară. N-am făcut altceva decît să-mi închipui cum ar fi să te am sub mine și să mă iubești.

– Încetează, îl rugă ea. Nu mai spune nimic. Te rog. De dragul tuturor. Carter, gîndește-te. Gîndește-te la Alicia, la David și la Adam. Ei depind de dragostea ta. Au nevoie de tine.

– Iar eu am nevoie de tine, spuse el strângînd-o cu putere și lipindu-și gura de urechea ei, unde repetă: Am nevoie de tine.

Ea își mușcă buzele pînă la sînge și lacrimile izvorîră din ochii strîns închiși. Nu știu cum izbuti să reziste nevoii de a ceda, dar se forță să se desprindă de el.

– Nu mă poți avea, spuse ea gîfîind și ținîndu-l la distanță. Știi foarte bine. Și eu știu. Așa că, te rog să nu-mi mai faci așa ceva.

După care fugi în camera ei sterilă și sigură.

El luă masa împreună cu ceilalți în sufragerie. Altfel, ea nu îl văzu în următoarele cîteva zile. Aștepta pînă cînd pleca el pentru a-i schimba patul și a-i pune prosoape curate în baie. În timpul acestor vizite în camera ocupată de el, ea încerca să se uite la lucrurile lui personale, la articolele de bărbierit din baie și la hainele aruncate pe diverse piese de mobilier. Într-o zi se apucă să-i pună în dulap lucrurile lăsate pe afară. De fapt, era un pretext pentru a atinge ceva ce îi aparținea lui, ceva ce fusese atins de el.

El era politicos, dar distant. Când pleacă bancherul și soția lui, în locul lor veni ră două perechi din Iowa. Fu recunoscut imediat și povesti aceleași lucruri, dar mai puțin vesel ca înainte. Seara, se scuza și se retrăgea în cameră sau pleca și se întorcea după cîteva ore.

Primi o scrisoare de la David, așa părea după scrisul de pe plic. Sloan i-o puse lîngă tacîm seara, la cină.

– Îți mulțumesc, domnișoară Fairchild, spuse el ridicînd scrisoarea.

– Cu plăcere, domnule Madison.

Într-o zi, cineva care spuse că era agentul lui Carter ceru să-i fie dat la telefon. Sloan urcă scara repede și bătu în ușă. Mașina de scris tăcu brusc.

– Ce este?

Tonul lui ar fi făcut ca șuieratul unui șarpe cu clopoței să sune plăcut.

– Agentul tău este la telefon. Vrei să vorbești cu el?

– Nu.

Mașina de scris se auzi din nou și Sloan transmise scurtul mesaj agentului supărat.

– Domnule Madison, strigă ea din bucătărie

într-o după-amiază cînd îl auzi intrînd.

El se afla pe primele trepte cînd ea îl ajunsese din urmă. Călca un munte de servete, fețe de masă, cearceafuri și fețe de pernă care se adunau în mod regulat. O cîsta prea mult să le dea la curățat. Căldura emanată de fierul de călcat îi adusesese o roșeață în obraji. Părul îi era strîns în creștet, dar cîteva șuvițe îi cădeau umede în jurul feței și pe gît. Habar nu avea ce înfățișare domestică avea cînd își ridică privirea spre el.

– A sunat Alicia. A zis să-i dai un telefon.

El coborî cele cîteva trepte.

– S-a întîmplat ceva?

– Nu, spuse ea cu răsufierea tăiată.

Era pentru prima oară cînd își permitea să-l privească în ochi după atîtea zile. Era răvășit de vînt și mirosea minunat a ploaie. Picăturile îi sclipeau în păr și pe umerii gecii. Unde fusese, oare?

– Nu cred. Poți folosi telefonul din biroul meu.

Îl conduse în mica încăpere și dădu să plece.

– Poți să rămii.

– Sînt sigură că dumneata și logodnica dumitale aveți o mulțime de lucruri să vă spuneți.

Lui Sloan i se făcu milă de telefon cînd îl văzu

înșfăcînd receptorul și apăsînd cu furie butoanele.

Dusese o parte din cearceafuri sus, în dulapul cu lenjerie, și tocmai cobora cînd îl văzu urcînd scările.

– Ați vorbit?

– Da. M-a întrebat cum merge cartea.

– Și cum merge?

– E un gunoi, mormăi el urcînd scările.

Sloan se prefăcea foarte bine, nedînd niciodată de bănuît oaspeților prin ce chinuri trecea. Dar, în fiecare seară, cînd se ducea în camera ei, se ghemuia în așternut și încercă să-și potolească dorințele trupului. Fiecare pătîcică din ea părea să strige după atingerea lui Carter.

Nu putea uita cît de strîns o ținuse și, totuși, cît de blînde îi fuseseră mîinile. Își amintea prea bine cum o privise în ziua în care o țintuise în pat. Răsuflarea îi fusese fierbinte pe pielea ei în seara cînd îi șoptise: „Am nevoie de tine“. Nu era nevoie să i-o spună cu glas tare, căci ea o simțea, tare și insistentă, lipită de trupul ei subțire și receptiv.

Zilele îi treceau mecanic, cu pregătirea meselor cu aceeași conștiinciozitate, dar poate cu mai puțină plăcere. Cu acele mișcări automate

făcea ordine în bucătărie într-o seară târziu, la o săptămână după scena petrecută în salon. Toți oaspeții se retrăseseră demult, așa că ea tresări speriată când auzi un zgomot în spatele ei.

Carter stătea chiar lângă ușă.

– N-am vrut să te sperii.

– Credeam... credeam că ești sus.

Își scosese haina sport pe care o avusese la masă. Cămașa îi atârna pe afară și era numai pe jumătate încheiată, de parcă și-o pusese obligat.

– Am fost, dar mă doare capul îngrozitor și n-am nici o pastilă. Mă întrebam dacă nu cumva ai vreo aspirină, ceva.

– Da, bineînțeles.

Disprețui acea voce fisticită și grăbită. De ce nu putea să pară calmă, dar îngrijorată în același timp, și să-i dea aspirina fără să tremure?

– La mine în baie.

Se întoarse în mai puțin de un minut cu câteva flacoane de diverse analgezice.

– Probabil că se întâmplă foarte des să te doară capul, spuse el și sprânceană pe care ea o adora se arcui amuzată.

– Nu știam ce preferi. Unele atacă stomacul.

Dumnezeule, parcă făcea o reclamă.

– Asta ar fi foarte bună, zise el alegînd un

flacon cu aspirine și scoțînd două în palmă. Apă?

Ea luă din dulap un pahar pe care oaspeții nu îl văzuseră niciodată și care îi avea desenați pe Bugs Bunny și pe Elmer Fudd. Sprînceana lui se arcui din nou cînd ea i-l dădu, stropindu-și mîna care îi tremura. El înghiți aspirinele și bău multă apă.

– Mulțumesc, zise el apoi punînd paharul jos.

– Sper să-ți treacă durerea de cap.

– Nu te culci prea tîrziu?

– Am preparat ceva și am avut mult de lucru.

– Aha. Și ai terminat?

– Da, tocmai făceam ordine.

– Locul ăstora e aici? întrebă el referindu-se la două castronele și la al treilea raft dintr-un dulap deschis.

– Da, spuse ea întinzînd mîna după castronele, dar el i-o luă înainte.

– O să faci vreo întindere, spuse el punîndu-le pe raftul de sus. Ți-ar trebui un scaun cu treaptă sau ceva de genul ăsta.

– Cred că da.

– Sloan.

Se răsuci pentru a o privi și toată acea indiferență, acea politețe îl părăsiră. Îi cuprinse

umerii.

– Sloan, repetă el pe un ton mai cald în timp ce îi privea cu lăcomie chipul. Avem o problemă foarte serioasă.

– Problemă serioasă? Întrebă ea cu o voce subțire.

– Exact.

– Cu camera ta? Durerea de cap? Ce...

– Nu știi care e problema noastră?

Vocea aceea joasă și catifelată îi mîngîie interiorul pulpelor și i le încălzi.

Lacrimile îi încețoșară privirea. Buzele începură să-i tremure. Scutură din cap cuprinsă de remușcări.

– Nu.

– Ba știi foarte bine, spuse el și își apăsă buzele calde pe ale ei.

Capitolul patru

Singura ei rezistență fu o încordare momentană a mușchilor când el o luă în brațe și o strânse cu putere. Un geamăt stins de uimire fu capturat de buzele lui când se deschiseră pe ale ei. Erau fanatice în dorința lor de a poseda, acționînd sub imperiul poftei carnale și scăpate de sub control.

Uluită, Sloan se agăță de bicepsii lui pentru a-și păstra echilibrul. Când mîinile lui îi mîngîiară

spatele, ea îi simți mușchii încordându-se și relaxându-se. Senzația pe care i-o provoca acea mișcare precisă era minunată și gemu aprobator.

– Sloan.

Numele ei deveni un cântec de iubire când el își ascunse fața în scobitura gâtului ei. Brațele lui o înconjură la fel de sigur și de cald ca o pelerină căptușită cu blană. Își lipi trupul de al ei, arătându-i cu mâini mîngîietoare cum să se contopească într-o unire perfectă care tăia răsufarea. O ținu astfel mult timp, în vreme ce inimile lor băteau la unison și le măsurau pasiunea crescîndă.

Apoi, el îi ridică fața și îi captură buzele cu violență. Capetele li se înclină când într-o parte, când într-alta, frămîntîndu-și buzele, atingîndu-și nasurile, căutînd să elibereze energia care îi străbătea. Deodată, el deveni nerăbdător și o împunsătură îndrăzneată a limbii lui învinse bariera buzelor și a dinților ei.

Un geamăt surd izvorî din pieptul lui când îi stăpîni gura cu limba lui cotropitoare. O penetră cu dulceață, pătrunzînd din ce în ce mai adînc în acel adăpost ca mierea, cucerindu-i fiecare colțișor. Îi mîngîie gura când repede, când încet, când necruțător, când convingător. Vîrfurile limbii lui

se frecă de al ei provocînd-o să i se alăture. Spre încîntarea lui, ea o făcu.

Limba ei îi umezi buzele cu gustul ei. El îi prinse buza de jos cu dinții și o mușcă ușor. Ea îi gustă buzele ușor, pînă cînd limba lui se cufundă din nou în gura ei ispititoare. Făcu dragoste cu ea. Mai întîi cu mișcări rapide și apoi din ce în ce mai puternice, mai lente și mai profunde.

Sloan pierdu orice noțiune a timpului, spațiului și distanței, a ceea ce era bine și rău. Voise acest lucru. Din clipa în care l-a văzut stînd în prag i-a dorit buzele pe ale ei, mîinile pe trup așa cum erau acum stăpînite de o curiozitate îndrăznească care nu putea fi negată. Șoaptele lui de iubire și gemetele de satisfacție constituiau muzica pe care ea dorise să o asculte. Tentacule de dorință șerpuiau prin ea, înecîndu-i fiecare rămășiță de conștiință.

Era incapabilă să pună capăt sau să se opună acelui val de pasiune. Fusese inevitabil și ireversibil, luînd amploare din clipa în care se văzuseră prima oară. Imposibil de stăpînit, nu putea să-l lase să o copleșească cu farmecul lui. Întregul ei trup era reînnoit, curățat de singurătate, plin de dorință.

Un suspin tremurător îi scăpă de pe buze când mâinile lui veniră din spate și i se așezară pe oasele șoldurilor. Fiecare deget mare găsi unul și se rotiră hipnotic, în timp ce celelalte degete se strînseră în jurul șoldurilor ei pentru a o ține nemișcată. Își lăsă genunchii în jos ușor, pînă se cuibări tare și pulsînd, în adăpostul feminității ei. Se frecă de ea în cercuri măsurate în așa fel încît o căldură porni din acel loc pînă în pieptul ei. Se topea, înfloreă și se umezea în așteptare.

– Carter, Carter, suspină ea agățîndu-i-se de păr cu mâini cuprinse de frenezie.

În capul ei, mii de clopoței răsunau voioși, iar inima i se revărsa de dragoste. Da, dragoste! Îl iubea și buzele care îi venerau gîtul cu sărûtări înfierbîntate îi spuneau că și el simte la fel.

– Nu-mi vine să cred.

– Știu, scumpa mea, știu. Doamne, e minunat. Știam că așa va fi.

– Îi căută nasturii bluzei și îi desfăcu cu îndemînare, apoi se dădu puțin înapoi pentru a o privi în timp ce îi desfăcea veșmîntul. Sutienu era dintr-un material subțire, lucios, de culoarea pielii și o cuprindea ca o a doua piele, ademenitor. Niște sfîrcuri trandafirii împungeau seducător,

făcînd eforturi să se elibereze. El le îndeplinea dorința și își plimbă degetele peste ele cu mîngîieri ușoare.

– Te rog, spuse ea cu un glas răgușit. Atinge-mă, atinge-mă.

– Ești superbă.

Luă cîte un sîn în fiecare palmă și o ridică ușor. Descoperi că vîrfurile acelea erau mai delicate și mai dulci decît în fanteziile lui, dar la fel de sensibile la mișcarea circulară a degetelor lui, pînă cînd se întăriră. El își lipi obrazul de sînul ei și o strînse și mai mult. Întîi și întîi o atinse răsufierea lui, caldă și umedă, după aceea limba lui îi împunse sfîrcul prin cupa subțire. Iar. Și apoi iar, în timp ce ea răsufia din ce în ce mai greu.

Cînd buzele lui o cuprinseseră, ea se arcui în mod reflex. Trase de nasturii cămășii lui și, cînd aceștia se desfăcură, își afundă degetele în părul des de pe pieptul lui. Propriile lui gemete de plăcere se armonizară cu ale ei în timp ce gura lui își continua jocul dulce.

Degetele ei cunoscuseră o mulțime de senzații noi, examinînd fiecare detaliu masculin al pieptului lui. Conturul tare al mușchilor, coastele, sfîrcurile tari. Părul se rărea și devenea mai mătăsos pe

măsură ce mâinile ei căpătau mai mult curaj și alunecau din ce în ce mai jos.

El îi adulmecă valea dintre sîni și îi trase adînc pe nări parfumul.

– Sloan, murmură el și, luîndu-i o mîină încet, lăsîndu-i timp să obiecteze dacă ar fi fost atît de crudă, i-o coborî și i-o apăsă pe tăria adăpostită de pantalonii lui: Fiindcă te doresc, Sloan. Doresc enorm de mult să pătrund în tine.

Gura se întoarse iar la a ei și, de data aceasta, violența fu înlocuită de delicatețe. Limba i se roti înăuntru pînă cînd ea ameu de dorință. O mîină rămase pe sînul ei, frămîntînd ușor, iar cealaltă alunecă în jos peste fusta ei, mai jos, și îi cuprinse lăcomă triumghiul feminității.

– Dumnezeu să mă ierte, șopti ea. Dar și eu te doresc.

El se mișcă ușor, dar ea simți curenți electrici țîșnind din fiecare din degetele lui, învăluind milioane de celule într-o dorință arzătoare de a cunoaște acel lucru care prindea viață în mîina ei. El își mișcă mîina din nou, strecurînd-o între pulpele ei. Ea se arcui și îi rosti numele cuprinsă de delir.

El se cutremură puțin, înainte să-și ia mîinile de

pe comoara trupului ei și făcu cîțiva pași înapoi.

– Fir-ar să fie! exclamă și urmărea alte cîteva înjurături printre dinți.

Văzîndu-î expresia răvășită, veni repede lîngă ea și îi luă chipul în mîini.

– Iartă-mă că m-am oprit astfel, Sloan, dar nu pot s-o fac.

Ea își duse amîndouă mîinile la gură pentru a-și înăbuși un strigăt de groază. Încearcă să fugă de lîngă el, iar cînd el o ținu, ea se luptă cu furie, ducîndu-se cît mai departe.

– Să nu mă mai atingi, spuse ea cînd el veni spre ea. Lasă-mă-n pace.

Reacția ei îl uimi foarte mult.

– Sloan, eu...

– Nu e nevoie de explicații. Dacă nu i-ai fi pus tu capăt acestui lucru, i-aș fi pus eu, zise ea chinuindu-se să-și încheie nasturii bluzei care refuzau să coopereze. Ai perfectă dreptate. Nu putem s-o facem. Nu știu ce mi-a venit, eu...

Tăcu deodată și își apăsă degetele pe tîmplele care păreau să explodeze.

– Tu... Alicia... n-ar fi trebuit să te sărut niciodată.

– Ce naiba tot spui acolo? întrebă el furios.

Faptul că m-am oprit nu are nici o legătură cu Alicia.

Ea îl privi cu ochii mari și plini de uimire.

– Nu puteam să continui din cauza fanteziei mele, a propriei mele imaginații.

– Poftim? Fantezie?

– La naiba, spuse el și se trânti pe un scaun la masă luându-și fața în mâini.

Rămase astfel cîteva secunde, în timp ce Sloan îl privea încremenită. Ar fi vrut să rămînă țintuită locului, să nu fie nevoită să ia o hotărîre sau să se miște din acel loc, să fie moartă emoțional pentru totdeauna.

În cele din urmă, el își ridică privirea și spuse încet:

– Stai jos, Sloan, trebuie să vorbim.

– Nu, eu nu...

– Măcar o dată fă ce-ți spun eu, se răsti el. Stai jos și ascultă-mă.

După o scurtă pauză, adăugă:

– Te rog.

Ea trase un scaun în fața lui și se așeză rigidă, aproape pedepsindu-se pentru faptul că, puțin mai înainte, fusese atît de ușuratică.

– În dimineața următoare sosirii mele, visam în

camera mea, începu el. Știu că e o prostie, dar ca scriitor, îmi petrec foarte mult timp visînd, imaginîndu-mi tot felul de lucruri care se întîmplă cu personajele mele. Oricum, eu eram personajul de astă-dată și mi-am închipuit că eram amîndoi aici și făceam ceea ce eram pe cale să facem acum.

Ea înghiți cu greu și continuă să-și privească mîinile împreunate, albe și reci, pe care le ținea pe marginea mesei.

El zîmbi cu timiditate.

– A fost un vis minunat, dar, într-un fel, nu-l puteam face să devină realitate. Cînd voi face dragoste cu tine prima oară, nu vreau să fie ceva grăbit și pe furiș, ci să fim amîndoi goi și să ne putem bucura unul de celălalt. Nu vreau ca actul nostru de iubire să fie ieftin.

Ea clătină din cap.

– Nu, Carter, nu mai vorbi despre... despre asta. Nu trebuie să se întîmple niciodată.

– Sloan, mă înșel cumva? întrebă el rănit. Nu mă iubești?

Ridicîndu-și capul, ea îi întîlni privirea și ochii îi înotau în lacrimi. Două scăpară și i se rostogoliră pe obraji, în timp ce dădea din cap afirmativ, mai

întîi șovăitor, și apoi cu mai multă hotărîre.

– Ba da, da, da.

El păru nespus de ușurat, oftă adînc și îi luă mîna într-a lui, examinîndu-i-o.

– De fiecare dată cînd m-am apropiat de tine, m-am purtat ca un maniac sexual. Te-am lipit de pereți, te-am azvîrlit pe pat și te-am ținut acolo. N-am avut intenția să fac nimic în seara asta cînd am coborît. N-am născocit o durere de cap doar ca să te surprind singură și să te ținutesc de dulap. Jur că n-am făcut asta.

– Nu m-ai forțat să fac nimic.

El zîmbi din nou și își lăsă privirea să alunece peste chipul și părul ei răvășit.

– Sînt bărbat, Sloan. Am fost refuzat, așa cum ar recunoaște orice bărbat destul de sincer, dar am avut destule femei în toată lumea. Le-am posedat fără să mă implic emoțional, doar pentru a-mi satisface dorințele fizice. Rareori mi-a păsat dacă le mai văd sau nu, zise el și îi strînse mîna. Acum, însă, nu e deloc așa. Nu e doar o dorință trupească. Te rog să mă crezi. Nu vreau să-ți treacă prin cap că mă gîndesc la tine ca la un trup convenabil care e bun pentru cîteva rostogoliri cît timp mă aflu sub acoperișul tău, ca

și cum ar intra în preț.

Ea roși și își feri privirea.

– Nu m-am gândit la așa ceva. De unde știi că nu sînt o proprietăreasă căreia i-ar plăcea o astfel de aventură cu un chiriaș viril?

Ochii i se încrețiră la colțuri cînd zîmbi.

– Pentru că ești deosebită. Pentru că încă mai roșești cînd spun ceva murdar.

Rîseră amîndoi și fu un sunet plăcut care umplu acea încăpere tăcută, închizîndu-i în lumea lor proprie.

– Săptămîna asta m-am chinuit îngrozitor să scriu, recunosc el. De ani de zile scriu despre ceva despre care nu știam nimic. Ba, mai rău, habar n-am avut că nu știu.

Se ridică de la masă și se duse lîngă chiuvetă, urmărind ploaia care picura monoton de pe streșini.

– În fiecare din cărțile mele era o poveste de dragoste, uneori chiar un triumghi, dar totdeauna un fel de idilă. M-am convins pe mine însumi și am încercat să-mi conving și cititorii că eroul meu era îndrăgostit de fată. Acum știu că scriam despre dragoste fără să o fi cunoscut cu adevărat.

Se întoarce cu fața spre ea.

– Acum, că știu, acum, că te-am cunoscut, sînt nemulțumit de tot ce-am scris pentru că nu exprimă totala capitulare a unui bărbat în fața unei femei pe care o iubește. Aș vrea să includ această neputință în cartea pe care o scriu acum. Gregory o iubește cu adevărat pe fată și suferă îngrozitor la gîndul de a o...

– Părăsi, încheie ea amețită.

– Nu vreau să mă gîndesc la asta, spuse el furios.

Sloan se ridică.

– Trebuie, Carter. Ești logodit cu cea mai bună prietenă a mea, singura persoană din lume căreia i-a părut de mine. Ținem una la alta foarte mult. În seara asta am fost atît de aproape de a distruge această prietenie și nu pot risca să se mai întîmple. *E prietena mea.*

– La naiba, e și prietena mea, strigă el, iar cînd ea își ridică privirea în tavan, repetă în șoaptă, dar apăsător: E și prietena mea. Și exact așa o iubesc, Sloan.

Ea își acoperi urechile.

– Nu. N-ar trebui să-mi spui așa ceva.

El se duse spre ea și îi dădu mîinile la o parte.

– Poate că nu, dar tot o să mă ascuți. Găsesc că Alicia e o femeie extraordinară, puțin cam superficială și iresponsabilă, dar încântătoare. A fost soția lui Jim și l-a făcut fericit pe cel mai bun prieten al meu. Era un motiv destul de întemeiat ca s-o iubesc, dar am cerut-o de soție pentru că era convenabil pentru amîndoi, Sloan. Ea și băieții aveau nevoie de cineva care să aibă grijă de ei. Eu simțeam că era datoria mea față de Jim. A venit vremea în viața mea să am o soție și copii. Țsta e singurul motiv pentru care i-am cerut să se mărite cu mine. Știu că încă îl mai iubește pe Jim și n-am avut niciodată vise romantice în legătură cu ea.

Ea se smulse din mîinile lui și îi întoarse spatele.

– Dar... te vei culca cu ea după ce vă veți căsători.

Lui îi trebui mult pînă să răspundă în timp ce bucăți din inima ei sfărîmată căzură pînă în străfundul sufletului una cîte una.

– Mi-ar plăcea să am cel puțin un copil al meu, spuse el încet. Cînd mă voi căsători, am de gînd să mă culc cu soția mea în fiecare noapte.

Sloan închise ochii și își dori să fi putut face

același lucru și cu urechile.

– Bineînțeles că o vei face. A fost o întrebare prostească.

– Dar s-ar putea ca Alicia să nu fie soția mea.

Ea întoarce capul brusc.

– Firește că va fi soția ta.

El refuză cu încăpăținare să cedeze.

– Nu neapărat.

– Ba da, neapărat.

– Cum poți să spui asta după tot ce s-a întâmplat între noi, Sloan? Cum crezi că m-aș putea căsători cu Alicia acum?

– Și tu cum poți să crezi altceva? Întrebă ea nervoasă. Carter, a avut destulă încredere în mine ca să te trimită aici. Să am grijă de tine.

– A făcut o mare prostie.

Ea nu voia să-i accepte complimentul.

– Nu, n-a făcut. A avut toate motivele să aibă încredere în mine. Sîntem prietene și nici una din noi nu a trădat vreodată prietenia asta. Dacă situația ar fi fost invers? Dacă Alicia ar fi murit și eu aș fi fost logodită cu Jim? M-ai fi luat de lîngă el?

El îi îmbogăți vocabularul cu cîteva cuvinte pe care ea nu le auzise niciodată rostite cu glas tare.

– Nu-i același lucru.

– Ba e exact același lucru. Și știi foarte bine. Nu înțelegi, Carter? Totul se întâmplă numai pentru că locuim în aceeași casă. Am fost forțați să stăm împreună și ne-am dat frîu liber imaginației. Tu ai o fire romantică și asta te face să poți scrie, numai că o lași să lucreze peste program. Eu sînt singură și trăiesc așa de cîțiva ani. Dar, de cum te vei întoarce la Alicia și la băieți...

– Prostii, Sloan. Acum tu ești cea care e mai puțin sinceră. Nu crezi că sînt în stare să știu ce vreau? Te-aș fi putut descoperi într-un magazin ciocnindu-te de căruciorul meu sau în lift sau oriunde în altă parte și te-aș fi cunoscut la fel de bine ca în seara cînd mi-ai deschis ușa.

– Alicia va fi o soție minunată, spuse ea cu disperare, frîngîndu-și mîinile.

Îi plăceau nespuse cuvintele care ieșeau de pe buzele lui, dar știa că nu ar fi trebuit să le asculte, cîu atît mai puțin să le găsească fermecătoare.

– Fără îndoială că va fi, dar va fi, oare, și pentru mine? Nu-mi respectă nevoia de singurătate cînd scriu. Dacă ar fi fost aici, ar fi bătut la ușa mea din zece în zece minute...

– Încetează!

– Nu, ascultă-mă tu, spuse el apucînd-o de umeri și scuturînd-o ușor. Eu aș fi bun pentru ea? Sufăr de paranoia oricărui scriitor, Sloan. Simt nevoia să vorbesc. Să conversez. Adesea. Cu cineva care mă ascultă. Care mă ascultă cu adevărat, vreau să spun. Tu o faci. În seara cînd am venit aici, ai stat la masă și m-ai ascultat. Îmi acordai toată atenția ta. Nu îmi împuiai capul cu tot ce ți s-a întîmplat în ziua respectivă. Nu te ridicai și te așezai de parcă ai fi fost un Hopa-Mitică...

– Să te ia naiba, Carter! exclamă ea smulgîndu-se din mîinile lui și depărtîndu-se. Să nu o critici în fața mea pe femeia cu care te vei căsători. Asta fac bărbații cînd agață cîte una în vreun bar și încearcă să-i cîștige mila ca s-o facă să se culce cu ei. „Nevastă-mea nu mă-nțelege“. Ești deștept, nu poți găsi ceva mai original? Nu vreau să aud așa ceva. Mă face să mă simt murdară. Dacă între tine și Alicia sînt unele lucruri care trebuie lămurite, lămuiriți-le în particular. Eu nu vreau să le cunosc și nici să fiu implicată în ele.

– Mare păcat, Sloan, pentru că ești deja

implicată.

O trase din nou spre el și, în ciuda tuturor eforturilor ei, nu îi dădu drumul.

– Ești implicată începînd din creștetul frumosului tău cap pînă în vîrfurile celor zece degete de la picioare și în toate punctele dintre aceste limite, spuse el și îi pecetlui gura cu un sărut dulce.

Cu o mîină îi ținea maxilarul în timp ce limba plină de neastîmpăr îi invadea gura, iar cu cealaltă îi cuprinse șoldul, lipind-o de el și arătîndu-i încă o dată cît de intensă îi era dorința.

Ea luptă din toate puterile împotriva impulsurilor erotice care o cucereau, dar în zadar. Fusesse moartă prea multă vreme. Cînd i se oferea învierea, nu putea să o refuze. El îi simți acceptarea, slăbindu-și strînsoarea treptat, și își strecură mîna între trupurile lor mîngîindu-i sînii cu dragoste. Prin haine, încheieturile degetelor lui trecură ușor peste sfîrcurile care se întăriseră deja de dorință.

– Dacă e să-mi poarte cineva copilul, aș vrea ca tu să fii aceea, Sloan. Vreau ca un copil al meu să sugă la acești sîni dulci.

Imaginea descrisă de el izvora chiar din visele

ei. Un bărbat care o iubea. Un copil creat din iubirea lor. Un sentiment de apartenență.

Numai că știa că, la fel ca toate visele ei, nici acela nu avea să devină realitate vreodată. Sărutările, mângâierile lui nu o făceau decît să-și dorească ceva ce nu avea niciodată. A-l iubi era o autobiciuire masochistă ce îi lăsa inima sfîșiată și sîngerîndă. El avea să-și revină și să se întoarcă la Alicia, iar Sloan avea să fie lăsată singură cu rănile ei. Nu era sigură că se mai putea vindeca iar.

El era atît de absorbit de sărut, încît clipi nedumerit cînd fu împins la o parte.

– Nu-mi spune asemenea lucruri.

Chipul ei era o mască rece care, dacă nu era atentă, se putea sfărîma oricînd.

– Să nu-mi mai faci așa ceva, altfel voi fi obligată să te rog să părăsești *Casa Fairchild*.

O furie tulbure luă locul ceții provocate de pasiunea din ochii lui, care străluceau deodată extrem de limpezi.

– La naiba, Sloan...

– Vorbesc foarte serios. Ești pe cale să te căsătorești cu altcineva. Te rog să nu uiți asta.

Părerea lui în legătură cu asta fu exprimată

imediat și ea se înfioră la auzul acelor vulgarități.

– Știu care-i problema cu tine? spuse el rînjind. Te-ai închis în casa asta, ascunzîndu-te de lume, pentru că ți-e teamă să o înfrunți.

– Teamă? întrebă ea insultată și înspăimîntată că avea să-i doboare sistemul de apărare ajungînd la adevăratul ei eu, foarte bine ascuns.

– Da, teamă. Ai crescut într-o casă care pare să fi fost la fel de veselă ca un mausoleu prăfuit. Părinții tăi, din cîte am auzit de la Alicia și de la tine, te-au ignorat. Căzînd pradă disperării, bănuiesc, ai găsit un ticălos care ți-a dat cu piciorul.

– Taci. Nu știi absolut nimic.

– Pe naiba. Crezi că te poți ascunde, dar te trădezi, Sloan. Ești la fel de transparentă ca sticla. Ce dacă părinții tăi au fost incapabili? Ce dacă un nenorocit te-a părăsit? Astea sînt motive ca să te închizi într-un cerc și să nu mai lași nici o altă ființă omenească să pătrundă în interiorul lui vreodată?

– Să te ia naiba, spuse ea îndepărtîndu-se de el.

Netulburat de furia ei, se duse după ea, prinzînd-o exact cînd voia să intre în cameră. O

trase repede la piept și o ținu strâns.

– Te-ai condamnat singură la o viață de singurătate pentru că ți- a intrat în cap ideea greșită că asta meriți. La naiba, Sloan, nimeni nu primește ceea ce meriți, altfel nu ne-am mai fi născut. Viața nu depinde de merit, altfel am fi cu toții îngeri... sau demoni.

– Dă-mi drumul, spuse ea încercînd zadarnic să se elibereze.

– Te-ai așezat singură pe altarul jertfirii de sine și ți-e teamă să lași pe cineva, mai ales un bărbat, să te atingă. Acest zeu al martiriului căruia i te jertfești e gelos și s-ar putea să nu-i placă un sacrificiu pătat de fericire și dragoste.

Era atît de aproape de adevăr, încît ea reacționează ca un animal sălbatic. Dîndu-și părul pe spate, îl privi.

– Dar tu, Carter? Ești exact opusul meu. Te-ai oferit unei femei cu doi copii care au nevoie de tine și, totuși, ți-ai încălca promisiunea de parcă nici n-ar fi existat. Numai că există și e foarte puternică, iar foarte curînd o să-ți amintești tot. Te vei gîndi la Jim și la ceea ce consideri că este o datorie față de el ca prieten. Te vei întoarce la Alicia și la băieți și le vei dărui toată dragostea pe

care vrei să mi-o oferi mie. Nu, mulțumesc. Pînă la urmă o să te dezmeticești, dar eu n-o să-ți fiu tovarășă de joacă.

Trase adînc aer în piept și adăugă:

– Cred că ar fi mai bine să pleci de aici.

El spumega de furie și ochii îi ardeau. După ce îi dădu drumul, își desfăcu brațele larg de parcă i-ar fi fost scîrbă să o mai atingă o clipă în plus. Cu buze care abia se mișcară, rosti cuvintele de despărțire.

– Patul îți va rămîne nepîngărit, domnișoară Fairchild, dar nu mă vei da afară de aici.

Ușa batantă oscilă înainte și înapoi de cîteva ori după plecarea lui. În cele din urmă se opri. Abia atunci își dădu seama Sloan cît de obosită era. Se duse încet în cameră și se prăbuși pe pat, luînd perna în brațe și îngropîndu-și fața în ea.

Acuzațiile lui atît de adevărate o lăsaseră cu sentimentul că fușese bătută. Sufletul ei fusese ținta lui și fiecare săgeată aruncată nimerise unde durea mai mult. Adevărul fusese muniția de care se folosisese pentru fiecare atac.

De ce nu putea Carter să înțeleagă? „Nu pot face altceva decît să mă apăr. Nu voi mai fi rănită de dragoste!”

Dar iubea din nou și era rănită deja. Indiferent ce i-ar fi spus lui Carter, îl iubea cu o intensitate învecinată cu durerea.

Nu fusese pregătită pentru respingerea lui Jason. Începuse acea relație orbește, fără să aibă experiență și fără să fie prevenită. De data aceasta nu mai avea nici o scuză pentru o asemenea naivitate. Dacă urma drumul arătat de inimă, acesta avea să fie pavat cu regrete. Era un drum înfundat. Mai bine să se întoarcă acum, cât mai putea.

Dar cum putea să facă avîndu-l în casă? Dacă lucra în camera lui toată ziua, nu avea să-l vadă, probabil, decît seara cînd cobora la cină. Nu avea să-i mai ducă nici o tavă sus. Dacă nu cobora la micul dejun, nu avea să mănînce. Poate că, astfel, ea va reuși să supraviețuiască în următoarele cîteva săptămîni. Poate.

Nu erau singuri. Mai erau și alți oameni în casă.

A doua zi, ziarele erau pline de articole despre neobișnuitele ploi din Bay Area și consecințele

lor.

Sloan nu prea se gîndise la problema vremii. Se concentrase prea mult asupra altor lucruri. Asupra lui Carter. Astfel încît fu ușor surprinsă cînd citi despre alunecările de teren de pe dealurile care înconjurau orașul și despre inundațiile din zonele mai joase. Situația deveni îndeajuns de dezastruoasă pentru a fi prezentată la televizor în următoarele cîteva zile.

– Poate ar trebui să stăm mai puțin și să ne ducem acasă, spuse una dintre femeile din Iowa într-o seară la cină.

– Nu, zise soțul ei. Am planificat călătoria asta de luni de zile. N-o să lași să ne-o strice cîteva picături de ploaie, nu?

Îngrijorată, femeia se întoarse spre tovarășii lor de drum.

– Voi ce ziceți?

– Să rămînem, spuse bărbatul tăind o bucată de friptură de pe platoul pe care Sloan i-l ținea în față.

– Și eu zic la fel, spuse cealaltă femeie. Și, pe urmă, Dorothy, în magazine nu plouă.

Amîndoi soții oftară, iar Sloan răsufă ușurată. Singurii oaspeți pe care îi mai avea erau un cuplu

de vîrstnici care nu mai stăteau decît două seri. În tot acest timp nu îndrăzni să se uite la Carter, deşi îi simţea privirea aţintită asupra ei.

– Mie nici prin cap nu-mi trece să plec, zise el sorbind din paharul cu vin. Fac progrese uluitoare în scrierea cărţii. Domnişoară Fairchild, aş mai vrea o porţie de cartofi, te rog, spuse el cu un zîmbet care numai ea ştia că este fals.

– Bineînţeles, domnule Madison, zise ea cu o graţie la fel de nesinceră şi simţind un imbold teribil să-i vărse în braţe conţinutul tăvii.

Observînd starea vremii cu teamă, Sloan fu dezamăgită cînd văzu că aceasta se înrăutăţeşte. Podul Golden Gate era închis ore în şir datorită faptului că vînturile puternice şi ploile torenţiale făceau ca traversarea sa să fie primejdioasă.

Sloan începu să intre în panică. Perechile din Iowa plecaseră, iar cei vîrstnici urmau să plece şi ei a doua zi. Avea două camere rezervate pentru weekend, dar se temea că, auzind ştirile despre vreme, pe care crainicii le prezentau cît se poate de sumbru, turiştii aveau să-şi anuleze călătoriile. Nu numai că i-ar fi afectat serios bugetul, dar acest lucru mai însemna şi că ea şi Carter aveau să rămînă singuri. Doar dacă ar fi reuşit să-l

convingă să plece, dar posibilitatea de a reuși acest lucru era egală cu aceea ca ploaia să înceteze cît mai curînd.

Cele mai mari temeri ale ei se împliniră. Într-o oră primi telefoane pentru anularea ambelor rezervări. Deprimată, se așeză la birou și începu să lucreze la calculator, rugîndu-se ca toate socotelile anterioare să fi fost greșite. Cum avea să plătească notele din luna aceea? Cel puțin, problema banilor o făcea să nu se mai gîndească la Carter. Seara următoare, aveau să fie singuri în toată casa.

Răspunse cu un fel de groază cînd sună telefonul mai tîrziu.

– *Casa Fairchild*, spuse ea cu resemnarea cuiva care știe că la telefon ar fi putut fi vreun creditor.

– Pari la fel de sumbră ca vremea care se anunță pe acolo.

– Alicia?

Inima îi tresări, dar jură în sinea ei că nu datorită vreunui sentiment de vinovăție. Doar îl sărutase, pentru numele lui Dumnezeu. Bine, și îl atinsese...

– Ce mai faci?

– Bine. Băieții sînt bine. Nu s-a întîmplat nimic. Pur și-simplu, am vrut să sun.

– Mă duc să-l chem pe Carter. Lucrează ca de obicei. Să știi că-l văd foarte rar. Tot timpul stă încuiat în cameră și mașina de scris se aude încontinuu.

„Ușurel, ușurel. Nu exagera. Poate deveni bănuitoare.“

– De fapt, cu tine voiam să vorbesc, Sloan, spuse Alicia încet. Cum ți se pare Carter?

Sloan își umezi buzele care se uscaseră deodată.

– Cum să mi se pară? Întrebă ea răsucind cordonul telefonului cu degete alunecoase. Ce vrei să spui?

– Se simte bine? E fericit?

– Păi, eu știu? Fericit?

– Sloan, nu mai repeta tot ce spun eu și spune-mi dacă se simte bine, zise Alicia nerăbdătoare.

Sloan trase aer în piept de cîteva ori.

– Bineînțeles că se simte bine. Oricum, pare sănătos. Mănîncă bine în fiecare seară.

Speră ca acel rîs artificial și afectat să-i pară sincer Aliciei.

– Ăăă... țin mereu cafeaua caldă pentru el. Mi-a... mi-a spus că- i place să bea cafea cînd scrie.

– Bine că mănîncă măcar. Cînd a amenințat că-și ia o cameră la hotel să termine cartea, am fost total împotrivă. Ar fi mîncat numai cartofi prăjiți și ar fi băut cafea. Continui să cred că tot *Casa Fairchild* e cea mai bună pentru el acum, dar...

– Dar? repetă Sloan cînd Alicia făcu o pauză.

Își simțea inima pulsînd în fundul gîtlejului.

– Dar mi se pare ciudat cînd vorbesc cu el. Absent. Distant. Știu că lucrează și e tot timpul preocupat, ca într-o altă lume, dar nu pot să nu simt puțină durere din cauza lipsei de atenție din partea lui.

– Cred că e firesc să simți astfel, Alicia, spuse Sloan încet. Dar cred că noi, femeile, dăm mai multă importanță unor lucruri decît bărbații. E teribil de prins. Sînt sigură că se concentrează asupra cărții și aparenta lui indiferență n-ar trebui să te îngrijoreze.

O conștiință încărcată dădu un gust amar cuvintelor.

– S-ar putea să ai dreptate, zise Alicia puțin

mai veselă. Trebuie să mă obișnuiesc cu „perioadele întunecate” pe care le traversează când se gîndește la o intrigă.

– Așa să faci, spuse Sloan cu seriozitate. Un singur lucru am aflat în legătură cu logodnicul tău și anume că își ia munca în serios.

– E foarte firesc. Doar câștigă atîta de pe urma ei.

Sloan se simți jignită fără să-și dea seama de ce. Era sigură că el ar fi scris chiar dacă n-ar fi câștigat nici un ban.

– ... așa că m-am gîndit să vin acolo mîine seară să-mi petrec weekend-ul cu voi.

Sloan reveni la realitate în mijlocul frazei.

– Poftim? Vii aici? Mîine? Ar fi minunat!

Era cît se poate de sinceră. Prezența Aliciei ar fi îndreptat lucrurile.

– Mama s-a oferit să stea cu băieții. Ai un pat liber?

– Chiar prea multe, mă tem, spuse Sloan rîzînd cu amărăciune. Vino, te rog.

– Am auzit că vremea e oribilă.

– Și? Stăm în fața focului și vorbim în timp ce Carter lucrează.

– Sper să-l pot face să-și ia liber în weekend.

– Lasă-mă să mă duc să-l chem. Sînt sigură...

– Nu. Spune-i că o să vin. Dacă tot o să-l întrerup din lucru în timpul weekend-ului, îl las în pace astăzi.

Îi spuse lui Sloan căm cînd avea să ajungă, adăugînd că va lua un taxi de la aeroport pentru a nu-i face pe ea sau pe Carter să iasă.

– Prefer să mă aștepți acolo cu o masă din cele pe care le pregătești atît de bine.

– S-a făcut. Abia aștept să te văd.

– Și eu la fel. Pa.

Sloan avea impresia că tocmai fusese grațiată. Se apucă să pregătească cina cu mai mult entuziasm ca în ultimele zile. Buna dispoziție îi dispăru puțin cînd văzu doar perechea de vîrșnici coborînd la masă.

– Ne-am întîlnit cu celălalt domn pe scară și ne-a rugat să vă spunem că iese în oraș, zise bărbatul politicos.

– Vă mulțumesc foarte mult.

Nu se întoarse decît după miezul nopții. Ea îl aștepta în salon. El își scoase geaca și tocmai o scutura de apă cînd își ridică privirea și o văzu stînd sub arcadă.

– Ce ești tu, directoarea? N-am venit la timp?

Ea strânse din buze furioasă și își îndreptă spatele.

– Puțin îmi pasă la ce oră te întorci, domnule Madison. Te-am așteptat doar ca să-ți transmit un mesaj din partea logodnicei dumitale.

Zîmbetul insolent dispăru de pe buzele lui, iar umerii i se lăsară. Își fixă cu privirea pantofii stropiți de ploaie.

– Iartă-mă, Sloan. Mă port ca un dobitoc. Îmi cer scuze.

Ironiile lui erau aproape mai ușor de suportat decât atitudinea aceea. Părea vulnerabil, dornic de mîngîiere, așa cum stătea acolo spășit și cu hainele ude. Ea bănuia că era foarte bine că arăta la fel de nefericit cum fusese ea, dar acest lucru o făcea să-l iubească și mai mult.

Privirea lui era îndurerată și glasul inexpressiv când întrebă:

– Totul e în regulă? Băieții?

– Da, totul e în regulă. Vine mâine seară aici ca să-și petreacă weekend-ul cu... tine.

Fusese gata să spună „cu noi“, dar astfel făcea ca totul să pară mai personal și consolida relația dintre el și Alicia.

– Aha, spuse el tot inexpressiv. Foarte bine.

Singură?

Se sili să pară interesat.

– David și Adam vor sta cu părinții ei. Va fi aici la cină.

Era pentru prima oară după mai multe zile când se aflau singuri. Deși amândoi își aminteau de clipele de pasiune și furie, voiau să scurteze acea conversație.

El nu putu să nu observe că nu mai purta acel capot urât, ci unul din catifea de culoarea caisei, care îi accentua nuanțele de auriu și castaniu ale părului, iar materialul i se mula pe sîni și pe șolduri căzîndu-i vaporos peste picioare. Abia putu să-și ia privirea de la triunghiul delicat care se vedea atît de provocator.

Nu putea face nimic în privința întăririi din partea inferioară a trupului, dar își dresă glasul și întrebă:

– A mai spus și altceva?

Privirea ei rămase ațintită asupra pulsului care se zbătea la bază gîtului lui, dorindu-și să-i poată simți ritmul pe buze.

– A întrebat ce faci. Dacă te simți bine și... și dacă ești fericit.

– Și ce i-ai spus?

– Că mănînci, spuse ea și își ridică deodată privirea. Ai cinat în seara asta?

– Am luat un taxi pînă la Chinatown și am mîncat la *Kan's*.

– Cum a fost?

– Delicios, dar prea mult pentru o singură persoană.

Gura lui schiță un zîmbet stins înainte de a reveni la tristețea ei insuportabilă.

Ea ardea de dorința de a o atinge, de a alunga suferința care o făcea să arate astfel. Era o gură destinată zîmbetelor. Sau săruturilor. Privind în altă parte, spuse cu răsufierea tăiată:

– Cam asta e tot. Noapte bună.

Trecu pe lîngă el pierzîndu-se în întuneric.

– Sloan?

– Poftim, spuse ea întorcîndu-se repede și găsindu-l mult prea aproape.

Răsufierea lui îi atingea părul. Simți mirosul băuturii pe care el o luase la cină.

– Ce i-ai spus în legătură cu cealaltă problemă?

– Cealaltă problemă?

– Dacă sînt fericit sau nu.

Ea nu se putea desprinde de magnetismul privirii lui. Corzile vocale nu o ajutară, dar izbuti,

totuși, să se facă auzită.

– I-am spus că muncești mult și că te concentrezi asupra cărții.

– La asta crezi tu că mă gîndesc?

Îi privi ochii albaștri-cenușii cum sclipiră încărcăți de emoție, se măriră de uimire și se întunecară de dorință. Dumnezeuule, cînd îl privea astfel, cum putea să-și înfrîngă dorința de a o ține în brațe? După ce își petrecuse ore, zile, nopți întregi avînd pe limbă numai gustul buzelor și al sînilor ei, simțind doar mătasea pielii ei sub degete, auzind doar acel sunet erotic pe care îl scotea din străfundul gîtlejului cînd o atingea el, cum putea să-i fie interzisă? Voia să o guste toată, să atingă ce se ascundea sub haine, să-i audă gemetele de extaz în momentul suprem.

Avusese doar un indiciu despre cum ar fi fost să facă dragoste cu ea, totuși, știa că dincolo de seninătatea ei, bătea inima unei amante pasionale, generoase. Îl duru trupul cînd, fără să vrea, își dădu frîu liber imaginației. Sîngele îi invadă năvalnic venele cînd și-o imagină goală sub el, primind toată dragostea pe care el voia să i-o dea.

Avu impresia că va muri dacă va trebui să treacă prin viață fără să știe totul despre ea. Era obsedat

de misterul ei dulce care l-ar fi învăluit cu căldură. Ea i-ar fi potolit acea foame crescîndă care îi aducea adesea picături de sudoare pe frunte. Inima lui agitată s-ar fi liniștit, iar sufletul i s-ar fi înălțat.

Deocamdată, însă, era mistuit de pasiune. Nu putea nici să scrie, nici să doarmă. Totuși, fanteziile lui erau mult mai satisfăcătoare decît fusese actul în sine, cu alte femei. Nu avea să renunțe la ele. Ar fi înnebunit dacă ar fi făcut-o. La fel s-ar fi întîmplat și dacă și-ar fi închipuit-o cu un alt bărbat. Imaginîndu-și trupul ei subțire și delicat încolăcit în jurul altui trup decît al său era azvîrlit în pragul nebuniei. Dacă era atît de pasională cu el, nu era logic să bănuiască... Trebuia să o întrebe, trebuia să știe.

- Comisvoiajorul acela, Jason?
- Ce-i cu el?
- Ai spus că ai locuit cu el.
- Așa e, răspunse ea cu un glas răgușit.
- Te-ai și culcat cu el, bineînțeles.
- Da.
- A fost primul?
- Singurul.
- Și... te-a făcut... fericită?

– Nu.

Doar mimă cuvîntul, căci sunetul nu îi ieși de pe buzele tremurătoare. El scoase un geamăt chinuit și îi cuprinse obrazul în palmă. Ea își înclină capul, proptindu-l în palma lui. Atingerea aceea părea să o injecteze cu un drog care îi lua și ultima fărîmă de voință de a se mișca. Nu putea decît să stea acolo și să absoarbă căldura emanată de el așa cum se absorb razele sănătoase ale soarelui. Era un drog ciudat, căci, în timp ce îi adormea tot restul corpului, îi trezea părțile erogene. Își simți sîinii umplîndu-se de dragoste, sfîrcurile fremătînd de dorință. O căldură delicioasă și letargică se strecură în feminitatea ei cu un ritm constant care o făcea ecoul inimii ei. Și al inimii lui.

– A fost un prost, spuse Carter răgușit.

Își trecu degetul mare peste buzele ei pline, după care oftă resemnat și se îndepărtă. Bătăile inimii ei își recăpătară ritmul greoi și deprimat, la unison cu pașii lui care urcau scara.

Capitolul cinci

– Cred că ești egoist, Carter, spuse Alicia bosumflată. Ce importanță are?

– Nimeni nu citește manuscrisul pînă nu termin complet. Nici agentul, nici editorul, nici... logodnica mea. Nimeni.

Se aflau în sufragerie, unde mîncau ceea ce Sloan muncise toată ziua ca să prepare. Mîncarea era delicioasă, atmosfera de sfîrșit de secol a sufrageriei plăcută și intimă, mai ales că

ploaia șiroia argintie, neîncetat, pe geamuri. Sloan mînca pentru prima oară acolo. Ba se și îmbrăcase special pentru ocazia respectivă, cu aceeași fustă neagră și bluză albă de mătase pe care le purtase în prima seară a șederii lui Carter. Își strînsese părul într-un coc larg în creștetul capului. O pereche de cercei cu perle îi împodobeau urechile. Se potrivea cu încăperea. Alicia, nu.

Părea mult prea modernă și sofisticată. Sloan tocmai aprindea focul în salon cînd ciocănelul de alamă îi anunțase sosirea prietenei sale. Alicia i se aruncase de gît cu exuberanța ei caracteristică. Carter promisese același tratament cînd coborîse auzindu-i exclamațiile vesele.

O îmbrățișase cu căldură, sărutînd-o pe obraz cînd ea îi înconjură gîtul cu brațele. Sloan plecase amețită sub pretextul că trebuia să verifice focul.

Părul blond al Aliciei îndurase călătoria, ploaia, vîntul și îmbrățișările ei pline de entuziasm fără să fie deranjat. În ochi îi juca obișnuita vioiciune. Zîmbi cînd vorbi de imposibilitatea de a lăsa copiii cu bunica chiar și două zile. Cînd coborî la masă, după ce Sloan o condusesese în cameră – cea de lîngă a lui Carter – purta un costum de mătase

albastru alcătuit din bluză și pantaloni, după ce, mai înainte, avusese o pereche de pantaloni roșii de lână și o jachetă de piele de aceeași culoare.

Acum, frumosul ei chip era îmbufnat.

– Temperament artistic, bănuiesc. Tu înțelegi de ce nu mă lasă măcar să răsfoiesc manuscrisul, Sloan?

Aceasta își dorea cu disperare ca Alicia să nu-iceară părerea în legătură cu nimic în privința lui Carter. Se juca leneș cu furculița și cu ce îi mai rămăsese pe farfurie.

– Cred că da. Vrea să îl facă perfect, așa cum știe el, și, dacă nu simte că e perfect, te-ar minți dacă te-ar lăsa să-l citești prematur.

Alicia o privi de parcă ar fi vorbit vreo limbă străină.

– Cred că așa e, dar, pentru numele lui Dumnezeu, o să fiu soția lui.

Carter se uită la Sloan și aceasta speră că sclipirea din ochii lui era doar reflectarea lumînărilor de pe masă.

– Îmi pare rău, Alicia, dar mă mențin pe poziție. Nimeni nu citește cartea pînă n-o termin.

– Și cît îți mai trebuie? Poți s-o termini mai repede decît ți-ai planificat?

El se mișcă stînjedit și luă o înghițitură de vin.

– Nu cred. Nu-mi place deloc ultimul capitol.

– Probabil că e minunat, spuse Alicia admirativ și se întinse să îi atingă mîna.

Invidia străpunse organele vitale ale lui Sloan. Alicia avea dreptul să-i atingă mîna, să-i dea la o parte o șuviță de păr care îi căzuse pe frunte, să-i contureze sprîncenele arcuite inegal și să-i netezească acea cută provocată de îngrijorare dintre ele. Oare Alicia vedea acel semn de neliniște?

– Nu e absolut nici un zgomot aici, spuse Alicia rîzînd. Ce s-a întîmplat cu turismul de toamnă, Sloan? Întrebă ea luîndu-și privirea de la logodnicul ei.

– Mă tem că vremea îi ține pe toți acasă. Anunțurile de la televizor i-au speriat. Ieri am primit două anulări și un grup de patru femei care urmau să sosească săptămîna viitoare au sunat astăzi ca să-și reprogrameze vizita.

– Ești îngrijorată? Am impresia că abia te descurci și așa.

Alicia nu o făcea din răutate, dar lui Sloan îi venea s-o strîngă de gît pentru faptul că adusese vorba de dificultățile ei financiare. Era ca și cum

i-ar fi scos în evidență încă un defect. Familia Aliciei avusese întotdeauna bani, ca și a lui Jim. Ea nu cunoscuse nici o zi de lipsuri. Sloan nu cunoscuse nici una de belșug.

– O să supraviețuiesc, spuse ea simplu. O să mă descurc chiar de- ar fi să mă apuc să vînd crenvurști.

– Bineînțeles că o să te descurci, spuse Alicia. Tare aș vrea să am și eu puțin din priceperea și simțul tău practic.

„Și eu mi-aș dori să ai“, își spuse Sloan. „Și aș dori să dau și eu impresia de fragilitate.“

– Oricum, continuă Alicia, mă bucur că n-ai început să faci economii din seara asta. Șunca a fost delicioasă, spuse ea împăturind șervetul și punîndu-l lîngă farfurie. Acum sînt gata să mă cuibăresc în fața focului.

Sloan se ridică.

– Voi doi puteți să vă duceți în salon. Eu trebuie să strîng masa.

– Nu, nu, dă-mi voie să te ajut și eu, zise Alicia.

– Du-te, spuse Sloan îndreptînd un deget imperios spre salon. E minivacanța ta. Termin imediat și vin și eu.

– Tu m-ai convins, spuse Alicia luîndu-l de

mîna pe Carter și trîgîndu-l afară din încăpere.

Sloan îi simți privirea ațintită asupra ei, dar continuă să se uite la tava pe care strîngea vasele murdare. Îi luă mult timp pînă făcu ordine și pînă pregăti masa pentru micul dejun. Cînd termină, își scoase șorțul și se îndreptă șovăielnică spre salon, de unde răzbăteau rîsul lui Carter și vocea animată a Aliciei.

Se aflau pe canapea. Carter stătea într-un colț, iar Alicia era pe jumătate în capul oaselor, pe jumătate sprijinită de el, desculță și cu picioarele sub ea. Se juca cu nasturii cămășii lui. El își scosese haina.

– În sfîrșit. Începusem să ne luăm gîndul de la tine, spuse Alicia. Tocmai îi povesteam lui Carter despre întîlnirea lui Adam cu un șoarece la grădiniță.

– Sper că n-a fost ceva traumatizant, spuse Sloan așezîndu-se pe un scaun și încercînd să nu se uite la chipul lui Carter pe care nu se putea citi nimic.

– Mai degrabă pentru educatoare decît pentru el, spuse Alicia rîzînd, după care oftă și își puse capul pe pieptul lui Carter, lăsîndu-și mîna să alunece pe gîtul lui. Ah, cît de bine e. Cît de

liniștitor. Habar n-ai cât mă obosesc copiii ăștia, zise ea apoi și își înălță capul pentru a se uita la Carter. Simțeam atît de mult nevoia să vin să te văd.

El îi zîmbi, îi sărută vîrfurile nasului și o frecă afectuos pe creștet.

Sloan țîșni brusc de pe scaun.

– Pe mine vă rog să mă scuzați, dar sînt extrem de obosită în seara asta. Cred că ploaia îmi creează o stare de somnolență.

– Bine, Sloan, dar...

– Mergem mîine să ne plimbăm, Alicia. Sînt sigură că preferi să stai cu Carter în seara asta. Vă rog să stingeți focul și luminile înainte să urcați. Ne vedem mîine dimineață.

leși repede, știind că făcea ceva nepolitic, știind că era o lașă și că, dacă ar fi rămas și i-ar fi privit cum se giugulesc pe canapea, ar fi murit.

Se ura pentru faptul că făcea acest lucru. Se uita la ușa camerei Aliciei și știa că, dacă o deschidea și descoperea că în patul acela nu dormise nimeni, nu avea să se ierte niciodată

pentru că voise să afle. Dar nimic nu o putea împiedica să vadă cu ochii ei unde își petrecuse noaptea Alicia. Clanța cedă sub apăsarea ei, ușa se deschise și văzu patul desfăcut, așternuturile șifonate și perna adîncită. O singură pernă.

Sloan se rezemă ușurată de tocul ușii și imediat se disprețui pentru gestul făcut, dar trebuia să știe. Putea spune că era sarcina ei să intre în camera unui oaspete pentru a face patul, dar, în adîncul sufletului, știa că își spiona cea mai bună prietenă.

Seara îi auzise urcînd, dar nu își dăduse seama dacă intraseră în aceeași cameră sau nu. Fusesse o noapte de groază. Se întorsese cînd pe o parte, cînd pe alta, închipuindu-și frumosul trup gol al Aliciei cercetat de mîinile și buzele lui Carter. Parcă îi vedea pasiunea penetrînd tare carnea dornică a Aliciei și simțea fiecare zvîcnitură superbă de parcă ar fi primit-o ea însăși. Abia se abținuse să nu își strige chinul.

Coborîseră la micul dejun amîndoi, Alicia, fericită, veselă și splendidă. Carter, răvășit, tras la față și posomorît, de parcă n-ar fi dormit prea mult.

Cel puțin a dormit în camera lui, își spuse

Sloan făcînd repede patul Aliciei.

Restul camerei era în regulă, căci Alicia era teribil de ordonată.

După micul dejun oferit de Sloan, Alicia insistase să meargă la cumpărături cu Carter. În ciuda rugămintilor ei, Sloan refuzase să-i însoțească spunînd că trebuia să se ocupe puțin de contabilitate. Era adevărat, dar putea foarte bine să amîne sau să o facă la întoarcere, într-o jumătate de oră. Totuși, nu se putea pedepsi ținîndu-se după ei ca o fată bătrînă.

Sloan intră apoi în camera lui Carter care arăta de parcă ar fi fost traversată de un uragan. Ghemotoace de hîrtie care nu nimeriseră în coș se aflau împrăștiate pe jos. Masa era plină de foi. Pete de cerneală roșie se aflau pe ele ca niște urme însîngerate. Obişnuia să-și ducă hainele la o spălătorie din apropiere, dar cămăși, blugi, haine și tricouri se aflau aruncate peste tot în poziții care aduceau a trupuri rănite.

Începu să facă ordine aranjînd patul. Niciodată nu fusese mai bucuroasă de acea sarcină. Tocmai strîngea unul din tricouri cînd el apărură deodată în cameră. Ea se răsuci brusc, fiindcă nu îl auzise nici intrînd, nici urcînd scara. Adevărul

era că fusese absorbită de strângerea lucrurilor care miroseau minunat a colonia pe care el o folosea în mod obișnuit.

– Ce cauți aici? Îl întrebă ea în șoaptă.

Fără să-și dea seama, strângea la piept tricoul. Se simțea surprinsă făcând ceva extrem de rușinos.

– Aici locuiesc, spuse el și colțul gurii i se ridică ușor într-un zîmbet amuzat.

– Voiam să spun, unde e Alicia?

El își scoase geaca și, pentru prima oară, o așeză frumos pe spătarul scaunului.

– La *Saks*, probează haine. Mă săturasem, așa că i-am spus că ne vedem aici când termină. Dumnezeu știe când se va întâmpla asta.

Sloan își aminti cum mergea la cumpărături împreună cu Alicia și știa că prietena ei își putea pierde multe ore cu această ocupație.

– Se simte bine, spuse ea întorcându-se pentru a pune tricoul în dulap.

– Îmi pare rău de felul cum arată camera. Nu cred că i-am făcut vreun rău permanent.

Ea zîmbi și închise dulapul.

– Absolut nici unul. Fac paturile și ordine în camere în fiecare dimineață. Din moment ce a ta

e cea mai mare și plătești cel mai mult, pot foarte bine să agăț și câteva lucruri în dulap.

– Îți mulțumesc oricum.

– Cu plăcere.

Lumea dispăru din jurul lor când se uitară unul la altul. Li se oferise acea mică bucată de univers, acea fracțiune de timp în care să fie singuri. Dar asemenea bucurii erau primejdioase pentru inima lui Sloan, care simți că leșină dacă stă cu el o clipă în plus.

– Cred că asta-i tot deocamdată, spuse ea pornind spre ușă. Te las singur ca să poți lucra.

Ajunse la ușă fără ca el să o oprească, dar când dădu să o deschidă el se întinse și o ținu închisă.

– Îți stă bine în blugi.

Ea nu îl putea privi. Se uită la mîna care ținea ușa, împiedicînd-o să o deschidă. Degetele lui erau acoperite cu fire de păr și cîțiva pistrui, pe care ea ar fi vrut să-i sărute. În schimb, pretinse că mai era încă stăpîină pe sine și că putea să poarte o conversație normală.

– Nu port pantaloni decît uneori, sîmbăta, cînd am de făcut curățenie.

– Nu miroși ca și cum ai fi făcut curățenie, ci

mai curînd a pîine proaspăt coaptă.

Se apropie mai mult, lipindu-și partea inferioară a trupului de șezutul ei.

Ea abia reuși să îngaime:

– Am copt și pîine.

– Vreau să gust și eu puțin.

Își lăsă capul în jos și îi dădu părul la o parte cu nasul, după care ea îi simți buzele pe gît, mușcînd-o ușor. Dinții lui îi atinseră pielea foarte încet și acel loc fu umezit apoi de limba lui.

– Carter., șopti ea, rușinată și tulburată de acel val de dorință fierbinte care se revărsa din miezul feminității ei curgîndu-i cu o încetineală delicioasă prin vene.

– Ai idee cît de minunat arată fundulețul tău simpatic în blugii ăștia? o întrebă el cu gura lipită de urechea ei, conturîndu-i marginea cu limba. Nu știi, pentru că, altfel nu i-ai fi îmbrăcat.

– N-ar trebui să spui...

– La naiba cu ce ar trebui să spun și ce nu. Fac ce vreau și, fie că recunoști fie că nu, și tu vrei să fac asta. Nu-i așa? Spune, Sloan.

– Da, îngăimă ea.

– Ah, Domnul poate să ne pedepsească, dar sărută-mă.

Fu un sărut mult mai tandru decît s-ar fi așteptat ea. El îi cuprinse bărbia și îi întoarse fața. Gurile li se întîlniră peste umărul ei. Buzele lui se desfăcură și o sorbiră o clipă înainte ca limba să i se cufunde în adîncurile mătăsoase ale gurii ei. Cînd îl simți retrăgîndu-se încet, ea murmură în semn de protest.

– Șșșș, nu-i nici o grabă, spuse el cu gura lipită de a ei, conturîndu-i buzele cu vîrfurile limbii.

Cu un deget indolent, el îi mîngîie partea de dedesubt a bărbiei și a maxilarului. Își folosi limba din nou, fără grabă, cu o mișcare ieneșă care îi defloră gura făcînd-o numai a lui.

– Ridică brațele și pune-le în jurul gîtului meu, o instrui el în timp ce buzele sale îi lăsau un șir de sărutări fierbinți pe gît.

Ea îl ascultă, împlîtindu-și degetele prin părul care îi atinge gulerul. Era ceva firesc să-și lipească trupul de al lui și să-și pună capul pe pieptul lui.

Mîinile lui începură un masaj lent și circular al cutiei ei toracice. Răspunzînd unui ritm păgîn care îi răsuna în trup, ea se legănă încet, frecîndu-și soldurile de fermoarul lui.

– Dumnezeuule, Sloan. Așa, iubito. Nu te opri,

șopti el:

Stînd cu capul plecat peste umărul ei, el își făcu drum cu gura în jos, desfăcîndu-i nasturii bluzei unul cîte unul. Fără grabă, i-o scoase, îndepărtînd, în același timp, și breteaua sutienului. Mușcă ușor și gustă cu limba din pielea ei. O frecă cu bărbia și perii mici o făcură să se înfioare de plăcere. Degetele ei se încheștară în părul lui și spatele i se arcui înălțîndu-i sînii.

– Atît de moale, spuse el lăsîndu-și mîna să găsească umflătura unui sîn pe deasupra sutienului.

Își umplu mîna cu ea și își trecu un deget peste sfîrcul ispititor. Ochiul îi sclipiră plini de mîndrie masculină cînd acesta se întări sub atingerea lui. Încet, își lăsă degetul să încercuiască aureola trîndafirie.

– Chestia asta aproape că m-a înnebunit în prima seară. Voiam să fac așa, spuse el și roti sfîrcul între degete pînă cînd se întări și mai mult. Pe urmă voiam să-l ating cu limba.

Glasul îi coborî și adăugă aproape în șoaptă:

– Și încă mai vreau s-o fac.

Sloan se cutremură cuprinsă de o pasiune necontrolabilă cînd mîna lui îi acoperi abdomenul

și o trase spre virilitatea lui. Își simți mușchii înmuindu-se și fu cuprinsă de o moleșeală extrem de plăcută. Era prizoniera senzualității și Carter era temnicerul. El deținea cheia a tot ce o făcea să fie femeie. Descoperise resursele feminității ei și aceasta țîșnise cu putere, inundîndu-i trupul cu senzații pe care nu le mai cunoscuse niciodată.

– Te vreau, Sloan.

– Și eu te vreau, mărturisi ea oftînd și răsucindu-i-se în brațe. *

Îi cuprinse mijlocul și îl ținu strîns. Își cufundă fața în pieptul lui, adulmecîndu-i lacomă mirosul, știind că, peste cîteva clipe, va trebui să-i dea drumul. Dar, pentru o clipă, el o dorea și ea putea pretinde că îi aparține.

Buzele lui se mișcă prin părul ei, în timp ce o ținea în brațe, mîngîindu-i, prin blugi, șezutul tare pe care îl admirase atît.

– După ce m-ai făcut să îndur purgatoriul, acum o să mă iubești, nu-i așa, Sloan?

– Te iubesc cu adevărat, spuse ea lăsîndu-și buzele să-i atingă pielea de sub guler.

El o apucă de umeri și o depărtă puțin, țintuind-o cu privirea.

– Știi foarte bine la ce mă refer.

– Nu o să... fac dragoste cu tine, asta nu, spuse ea încet, dar categoric.

El îi dădu drumul deodată și izbi cu pumnul în palma celeilalte mîini.

– La naiba, spuse tare. De ce? întrebă el apoi trecîndu-și degetele furios prin păr, după care repetă: De ce?

Încet, ea își aranjă ținuta și îl privi.

– Știi foarte bine de ce, Carter. Te rog, hai să nu o luăm de la început. Dacă... ne-am culca vreodată, i-am face rău unei persoane la care ținem amîndoi.

– Și „vrînd“ doar îi facem mai puțin rău?

– Nu, dar cel puțin nu o să ne simțim vinovați după aceea.

– Mă-ndoiesc că m-aș simți vreodată vinovat că ți-am dăruit dragostea mea. Și, cu siguranță, nici că am primit-o pe a ta.

– Ba da! Știu că da.

El își vîrî degete^e pe sub centură.

– Nu fi prea sig^eură. Eu nu am aceeași înclinație ca tine pentru autopedepsire, Sloan. Mie nu-mi place să fac pe martirul.

Furia i se strecură în vene, exact pe unde cursese pasiunea cu numai cîteva clipă în

urmă.

– Se pare că mi-am făcut o părere prea bună despre tine.

– Ce vrea să însemne asta?

– Nu credeam că ai recurge la asemenea porcării tipic masculine. Dar, dacă îți face plăcere să mă ataci verbal pentru că te-am refuzat, dă-i drumul. N-o să mă faci să mă răzgîndesc. Tot n-o să mă culc cu tine.

– Să te atac? Întrebă el ironic. Păpușico, dă-mi voie să-ți explic eu ce-i ăla atac. Atac e atunci cînd o femeie mîngîie un bărbat pînă îl face să devină rigid și pe urmă îi spune că nu pupă.

Cuvintele lui o loviră în stomac ca niște pumni furioși provocîndu-i o senzație de greață.

– Nu-mi place să mi se spună „păpușico“, zise ea strîngînd din dinți. Și ceea ce ai spus e grosolan și vulgar.

Atitudinea lui era beligerantă.

– Nici măcar n-am ajuns la grosolănii și vulgarități.

– Păstrează-le pentru cartea ta, spuse ea deschizînd ușa înainte să-i arunce ultima insultă: Sînt sigură că se vor potrivi foarte bine.

Trînti ușa înainte ca el să apuce să mai spună

ceva.

Alicia se întoarse puțin după aceea, încărcată cu cutii și pachete purtând însemnele celor mai exclusive magazine din Union Square.

– Sloan, Sloan, strigă ea dînd buzna înăuntru după ce plăti taxiul.

Sloan ieși din biroul ei unde examinase cifrele deprimante pe care i le oferea calculatorul.

– Ai mai lăsat ceva prin magazine? o întrebă ea încercînd să nu arate că îl sărutase pe logodnicul acelei femei cu mai puțin de o oră în urmă.

Chipul vesel al Aliciei era umed din cauza ploii și răvășit de vînt.

– Stai să vezi ce lucruri superbe am cumpărat. Unde e Carter?

– În camera lui, lucrează, spuse Sloan ocolind privirea Aliciei. Aud mașina de scris.

– Vino sus. Vreau să probez hainele pentru tine.

– Imediat. Du-te înainte. O să aduc niște suc de mere cald și tu o să faci parada modei.

Avea nevoie de mai mult timp ca să-și revină.

Totuși, avea impresia că tot timpul din lume nu i-ar fi ajuns ca să scape de sentimentul de vinovăție care o stăpînea.

– Bine, spuse Alicia urcînd veselă scările.

Mașina de scris a lui Carter era tăcută cînd Sloan urcă peste cîteva minute cu tava, dar ușa era închisă. Cea a Aliciei era întredeschisă, așa că Sloan o împinse încet cu piciorul, dar rămase înmărmurită și degetele care strîngeau mînerulele tăvii se albiră.

Pachetele și cutiile erau aruncate claie peste grămadă pe pat și pe jos, iar Carter și Alicia se aflau în mijlocul încăperii uniți într-o îmbrățișare care făcu să i se strîngă inima lui Sloan. Impermeabilul Aliciei atîrna doar pe un braț și un umăr, de parcă ar fi fost oprită în timp ce voia să și-l scoată. Mîinile lui Carter erau afundate în părul ei blond, iar gura lui o săruta sălbatic.

Sloan avu senzația că fusese țintuită de podea. Nu mai putu să facă nici o mișcare, iar ochii îi erau mari și goi datorită dezamăgirii în vreme ce îl privea pe Carter cum devora gura Aliciei cu o pasiune dezlănțuită. Propriile ei buze se desfăcură și un oftat șuierător se strecură printre ele.

Atunci o văzu Carter și puse capăt aceluia sărut nesatisfăcător și dureros. Îi dădu drumul Aliciei simțind un profund dezgust față de sine. În viața lui nu se simțise mai oribil. Nu numai datorită expresiei îngrozitoare de pe chipul lui Sloan, dar și din cauza felului josnic în care se purtase cu Alicia. Nu meritase așa josnicie. Nu era vina ei că el se îneca în propria lui otravă. Sărutul nu avusese decât un singur scop. Și nu pornise din dorință.

Alicia își duse degetele tremurătoare la buze și se întoarse fisticită, zărind-o pe Sloan.

– Ah, Sloan. Noi... Carter... vrea și el să vadă ce am cumpărat. Și... pune tava aia jos. Nu trebuia să aduci și gustări, dar tu ești mereu atât de drăguță.

Continuă să vorbească, în timp ce Carter și Sloan se mișcau ca două automate, răspunzând mecanic, de parcă întreaga scenă ar fi fost repetată și știau cu toții ce roluri trebuiau să joace și ce replici să spună.

Sloan fu mai bucuroasă ca oricând în clipa când ei spuseră că vor ieși să ia cina în oraș. Bineînțeles că se așteptau ca ea să îi însoțească, dar ea refuză. Alicia o imploră. Carter fu extrem

de tăcut după ce susținu invitația Aliciei. Dar Sloan rămase ferm hotărâtă și, în cele din urmă, Alicia trebui să renunțe.

Aceasta purta una din rochiile cele noi, iar Carter arăta foarte bine cu haina lui sport și cu cravată. Cuplul perfect. Întruchiparea visului american.

Sloan, zîmbind și urîndu-le distracție plăcută, îi urmări cu privirea pînă cînd se urcară într-un taxi. După aceea închise ușa și își lipi capul de răceala ei, dorindu-și să nu fi simțit mai mult decît lemnul acela.

Tot ce spusese Carter fusese o minciună. Nu voise decît o parteneră de pat convenabilă, o ultimă aventură înainte să se însoare. Faptul că ea era cea mai bună prietenă a logodnicei lui, că se afla la mijloc, nu făcea decît să sporească suspansul. Era ceva ca în romanele lui. Cînd Sloan i-a respins avansurile, el a fugit drept în brațele iubitoare ale Aliciei.

Doamne, cum se mai făcuse de rîs! De două ori. Mai întîi, crezuse că Jason o putea iubi. După aceea crezuse același lucru în legătură cu Carter. Dacă nu ar fi fost atît de tragic, i-ar fi venit să rîdă. Suportase respingerea lui Jason cu stoicism și

resemnare.

– De ce doare atât de mult de data asta? întrebă ea pereții camerei.

Nu îi fu ușor să adoarmă, dar îi era și teamă să o facă. Se temea că, dacă închidea ochii, avea să moară de disperare în casa aceea pustie.

– Cred că vin și eu la Los Angeles cu tine, spuse Carter.

Sloan nu îi auzise întorcându-se seara. Era bucuroasă. Nu voia să știe dacă împărțiseră aceeași cameră în timpul nopții. Mai mult ca sigur că da. Pasiunea lui Carter fusese întreruptă o dată de apariția ei neașteptată. Se îndoia că se mai lăsase împiedicată și a doua oară.

Alicia insistase să o ajute la strângerea mesei și acum stăteau cu toții pierzându-și după-amiaza cu cești de cafea în fața focului din salon.

Spunându-și tot timpul că îl disprețuia pe adevăratul individ pe care Carter îl ascundea în dosul farmecului său, anunțul lui o zăpăci, totuși, pe Sloan.

– Vorbești serios? îl întrebă Alicia entuziasmată

și Sloan o văzu strângându-i pulpa cu familiaritate. E minunat! David și Adam or să...

Se opri, însă, brusc și se lăsă moale pe spate.

– Nu, murmură ea. Nu poți să te întorci. Nu acum.

Sloan se uită la Carter, dar văzînd că și el era la fel de uimit, o privi din nou pe Alicia.

– Și de ce să nu mă întorc acasă? Credeam că asta vrei.

– Vreau, Carter, spuse Alicia cu sinceritate. Dar încă n-ai terminat cartea și n-ai putea s-o faci înainte de nuntă nici dacă te-ai încuia acasă la tine. Te-am bate cu toții la cap ca și înainte.

El ridică din umeri.

– N-o s-o termin decît după nuntă. Nu-i neapărată nevoie să o fac la termen. Pot obține o amînare.

– Ah, nu, spuse Alicia îndreptîndu-se și scuturînd din cap cu hotărîre. Nu încep o căsnicie cu ceva atît de important ca o capodoperă literară între noi. Nu m-ai ierta niciodată pentru asta.

– Nu-i deloc o capodoperă literară, așa că n-aș avea pentru ce să te iert.

Ea îl privi cu scepticism.

– Te cunosc foarte bine, Carter Madison. Dacă scrierea cărții nu va merge bine, vei fi nefericit și eu nu vreau un mire trist. Spune-i și tu, Sloan. Ar trebui să stea aici pînă termină. Nu-i așa?

Sloan își plimbă privirea de la Alicia la Carter. Acesta îi aștepta cu atenție răspunsul. Era mult mai bine să se uite la Alicia.

– Sînt sigură că va face ce crede că trebuie să facă fără să-i dau eu vreun sfat.

– Îți place aici, nu-i așa, Carter? Sloan nu se poartă urît cu tine, sper, zise Alicia ca o șicană.

Sloan păli, dar Carter răspunse repede:

– Nu-i vorba de asta. Dar cartea e la fel de importantă ca tine și băieții.

– Dragul meu, trebuie să o termini. Nu vei fi fericit altfel, nu?

– Nu, recunosc el în cele din urmă.

– Și ăsta-i locul cel mai bun pentru lucru acum. Așa că vei rămîne, deși apreciez faptul că ai fi făcut un asemenea gest, spuse Alicia și se aplecă sărutîndu-l ușor pe gură, iar el îi atinse umărul o fracțiune de secundă. Acum trebuie să mă duc să-mi fac bagajele. Taxiul va fi aici în mai puțin de

o oră.

Sloan privi în urma taxiului, din care Alicia făcea cu mîna entuziasmată. Mașina fu înghițită repede de întruneric și de ploaie. Carter intră în casă înaintea lui Sloan și se duse în salon. Stătea în fața șemineului, cu privirea ațintită asupra flăcărilor, cînd spuse:

– Am încercat.

Ea tocmai dădea să se retragă în camera ei, cînd vorbele lui o făcură să se oprească brusc. Tensiunea dintre ei era palpabilă. Sloan nu știa cum aveau să supraviețuiască pînă la sosirea altor oaspeți.

– Ce-ai spus?

El se întoarse, o siluetă întunecată în dreptul focului. Nu aprinsese nici o lumină. Încăperea și holul erau întunecate, cu excepția acelei străluciri roșiatice.

– Am spus că am încercat. Să plec, adăugă el văzînd că ea părea să nu fi înțeles.

– Da, asta e... Ar fi fost mai bine. Cred că e prima oară cînd Alicia a luat o hotărîre cu capul,

nu cu inima, spuse ea cu afecțiune, ceea ce făcu să scadă tensiunea, într-un fel.

El rîse ușor.

– Nu și-a găsit momentul, zise el studiind covorul. E foarte încrezătoare. Nu bănuiește absolut nimic. N-a zis nimic nici măcar de faptul că sîntem singuri în casă, fără alți clienți.

Sloan își feri privirea și își încrucișă brațele. I se făcu, deodată, foarte frig.

– N-are nici un motiv să nu aibă încredere în noi.

El oftă.

– Bănuiesc că nu.

Ei i se făcu din nou cald cînd el nu mai arătă interes față de covor și își ridică privirea spre ea.

– Poți să ai încredere în mine, Sloan?

– Ce vrei să spui?

Nodul din gît făcu ca vocea să-i sune ciudat.

– Ieri am vrut să mă culc cu tine, tu ai spus „nu“, iar eu am început să te insult. Doamne! spuse el lovindu-și pulpele cu pumnii. Nu știu ce m-a făcut să reacționez așa. Nu m-am purtat niciodată așa cu o femeie. Dacă spunea nu, plecam frumos și o lăsam în pace, dar cu tine...

O privi neputincios.

– Se pare că nu pot accepta un refuz. Eram furios, agitat fizic, și... îmi pare rău. Te rog să mă ierți.

Ea își frînse mâinile.

– Sînt la fel de vinovată ca tine. Ai avut dreptate să fii supărat. Te-am făcut să crezi că aș fi de acord.

– Sloan, știi că nu ți-aș face nici un rău, nu?

Ea își ridică privirea brusc cînd îi auzi tonul abătut.

– Bineînțeles, spuse ea repede.

– Știi că nu te-aș forța niciodată...

– Da!

El se prăbuși pe un scaun, împreunîndu-și mâinile între genunchi.

– M-ai văzut sărutînd-o.

Nu era o întrebare, ci o simplă afirmație.

Ea simți din nou durerea aceea, ca o săgeată care îi străpungea inima.

– Asta trebuie să facă bărbații cu logodnicele lor. Să le sărute.

– Dar nu sperînd că își pot alunga altă femeie din minte.

O privi din locul unde se afla, iar părul îi cădea în dezordine pe frunte.

– Nu le sărută dorindu-și să poată uita cât de minunată este cealaltă.

– Carter, încetează odată, te rog, spuse Sloan acoperindu-și fața cu mâinile.

– Este singurul motiv pentru care am sărutat-o pe biata și uluita Alicia. Îți jur că n-a cunoscut niciodată o asemenea pasiune nestăpînită. Cel puțin din partea mea. Trebuia să văd dacă puteam să descopăr măcar puțin din plăcerea pe care mi-o oferă sărutul tău. A fost o prostie. Bineînțeles că n-am descoperit nimic. Pentru că ea nu e ca tine.

– Nu-mi spune așa ceva, strigă ea.

– Nu știu cum voi reuși să fac dragoste cu ea după ce ne vom căsători.

Se ridică de pe scaun, se duse la ea și îi dădu mâinile la o parte de pe chipul scăldat în lacrimi.

– Poate o să-mi imaginez că ești tu în locul ei.

– Nu! exclamă ea întorcîndu-i spatele.

Lacrimile care fuseseră reținute atîtea zile, șiroiau acum în voie pe obraji ei. O întoarse cu fața spre el, dar nu ca un iubit, ci ca un prieten.

– Plîngi pentru amîndoi, Sloan, șopti el și îi lipi chipul ud de cămașa lui, liniștind-o așa cum ar fi făcut cu un copil, în timp ce ea continua să

plîngă.

O mîngîie pe păr, îi masă gîtul și își plimbă mîinile pe spatele ei.

Ea îl lăasă să o facă. Pentru că nu își amintea să mai fi făcut cineva vreodată așa ceva. Fusesse receptivă totdeauna la problemele altora, dar nu își permisesese niciodată luxul de a-și exprima propriile dezamăgiri. Sub mîinile iubitoare ale lui Carter, își exterioriză toată suferința.

– N-o să mai vorbim despre asta niciodată, Sloan. Ai avut dreptate tot timpul. Știu ce obligații am, ce trebuie să fac și e nedrept din partea mea să te rănesc astfel. Așa că nu vom fi niciodată amanți, dar aș vrea foarte mult să-ți fiu prieten. Și, ca prieten, îți cer o favoare.

Ea ridică ochii umezi spre el, iar el îi șterse lacrimile de pe obraji cu degete mîngîietoare.

– Ce favoare?

– Vrei să-mi citești manuscrisul?

Capitolul șase

Ea știa că expresia ei trebuia să fi fost de stupiditate. Simți cum gura îi rămăsese căscată și clipi des. Carter îi văzu uimirea de pe chip și păru încântat pentru că schiță binecunoscutul lui zîmbet încântător.

– Dar ai spus că nimeni nu-ți citește vreun manuscris înainte să- l termine, îngăimă ea.

– Nimeni n-o face. Asta e o excepție. Vreau să citești *lubita adormită* și să-mi spui ce părere ai...

sincer.

– N-am știut că l-ai terminat.

– Nu l-am terminat. Tocmai de aceea vreau să-l citești. Am probleme cu ultimul capitol. Poate, dacă citești restul cărții și îmi spui ce observații ai de făcut, o să-mi vină vreo idee.

După un moment de gândire, ea spuse încet:

– Alicia se va supăra.

– N-o să afle niciodată. Cel puțin eu n-am de gând să-i spun.

Ea îi privi chipul în timp ce se gândea ce hotărâre să ia. Ochii ei zăboviră asupra părului de deasupra urechilor lui. Acesta, la fel ca orice altceva în legătură cu el, o făcea să vrea să-l atingă.

– Alicia ar trebui să fie cea care să citească manuscrisul.

Sloan nu voia să fie acuzată vreodată de a fi uzurpat locul Aliciei în viața lui.

– I-ar plăcea la nebunie sau mi-ar spune asta indiferent dacă i-ar plăcea sau nu. Nu vreau s-o iei drept o critică la adresa ei. E o simplă observație. Ar fi drăguță chiar cu riscul de a-mi face rău.

– De unde știi că eu n-aș face la fel? Că nu ți-aș spune ce vrei să auzi în loc de ce gândesc cu adevărat.

El începu să rîdă, un sunet care o învăluie în căldură și în care ea ar fi vrut să se lăfăie.

– Nu m-ai mai mințit niciodată și nici nu te-ai ferit să spui lucruri pe care n-aș fi dorit să le aud. Chiar cu riscul de a mă înfuria. Nu-mi închipui că ai începe de acum încolo.

Văzu argumentele pro și contra succedîndu-se în fața ei.

– N-o să-ți ia prea mult timp, nu? Ai putea s-o faci seara.

Fu rîndul ei să rîdă acum.

– Cred că n-o să fiu prea ocupată săptămîna asta. Ești singurul meu chirieș.

– Fiindcă veni vorba, nu face pe gazda perfectă pentru mine, da? Ești minunată cînd o faci, n-am văzut pe nimeni descurcîndu-se cu o asemenea competență și eleganță, dar dă-mi voie să te invit la masă în oraș.

Văzînd că era gata să obiecteze, el o opri ridicînd mîinile.

– Insist. Poți s-o iei ca răsplată pentru faptul că-mi citești manuscrisul.

– Bine, dar micul dejun și cina sînt incluse în prețul camerei.

– Atunci, o să considerăm că facem un

schimb.

– Mesele tale costă mai mult, insistă ea.

– Doamne, ești orgolioasă și încăpățînată.

Bine, hai să zicem că- mi poți pregăti micul dejun și să mi-l servești în bucătărie și seara, fie ieșim undeva, fie mîncăm sandvișuri sau ceva în genul ăsta. S-a făcut?

El îi întise mîna și ea i-o strînse cu putere.

– S-a făcut.

– Pecetluit cu o strîngere de mînă și...

Se aplecă spre ea.

– ... un sărut.

Buzele li se întîlniră încet, dar ferm, în ceea ce ar fi trebuit să fie un sărut lipsit de pasiune. Însă, atingerea gurii lui îi străpunse trupul ca o săgeată a iubirii care i se cuibări adînc în pîntec și răspîndi fiori prin toată ființa ei. Buzele nu li se desfăcură, limbile lor rămaseră liniștite și acel sărut nu se transformă într-unul plin de o pasiune nestăpînită. Cu toate acestea, ei îl considerară mai valoros decît oricare altul. Era o declarație nu a dorinței fizice pe care o simțeau unul față de celălalt, ci a nevoii spirituale pe care, de asemenea, trebuiau să și-o refuze. Acesta era sacrificiul cel mai greu de suportat.

Cînd se desprinsese din îmbrățișare el avea ochii tulburați de dorință.

– Cînd vrei să începi? o întrebă el răgușit.

– În seara asta.

El zîmbi, dîndu-și seama că toate obiecțiile ei fuseseră false. Inima îi crescuse în piept de mîndrie pentru faptul că ea ardea de nerăbdare să-i citească manuscrisul.

Inima lui Sloan era în culmea fericirii. I se oferea un privilegiu de care nimeni altcineva nu se bucurase și nici nu avea să se bucure vreodată. Nu îi oferea trupul, numele sau chiar iubirea lui, ci munca lui. Și ea știa că aceasta valora cel mai mult pentru el.

– Vrei să mă faci să te implor? o întrebă el stînd la masa din bucătărie a doua zi dimineață.

Ea făcea jumări.

– Te pedepsesc pentru faptul că ai venit la bucătărie să mănînci. Micul dejun face parte din înțelegere, ai uitat? Aveam de gînd să ți-l aduc sus pe o tavă.

El sorbi din cafea.

– Sînt treaz de cîteva ore și m-am tot plimbat prin cameră pînă am considerat că pot să vin jos. Cît ai citit?

– Mănîncă, spuse ea punîndu-i farfuria în față și îndepărtîndu-se.

El mormăi o înjurătură, dar atacă mîncarea, în timp ce ea înghițea mult mai liniștită. Stînd în fața lui la masa din bucătărie, îmbrăcați simplu, singuri în casă, ea își permisesese să viseze că nu era ceva temporar, că Alicia nu exista. În *Casa Fairchild* nu erau decît ei doi, totuși, lui Sloan nu i se păruse niciodată mai plăcut. Părea să se fi micșorat în ploaie și să fi format o crisalidă în jurul lor separîndu-i de restul lumii.

– Ce părere ți-a făcut primul capitol? o întrebă el cu gura plină. Ai citit măcar primul capitol?

– Meteorologii au spus că ne mai așteaptă cel puțin trei zile de ploaie.

Prefăcîndu-se intenționat că nu pricepe, întinse gem pe biscuit.

– Bine, bine, am înțeles, mormăi el. Dă-mi costița, te rog.

După ce termină de mîncat, ea duse farfuriile în chiuvetă, dădu drumul la apă peste ele și veni înapoi la masă aducînd cafetiera cu ea. Umplu

ceștile din nou. Carter îi urmări fiecare mișcare nerăbdător, bătînd cu unghia în brațul ochelarilor.

– Primul capitol e excelent, spuse ea după ce sorbi din căfea.

El răsuflă ușurat, dar apoi, se încordă imediat.

– Sper că nu o spui aiurea, zise el ridicîndu-și ochelarii pe creștet, acolo unde stăteau mai tot timpul cînd nu lucra.

Rîsul ei era gutural și sănătos.

– Nu, spuse ea clătinînd din cap. Credeam că acela care fugea pe alee de groaza celui care îl urmărea era eroul.

– Asta și trebuia să crezi.

– Felul în care ai descris cum răsunau pașii lui pe străzile întunecate și ude, cum îi bătea inima... ei, știi foarte bine ce ai scris. Oricum cred că ai descris scena perfect. I-am simțit teama, panica. Nu mai aveam aer, exact ca el. Am fost total surprinsă...

– Cînd ai văzut că el era personajul negativ și că cel care îl urmărea era eroul.

– Exact! A fost o chestie foarte interesantă. Cititorilor le va plăcea foarte mult. Dar...

– Dar ce? întrebă el nerăbdător.

Ea se cutremură.

1 Trebuia să faci ca uciderea lui să fie atît de crudă și de sîngeroasă?

El zîmbi.

– N-a fost ucidere, ci execuție. Era un nazist vinovat de tot felul de atrocități. Și, pe urmă, eroul nu trebuie să fie numai eroic, ci și periculos. Puțin diferit. O mare parte din cititorii mei sînt bărbați. Cărțile sînt o fantezie pentru ei. Iar cînd creierii cuiva sînt zburați cu un Magnum 357, e mult mai groaznic decît am descris eu. Așa ceva nu se poate descrie.

Ea înghiți cu greu.

– Ai... ai văzut așa ceva?

– Da. Un prieten de-al meu lucrează la FBI și, cînd i-am spus ce- mi trebuie, m-a chemat...

– Nu cred că vreau să știu mai mult, spuse ea repede.

– Bine, zise el zîbind. Atît ai citit? Primul capitol?

– Pînă la capitolul patru. Și îmi place, Carter.

– Zău? Într-adevăr?

– Zău. Pe cuvînt, spuse ea și făcu gestul copilăresc, dar sclipirea din ochii lui cînd urmări mișcarea degetului ei între sîni era cît se poate de adultă.

Trebui să facă un efort pentru a-și desprinde privirea din acel loc și să se uite din nou la chipul ei.

– Știu că e mîzgălit. Poți să-l citești? Am făcut corecturi imediat de cum am venit aici. Cînd am văzut că nu pot să lucrez la ultimul capitol, am atacat restul cu furie.

– Mi-a fost greu să deslușesc unele cuvinte, dar, pînă la urmă, m-am descurcat. Acțiunea se desfășoară într-un ritm rapid și l-ai pus pe erou într-o situație imposibilă. Abia aștept să văd cum îl scoți din ea.

Însuflețirea de pe frumosul ei chip dispăru deodată de parcă ar fi fost o mască ce fusese îndepărată.

– N-o să moară, nu?

El rîse ușor cînd îi văzu îngrijorarea.

– Nu, n-o să moară.

– În cazul ăsta, abia aștept să citesc în continuare. O să lucrezi astăzi?

– Da. O să schimb o scenă din capitolul șase înainte să ajungi acolo.

În timp ce vorbeau, ea strînsese masa și acum se apleca pentru a umple mașina de spălat vase. Habar nu avea cît de provocatoare îi era poziția

din spate.

– De ce?

– Mi-ai dat o idee.

Ea se răsuci brusc și apa de pe degete picura pe podeaua fără pată.

– Într-adevăr?

– Ți-am spus că-mi place cum îți stă în blugi.

Aș vrea să-i introduc în carte.

Ea se șterse cu un prosop ocolindu-i privirea.

– Mi-am pus blugii astăzi pentru că nu mai e nimeni pe aici și trebuie să lucrez la unul din dușuri.

– Nu te scuza pentru faptul că arăți teribil de sexy în blugi, Sloan, îi spuse el încet.

Timidă, ea își dădu o șuviță de păr pe după ureche.

– N-am... adică, nu cred că arăt... teribil... de sexy.

Privirea lui o țintui cu puterea unui laser din partea cealaltă a încăperii.

– Știu. Nu o faci intenționat. Tocmai asta e farmecul.

Poate că ea ar fi putut să-i suporte cuvintele dacă nu le-ar fi rostit cu vocea acèea care îi amintea de mânuși din blană de nurea. Le văzuse

într-o reclamă de pe ultima pagină a unei reviste. Era o jucărie, una sexuală, pe care să o poarte cei care se iubeau când își făceau masaj unul altuia. Așa suna vocea lui Carter în urechile ei. Ca blana de nură pe piele.

Încercă să nu și-o imagineze pe burta ei goală și între pulpe și bîgii:

– C-cum să folosești... blugii mei în carte?

– La sfîrșitul capitolului cinci, Gregory e împușcat în umăr. Rătăcește prin sătucul ăla elvețian, amețit de febră și chinuit de durere. Lisa, care, în capitolul patru, îl vede luînd legătura cu cineva, îl urmărește.

– Asta am citit.

El încuviință.

– Cînd, în cele din urmă, leșină fiindcă a pierdut prea mult sînge, ea îl duce în apartamentul ei și îi îngrijește rana. El delirează zile întregi, spuse Carter ridicînd din umeri autocritic. Răsuflat, dar de efect. Oricum, cînd el își revine, am făcut-o să stea aplecată deasupra lui ca un înger. El se ridică încet în capul oaselor și își pune capul pe sînii ei ca pentru a-și da seama dacă trăiește cu adevărat sau nu. I se... ei bine, răspunde fizic și astfel pricepe că nu e mort.

– Nu văd nimic greșit, spuse Sloan privindu-l vrăjită.

Nu își putu dezlipi privirea de ochii lui magnetici, la fel cum nu se putu abține să nu se ducă spre el, care stătea tot pe scaun.

– Era bine, spuse Carter dregându-și glasul care devenise neobișnuit de răgușit. Acum cred că aș vrea să deschidă ochii și să vadă un șezut splendid de femeie într-o pereche de blugi strâmți. Lisa poate să se aplece să îndrepte pătura sau ceva de genul ăsta. Da, asta e, zise el într-un moment de inspirație, pentru că a avut febră și s-a agitat dînd la o parte pătura. Întinde mîna și îi atinge... șezutul... de parcă nu i-ar veni să creadă că e adevărat.

Carter începu să-și pună în aplicare cuvintele și îi puse mîna pe șold.

– Îl mîngîie. E tare, rotund și ferm. Ea știe ce e în mintea lui și îl lasă să facă ce vrea pentru a se convinge că e încă în viață.

Carter o frămînta încet și ritmic, iar Sloan se legăna amețită de vorbe și de atingerea lui. Instinctiv îi luă ochelarii de pe creștet și îi netezi părul, mîngîindu-i sprînceana cu degete liniștitoare, de parcă el ar fi fost cel care avea

febră.

– Apoi, mîna lui vine în faţă şi şi-o apasă... aici.

Se uită la abdomenul ei. Poalele cămăşii erau înnodate în talie. Îşi lipi palma de fermoarul blugilor ei. Vîrfurile degetului mijlociu se afla pe închizătoarea de metal, iar podul palmei se fixă pe umflătura moale a feminităţii ei.

– În cele din urmă, continuă el cu acea voce ameţitoare care o ţinea captivă într-un vâl de senzualitate, îi desface nasturele şi trage încet fermoarul.

Nu se mişcă, dar o mişcare nu ar fi avut mai multă forţă decît cuvintele. Sloan închise ochii. Parcă vedea totul. Simţea totul întîmplîndu-se.

– Trage fermoarul pînă ajunge la banda dantelată a bikinilor ei. Zîmbeşte pe jumătate amuzat, pe jumătate temător, pentru că totul mai putea fi încă o simplă halucinaţie. Apoi îi atinge pielea cu vîrfurile degetelor, frecîndu-le înainte şi înapoi peste abdomenul ei. Pielea ei fremătă şi acel tremur se transmite degetelor lui spunîndu-i că e cît se poate de viu. Gemînd uşor, se ridică în capul oăselor şi îşi lipeşte capul de ea, apăsîndu-şi gura pe pielea femeii, care e atît de moale şi netedă şi miroase atît de bine. Îi sărută

buricul și i-l cercetează cu limba.

Fără să vrea, Sloan scînchi și, deși mîna lui era nemișcată și blugii ei la locul lor, tremură în mod reflex și parcă îi simțea limba umedă peste buric.

– O adulmecă, îi prinde bikinii în dinți și își trece limba peste marginea din dantelă. Răsufală ușurat. Ea nu e o iluzie. Capul îi cade înapoi pe pernă și mîna în pat.

Mîna lui Carter alunecă și ea. Sloan își desprinsese degetele de tîmplele lui după ce i se strecurară prin păr.

Oftatul lui Carter fu de liniște sublimă, iar șoapta lui, un cîntec de leagăn.

– Închide ochii și adoarme, știind că, datorită faptului că ea exista, că era acolo cu el, el avea să supraviețuiască.

Trecură cîteva secunde pînă cînd el se trezi din reverie și își ridică privirea spre ea.

– Cum e să fii Muză?

– Sînt onorată, spuse ea cu un glas stins.

Se scutură ușor, încercînd să scape de mantaua de erotism în care o învăluisese. Picioarele ei erau gata să cedeze și se îndepărtă de masă cu nesiguranță. Trebuia neapărat să pună distanță între ei.

– Dar Muza asta arê treabă la duș și la o bară pentru perdea.

Era un efort disperat de a îndrepta lucrurile din nou, de a îndepărta urmele minunate ale unei furtuni emoționale. Era un gest curajos, dar buzele îi tremurau și ochii îi înotau în lacrimi. A avea să lupte pentru cauză, chiar dacă inima ei nu dorea acest lucru.

El se îndură și îi urmă exemplul punînd capăt fanteziei înainte ca aceasta să devină realitate. Posomorît, dar cu același spirit curajos, spuse:

– Și scriitorul ăsta are cîteva capitole de corectat și unul de făcut.

Își văzură de treburi, dar trecu mult timp pînă cînd putură să se concentreze fiecare.

– E o nebunie, Carter.

– Haide. Cîțiva yarzi încă. Unde ți-e simțul aventurii?

– În living-room-ul meu unde e cald, uscat și... lumină. Cum poți să vezi pe unde mergi?

– Vedere nocturnă. Hei, un titlu nemaipomenit, nu? *Vedere nocturnă* de Carter Madison. Îmi

place. Ia ghicește, bunicuțo. Am ajuns.

Ea își roti privirea în jur și văzu doar un întuneric de nepătruns prin ploaia care nu mai contenea.

– Unde?

– La banca din vârful dealului.

Se lăsase seara deja când el coborîse, îi spusese să-și ia impermeabilul și o pălărie și să-l urmeze. Ea îl ascultase și fusese uimită când el insistase să conducă. Când îl întrebase unde mergeau, el nu a vrut să-i spună. Oprise la un magazin de unde cumpărase o pâine, o sticlă de vin roșu, o bucată de brînză și un pachet de gustări reci. Traversaseră podul *Golden Gate* și imediat ce ajunseseră în Sausalito, el o luase la stînga, străbătînd un tunel lung și extrem de întunecat și apoi urmaseră un drum șerpuit care îi dusesese la poalele unui deal.

– De aici mergem pe jos, spusese el trăgînd frîna de mînă.

– Pe jos? întrebase ea nevenindu-i să creadă. Pînă unde?

– Pînă-n vîrf.

Acum o trase lîngă el pe o bancă rece și tare și făcu un gest larg cu mîna.

– Domnișoară Fairchild, ai în fața dumitale cea mai splendidă priveliște a orașului San Francisco.

În dreapta lor și puțin în spate se întindea Oceanul Pacific, întunecat, amenințător și învăluit în ceață. Sirenele de ceață ale ambarcațiunilor care înfruntau acea vreme îngrozitoare sunau obsedant în nemișcarea sumbră. În stînga lor și în față, San Francisco se afla așezat ca o bijuterie pe acel teren deluros. În imediata vecinătate, Sloan văzu umbra scheletică a podului *Golden Gate*, cu luminile sale învăluite în ceață.

– În fața mea se întinde cea mai frumoasă priveliște a orașului San Francisco total ascunsă de ceață și ploaie, spuse ea.

– O să te simți mai bine după un sandviș rece, spuse el înțelegător, abia abținîndu-se să nu rîdă.

Rupeau cu dinții din pîine, după care o vîrau sub poncho-ul lui Sloan pentru a o păstra uscată. Bucata de brînză era dată de la unul la altul ca și sticla de vin.

– Ai apucat să citești ceva după-amiază? o întrebă el cu o prefăcută nonșalanță.

– Da. Mi s-a părut un păcat extrem de mare să citesc o carte cînd de obicei fac curat sau gătesc, dar m-a captivat atît de mult, încît nici nu mi-a

păsat.

– Foarte bine. E folositor ca un organism să mai fie și păcătos din când în când. Și, în ciuda acestei vremi deloc ideale, aveai nevoie să și ieși în seara asta. Te simți bine?

Ea îl privi și îi zîmbi.

– Da, spuse apoi încet. Mă simt minunat.

El îi privi gura. Era atît de frumoasă cînd zîmbea natural, nu cîu austeritatea pe care și-o impunea. Întunericul îl împiedica să fie sigur, dar avu impresia că buzele ei erau pătate de vin. Nu își putea închipui ceva mai gustos, mai îmbătător și mai stimulatîv sexual decît să-i adune vinul de pe buze. Se forță să nu se mai gîndească la acest lucru ca să nu-și piardă mințile.

– Ce părere ai despre carte?

– E ceva reconfortant, dar are și patos.

– Nu avea înainte să fac corecturile. Continuă.

– Îmi place foarte mult. Cred că e cea mai bună dintre toate cele pe care le-ai scris pînă acum.

– Adevărat?

– Adevărat. O singură scenă m-a deranjat, spuse ea și se strînse în interiorul poncho-ului, deoarece vîntul care bătea dinspre ocean era

extrem de rece.

– Ți-e frig?

– Puțin, recunosc eu ea.

– Vino încoace, zise el ridicînd-o de pe bancă și așezînd-o pe genunchii lui. O să-ți servesc drept paravan. Întinde-te.

El stătea cu picioarele întinse înainte, pe jumătate înclinat, rezemîndu-și umerii de speteaza băncii. Ea își întinse trupul peste al lui și îl lăsă încetul cu încetul să-i absoarbă greutatea.

– Cum e? o întrebă el la ureche.

Îi simți răsuflarea fierbinte pe pielea udă de ploaie.

– Mai bine.

Era minunat. În ciuda ploii, a frigului și a mesei frugale, nu se simțise niciodată mai relaxată și mai liniștită.

– Mai bea puțin vin, o îndemnă el dîndu-i sticla.

Ea luă o înghițitură zdravănă fără să creadă că era necesar fiindcă era ușor amețită, iar trupul îi era îngreunat de o moleșeală delicioasă. Brațele lui o cuprinsesă pe sub poncho și o traseră mai aproape. Tăria lui se afla chiar sub șezutul ei.

– Ce parte te-a deranjat?

Ea nu credea că ar fi putut exprima un gînd

coerent, amețită cum era de excitanta poziție a trupurilor lor. Buzele ei rostiră cu grijă cuvintele transmise de creier.

– Știi scena în care el o liniștește după ce au scăpat de teroriști?

– La vechiul han?

Degetele lui atente îi mângâiau ușor abdomenul. O durea gâtul de cît își reținea gemetele de plăcere.

– Da. Ei bine, cred că ar fi trebuit s-o schimbi puțin, spuse ea repede. Dar cine sînt eu să-ți spun așa ceva? Nu mă pricep deloc la scris.

– Nu mă simt jignit, doar eu te-am întrebat. Continuă.

Mîna lui se afla, cu palma în afară, chiar sub sînul ei.

– Lisa e extrem de tulburată. A fost terorizată, trăiește bucuria de a fi scăpat cu viață, alături de Gregory.

Mîinile lui se mișcă ușor și, nici dacă i-ar fi acoperit gura cu ele, nu ar fi amuțit-o mai mult.

– Continuă.

Murmurul acela nu era altceva decît o adiere de vînt peste urechea ei.

– S-scena în care el o liniștește după ce ea își

dă seama că îi fusese ucis copilul în timpul raidului...

– Îhî.

Buzele lui se plimbau peste lobul urechii ei acum. Nu erau chiar sărutări, dar rătăcirile acelea erau destul de tulburătoare pentru a-i stîrni fiori în stomac.

– Ai descris-o superb. De asta avea ea nevoie atunci. De mîngîiere fără pasiune. Dar în scena asta nu cred că doar mîngîierea e de ajuns.

– Ce vrei să spui?

– El o ține în brațe. Ea e isterică aproape cînd se agață de el. Apoi el o sărută doar și ea adoarme. Nu sînt sigură că ea nu vrea mai mult, că nu vrea...

– Să facă dragoste?

Inima îi tresări violent și abia atunci își dădu seama că el o ținea delicat în palmă. Sfîrcul i se odihnea în partea cărnoasă a mîinii, în timp ce degetele lui îi înconjurau sferile pline și moi cu un aer posesiv. Îi simțea căldura chiar și prin pulover, însemnîndu-i inima cu numele lui.

– Da, spusé ea foarte stins. Cred că are nevoie de acest lucru pentru a-și descărca emoțiile puternice. Cred că ar vrea să

sărbătorească în modul cel mai tumultuos faptul că trăiesc amândoi.

– Crezi că ar fi trebuit să-l fac să se culce cu ea?

– Da. Repede, aproape brutal.

Nu își dădu seama că mușchii i se contractau cu fiecare cuvânt, răspunzând pasiunii scenei pe care și-o închipuia, decât când auzi geamătul lui.

– Doamne... spuse el și scoase o înjurătură ușoară ascunzându-și fața în ceafa ei. Doamne, Sloan, nu-ți dai seama ce faci.

Îi simți pe gât răsuflarea fierbinte și agitată în timp ce făcea eforturi pentru a-și recăpăta stăpânirea de sine. Și ei îi era greu să își controleze emoțiile care fuseseră cuprinse de haos.

Când, în cele din urmă, tulburarea se mai potoli, el îi sărută gâtul cu o tandrețe extraordinară.

– E un sfat bun, Sloan, foarte bun, spuse el atunci și degetele i se strînseră mai mult, iar ea își simți sfîrcul întărindu-i-se. O să iasă bine. Gregory s-a abținut numai pentru că era îngrijorat pentru ea. Când și-au dat seama pentru prima oară că vor scăpa, am descris în amănunt dorința pe care

o simțea pentru Lisa.

Ea își reținu un hohot de râs acoperindu-și gura și sperînd că el nu ghicise motivul.

Dar îl ghicise. Lipindu-și gura de urechea ei, spuse lasciv:

– Ai o minte murdară, domnișoară Fairchild. Ai găsit ceva amuzant în cuvintele mele?

Ea chicoti din nou și el începu să rîdă.

– Ești amețită. Stăpîna cea serioasă a *Casei Fairchild* e băută și nu se rușinează cîtuși de puțin de gîndurile ei.

Se ridică și o trase și pe ea în picioare.

– Ar fi bine să te duc acasă înainte să faci vreo pneumonie.

Erau amîndoi bucușoși că tensiunea dispăruse, dar brațul lui era ferm pe mijlocul ei cînd o conduse pe poteca abruptă și presărată cu pietre. Ajungînd la mașină, el o sărută cu zgomot.

– Îți mulțumesc pentru ajutor. Voi schimba scena chiar mîine dimineață.

Ziua următoare picnicului lor neobișnuit trecu

la fel ca aceea dinainte. Luară micul dejun în bucătărie. Carter se duse înapoi la lucru, iar Sloan se hotărî să lustruiască argintăria. În timpul zilei apucă să mai citească mai întâi puțin și apoi din ce în ce mai mult. Fusesse total absorbită de subiectul și personajele pe care Carter le crease atît de admirabil.

Pe la jumătatea după-amiezei, cînd coborî să bea o cafea, el îi spuse că vor lua cina în oraș.

– La restaurant?

El o sărută ușor cînd trecu pe lîngă ea pentru a se întoarce la lucru.

– La restaurant. Un loc unde sînt mese, scaune și tot felul de alte chestii.

Restul zilei ea și-l petrecu aranjîndu-se, lăcuindu-și unghiile, coafîndu-se, făcînd o baie și călcîndu-și cea mai bună rochie. Aceasta era dintr-o lînă moale de un albastru pal care îi accentua culoarea misterioasă a ochilor.

Carter nu putu să nu observe acest lucru cînd o privi peste masa luminată de lumînări. Alesese unul din restaurantele de la Dana 39, de unde se vedea o bună parte din port. Iahturile și bărcile cu motor se legănau pe apă, părăind abandonate în acea seară ploioasă.

– Carter, ai fost căsătorit vreodată?

– Nu, n-am fost niciodată căsătorit, dar am fost foarte aproape.

– Ce s-a întâmplat?

O roșeață puternică îi coloră subit obraji.

– Nu ești obligat să-mi spui, adăugă ea repede. Nu-mi închipui de ce am întrebat.

El îi luă mîna și i-o strînse ușor.

– Ai vrut să știi. Nu-i nici un secret motivul pentru care sînt încă burlac. Era o tînără frumoasă și deșteaptă, o decoratoare cu o listă de clienți din ce în ce mai importanți. Voia să mă folosesc de diploma mea de arhitect ca să începem să cîștigăm o grămadă de bani și să trăim ca-n basme. Eu voiam să scriu chiar dacă ar fi fost să nu cîștig nimic și să nu trăiesc ca-n basme. Pe scurt, voiam lucruri diferite, aveam țeluri total opuse, așa că ne-am despărțit frumos.

– Ea unde e acum?

– Căsătorită cu un chirurg deștept și frumos și trăiește așa cum a vrut întotdeauna.

– Pun pariu însă, că acest chirurg al ei deștept și frumos nu cîștigă la fel de mult ca tine, spuse ea cu un glas melodios.

El își luă o expresie neîncrezătoare și își arcui

o sprinceană.

– Domnișoară Fairchild, sînt complet uluit. Ai un pic de malițiozitate în firea dumitale fără cusur?

Rîseră și refuzară cînd chelnerul îi întrebă dacă mai voiau cafea. În timp ce traversau podul peste Embarcadero îndreptîndu-se spre locul de parcare, ea spuse:

– N-am știut că te interesează arhitectura.

– Am studiat-o timp de cinci ani îndelungați și plictisitori ca să-i fac plăcere tatei, care considera că a dori să fii scriitor e ceva lipsit de ambiție.

– Acum ce părere are?

– Acum țin cărțile mele pe raft ca pe niște trofee. El și mama locuiesc la Palm Springs. Tata a fost bancher, iar acum e pensionar.

– Îi iubești?

El tăcu puțin și o privi mult timp înainte să răspundă încet:

– Da. Pentru că mi-au dat viață și pentru că au făcut tot ce-au pîutut ca să fie niște părinți buni pentru unicul lor copil. Mă înfuriau teribil cînd rîdeau de visurile mele. Acum sînt mulțumit de ce am ajuns și încerc să nu-i condamn pentru tot ceea ce nu sînt.

Ea își înclină capul.

– E vreo predică pe aici cumva?

Colțul gurii lui se ridică într-un zîmbet.

– Nu ești numai frumoasă, ci și receptivă.

Expresia i se schimbă când îi luă fața în mâini și spuse cu seriozitate:

– Numai faptul că părinții tăi n-au fost capabili să-ți arate afecțiune nu înseamnă că nu meriți să fii iubită, Sloan. Nu a fost un defect al tău, ci al lor. Au fost lipsiți de dragostea ta. Nu te lipsi și tu însăși de ea.

Lacrimi sclipeau pe genele ei și buzele îi tremurau vizibil când șopti:

– Mulțumesc.

Înălțîndu-se apoi pe vîrfuri, îl sărută pe obraz.

Ochii lui ardeau ca niște torțe în noaptea întunecată când îi răspunse:

– Cu plăcere.

Lacrimile îi acopereau vederea când citi ultimele rînduri bătute la mașină, dar urmări, totuși, fiecare cuvînt. Lăsă apoi foaia de hîrtie în poală și, deodată, o strînse la piept. Nu putea să se șifoneze mai mult decît era deja. Colțurile erau

îndoite. Pe margini se vedeau completări, ștersături, adăugiri, dar ceea ce conținea pagina aceea n-ar fi putut fi mai frumos nici dacă ar fi fost gravat pe argint.

Se întorseseră acasă de la restaurant. Carter îi urase noapte bună plin de regret și urcase în camera lui. Ceea ce mai rămăsese de citit din manuscris aștepta atît de ispititor în cutie, încît, după ce își puse capotul de catifea, Sloan luă paginile și se duse în salon. Aprinzînd focul care fusese stins înainte să plece, și înfășurîndu-se într-o pătură se instalează comod într-un fotoliu. O singură veioză era aprinsă pe masă, dar toată încăperea dispăru în uitare cînd ajunse la ultimele scene din carte, de parcă acestea ar fi fost tridimensionale.

Personajele lui respirau. Sloan era îndrăgostită nebunește de Gregory, la fel ca Lisa. Într-adevăr, cu cît se apropia de final, i se părea că aceasta începea să-i semene din ce în ce mai mult în felul cum gîndea și cum reacționa.

Cînd ajunse la scena pe care o jucase în dormitorul lui Carter, avu impresia că ea însăși scrisese acele rînduri. Nu că ar fi putut să o relateze atît de bine, dar Carter îi surprinsese

ambiguitatea și emoțiile, de parcă i le-ar fi spus chiar ea. Cum o putea cunoaște atât de bine? Gîndurile ei întîme erau înfățișate în modul de a gîndi al Lisei. Totuși, acea violare a intimității ei nu o deranja. Era ca o eliberare.

Carter văzuse persoana din spatele ecranului ei de protecție. La fel cum Gregory îi smulsese Lisei informațiile dorite, așa și Carter o scosese pe Sloan Fairchild la lumină.

Îi descifrase sufletul, i-l atinsese, i-l exprimase în cuvinte pătrunzătoare și dulci. Nu s-ar fi putut simți mai aproape de el nici dacă ar fi împărțit aceeași inimă. Erau uniți în spirit. Nu puteau face mai mult parte unul din celălalt nici dacă...

Ochii ei îl căutară, de parcă ar fi fost îndemnată să o facă. Se afla în umbră, lîngă ușă, desculț și fără cămașă. Mai purta încă pantalonii eleganți cu care fusese în oraș. Expresia nu i se putea distinge din cauza întunericului.

Carter știa că nu văzuse niciodată o imagine mai plăcută. Părea un copil așa cum stătea ghemuită în fotoliu și înfășurată în pătură. Picioarele le avea strînse sub ea. Poziția era inocentă, dar expresia ei vrăjită era a unei femei.

Inima îi tresări cînd văzu că strîngea la piept

ultima pagină scrisă de el. Nu putuse să avanseze, dar muncise la acel pasaj o zi întreagă, încercînd să îl realizeze cît mai bine, să pună pe hîrtie sentimentele Lisei. Oare Sloan se recunoscuse pe sine?

Avea cumva lacrimi în ochi? Aceștia îi sclipeau ca niște diamante lichide în lumina focului. Observase că nu își mai strîngea părul, ci îl lăsa să-i cadă liber pe umeri. Nu îi spusese nimic și nici nu o felicitase pentru acest lucru de teamă că avea să se întoarcă iar la cocul acela nesuferit. Acum, lumina flăcărilor îi juca prin bucle. Ardea de dorința să-și încălzească mîinile în ele.

El nu se mișcă în timp ce ea puse pagina la loc în cutie și rămase neclintit cînd ea dădu pătura la o parte și se ridică.

Pulsul i se accelera alarmant și buzele i se întredeschiseră pentru a respira mai ușor cînd îi văzu mîna îndreptîndu-se spre fermoarul capotului. Îi privi degetele subțiri apucînd ușor fermoarul și trăgîndu-l în jos – Doamne! – mai jos de buric. Numai o fișie îngustă de piele i se oferea vederii, dar faptul că se uita la ea era un act intim de iubire. Îi văzu lungimea grațioasă a gîtului, valea dintre sîni, unduirile pline ale acestora,

buricul și...

Dezlipindu-și privirea de misterul întunecos al
acelui trup, se uită în ochii ei. Sloan zîmbi
implorator lăsîndu-și capotul să alunece de pe
umeri jos, la picioare.

El își auzi cuvintele de laudă răgușite față de
perfectiunea ei nudă. Era Venus căreia i se
dăduse viață, plină de foc. Lumina jucăușă a
flăcărilor îi lîngea trupul cu încîntare. El ar fi vrut să
atingă cu mîinile, cu gura și cu limba fiecare petec
mîngîiat de flăcările aurii. Se simți umplîndu-se de
o dragoste atît de puternică, încît nu își putea afla
împlinirea decît în trupul ei:

Porni spre ea înainte să-i audă rugămintea
șoptită:

– Carter, iubește-mă.

Capitolul șapte

– Bucuros, scumpa mea, bucuros, spuse el ajungînd lîngă ea și luînd-o în brațe.

Mîinile i se afundară în părul ei și îi dădu capul pe spate pentru a-i oferi sărutul fierbinte.

Buzele îi alunecară peste ale ei posesiv.

– Nici nu-ți închipui cît de frumoasă ești. Iubesc felul cum arăți, îți iubesc trupul splendid, zise el cu răsufierea caldă, iar cuvintele lui erau un cîntec de dragoste cîntat pe buzele ei. Gura ta

e atît de dulce. Dă-mi-o s-o gust.

O ciuguli cu buzele umede. Limba îi zăbovi la colțuri, după care alunecă fără grabă peste buza ei de jos. Cînd îi desfăcu buzele, își trecu limba peste ele cu o mare precizie.

Ea scînci de nerăbdare, iar el își înălță capul ușor pentru a o tachina.

– Muiere aprinsă ce ești.

– Da, da. Pentru tine sînt așa. Sărută-mă, spuse ea și îl luă de gît, lipindu-și trupul de al lui, începînd să se miște ispititor.

Ochii lui se întunecară și un mușchi al obrazului îi zvîcni.

O mîină puterncă îi cuprinse șoldul, trăgînd-o spre el. Răsuflarea ei ieși ca un oftat prelung exact cînd buzele lui se desfăcură peste ale ei. Limba lui îi pătrunse în adîncul gurii, umplînd-o și mîngîind-o cu pasiune.

Ea își vîrî în părul lui o mîină lacomă, în timp ce, cu cealaltă, îi simțea mușchii care se mișcau sub pielea bronzată a spatelui.

Limba lui îi asaltă gura iar și iar, pătunzînd din ce în ce mai adînc de fiecare dată. Ea nu îl opri de la nimic. Piepturile li se înălțau și coborau împreună cînd începură să rămîină fără aer. El își

opri gura pe a ei cîteva clipe. Ea, însă, nu îl lăasă să zăbovească prea mult, șicanîndu-i limba cu a ei pînă cînd îl făcu să intre din nou. De data aceasta, ea deveni agresorul. Interiorul dulce al gurii ei îi captură limbă sugîndu-i-o într-un ritm seducător.

Sînii ei absorbiră geamătul puternic din pieptul lui și se mîndri că putuse să-i creeze o asemenea plăcere. El își dădu capul pe spate și exclamă surprins:

– Doamne, Sloan. Credeam că sînt maestru al simbolismului.

– Ești maestrul meu, spuse ea trecîndu-și degetele peste buzele lui umede, peste pomeții și sprîncenele lui.

Dragostea care radia din adîncul sufletului ei îi aduse lumină în ochi.

– Învăță-mă.

Ochii lui îi transmiseră propriul mesaj de iubire. Luînd pătura, o întinse în fața căminului, pe covorul încins de foc.

– Întinde-te pe spate, o instrui el încet.

Ea îl ascultă, fără să-și ia privirea de la el cît se dezbracă. El își duse mîinile la cureaua și ea urmări cu un interes avid cum desfăcu catarama aurie.

Apoi, trecu la închizătoare și la fermoar. Cu o mișcare fluidă, își scoase și pantalonii și lenjeria de corp în același timp, stînd deasupra ei gol, mîndru și excitat.

Îi cercetă chipul, căutînd vreun semn de regret, neplăcere sau ezitare. Din adolescență nu mai fusese atît de nesigur de puterea lui de atracție. O asemenea modestie nu-i stătea în caracter. Dorea să întruchipeze tot ce voia ea de la un bărbat. Dacă nu îi plăcea, dacă simțea repulsie față de el?

Dar în ochii ei văzu doar expresia scilpitoare a unei femei care aștepta să fie iubită. Se întinse și o trase sub el. Trupurile li se adaptară repede de parcă s-ar fi cunoscut de multă vreme.

– Îmi doresc de atîta vreme să fiu gol și să te am sub mine. Spune-mi că și pentru tine e la fel de minunat, zise el și își plimbă gura iubitor peste trăsăturile ei.

Ochii lui Sloan se închiseră de plăcerea de a-l avea deasupra ei.

– E minunat.

El își cufundă fața în scobitura dintre gîtul și umărul ei, iar ea îi mîngîie părul din creștet pînă pe ceafă.

Mîinile îi coborîră apoi pe umeri și pe spatele lui neted. Mușchii îi erau tari și pielea caldă. Spatele i se adîncea puțin înainte ca fesele lui tari să-i aducă aminte cît de masculin era. Pulpele îi erau acoperite de un păr mătăsos.

– Ești atît de tare, murmură ea apreciativ, și îl simți chicotind.

– Îhî.

– Nu m-am referit doar la asta, zise ea cu un zîmbet timid. Ci, în general peste tot.

– Îți mulțumesc, dar acum asta necesită concentrarea mea.

Își înălță capul pentru a-i pune sărutări ușoare pe buze, după care își așeză trupul lîngă ea permițîndu-și unele libertăți stimulative.

– Spre deosebire de mine, tu ești moale. Moale și dulce.

– Da?

Oftă tremurător cînd el îi sărută gîtul și partea de sus a pieptului. Gîtul i se arcui și el își plimbă limba de-a lungul lui.

– Da, da, șopti el răgușit cînd îi cuprinse sînul, strîngîndu-l ușor și trăgînd cu buzele de vîrfurile lui trandafiriu. Ai un gust atît de bun, Sloan.

Limba lui îi linse sfîrcul pînă îl făcu să se

întărească plin de dorință. Ea își ținu răsuflarea încleștîndu-și degetele în părul lui. Cînd el o cuprinsese cu gura, ea scoase un geamăt de satisfacție. Îi simțea adînc în pîntec mușcăturile ușoare. Îi rosti numele plîngător.

– Te doare?

– Nu, nu.

Cîteva șuvițe de păr îi acoperiră fața cînd scutură din cap.

– Îți place? întrebă el mutîndu-și gura asupra celuilalt sîn, în timp ce degetele lui rămaseră să-l împace pe cel care era deja ud.

– Carter, Carter.

Acea repetare a numelui său era singurul mod în care știa să-i răspundă. Era singurul mod în care îi putea răspunde în timp ce se lăsa furată de acel vîrtej de dorință. Inima îi părăsea trupul; iar mintea își luase zborul demult.

El nu făcea doar ceva satisfăcător fizic pentru ea, iar ea nu îi permitea să o folosească pentru propria plăcere. Era un schimb extraordinar. În clipa aceea, rațiunea ei învăluită de pasiune nu putea defini mulțimea de emoții care o străbăteau. Știa doar că era cel mai înalt nivel al iubirii pe care îl cunoscuse vreodată.

Mîna lui îi alunecă spre abdomen, masîndu-l. Se ridică puțin pentru a-i privi buricul, în timp ce degetul lui i se plimba pe margine încercîndu-i profunzimea. Zîmbi jucîndu-se cu el încîntat, ca un copil care abia își descoperise degetele de la picioare.

Dar privirile li se întîlniră din nou cînd mîna lui coborî spre triumghiul întunecat ce îi adăpostea feminitatea, pe care îl contură cu vîrfurile unui deget adorator. Își plimbă degetele ușor prin păr vîzînd cum ochii ei se dilată de plăcere. Chiar în timp ce privea acel miracol al naturii, mîna lui își făcu drum încet-încet în jos pentru a-i desface pulpele. Atingerea lui era extraordinar de delicată, dar îndrăzneță, încrezătoare, dar umilă, introducîndu-și degetele în acele petale umede și protectoare.

– Sloan.

Buzele lui mimară numele, dar dacă ea nu s-ar fi uitat la el, nu l-ar fi auzit. Un sunet surd în gîtlejul ei fu singurul răspuns. Acesta și o mișcare a șoldurilor ei cînd își arcui spatele.

– Atît de feminină.

Explorările lui depășiră limitele timidității și inhibiției.

Valuri de pasiune trecură peste ea lăsînd-o

fără suflare. Simțea că se topește sub căldura lui și că își pierde mințile când degetele lui continuă să mîngîie, să atingă ușor și să încercuiască pînă cînd ea nu mai avu aer.

– Carter, strigă ea și se contractă în jurul degetelor lui.

Ochii lui licăriră.

– Mă omori, spuse el retrăgîndu-și mîna și așezîndu-se între pulpele ei. Dulce...

Strînse din dinți încercînd să-și păstreze controlul cînd vîrfurile se umezi cu roua ei. Se aplecă și îi sărută sînii, sărutări blînde, aducătoare de omagiu, înainte de a se lăsa să intre în paradisul promis de ea.

– Oh, Doamne, șopti el în urechea ei.

Plin și tare, pulsa înăuntrul ei în timp ce amîndoi încercau să înțeleagă acea minune.

– Mă umpli complet, spuse ea cînd mîinile îi rătăceau pe spate vrînd să-l tragă mai aproape, ceea ce era imposibil.

Își întoarse capul pentru a-și plimba buzele peste urechea lui și părul care îi acoperea partea de sus a acesteia. Prinzîndu-i lobul cu dinții, îl imploră încet:

– Mișcă-te în mine.

El mormăi o afirmație, dar, la început, mișcările i-au fost șovăielnice.

– Ești atât de... mică, spuse el. Te doare?

Degetele ei îi strînseră șoldul implorator.

– Nu.

– Aș putea să fac să ne fie mai bine amîndurora.

– Te dezamăgesc? îl întrebă ea speriată deodată.

– Nu, scumpa mea, nu. Doar fă ce-ți spun eu și o să fie mai bine.

Dădu instrucțiunile încet, iar, cînd ea îl ascultă, laudele lui au fost pline de iubire.

– Ești extraordinară, murmură el cînd începu să se miște din ce în ce mai repede. Ești extraordinară, mă auzi?

Îl auzea. Vocea, răsuflarea iute și bătăile puternice ale inimii care răsunau în același timp cu ale ei. Auzea și strigătele lor de extaz cînd pierdură legătura cu realitatea.

Coborîrea fu la fel de plină de dragoste, chiar dacă nu la fel de senzatională, ca urcarea. Îl întrebă cu o voce somnoroasă, amețită de iubire:

– Ce mi-ai făcut, Carter Madison?

– Te-am iubit așa cum ar trebui să fii iubită

mereu, spuse el ridicînd capul și revărsînd asupra ei dragostea din privire. Întrebarea e, șopti el, ce mi-ai făcut tu mie?

– Mergem sus? întrebă el în părul ei.

Stăteau față în față, ea cu capul culcat pe pieptul lui, el plimbîndu-și leneș degetele prin părul ei.

– Nu, spuse ea frecîndu-și fața de părul de pe pieptul lui. Nu încă. E prea... Nu vreau să mă mișc.

Chiar și după ce făcuse în așa fel încît să stea amîndoi întorși pe o parte, el rămăsese tot adăpostit în ea.

– E atît de bine.

– Da?

Îi ridică bărbia și o sărută ușor. Ea tremură.

– Ți-e frig?

Se înfășuraseră amîndoi în pătură.

– Nu. Mai simt încă fiori.

El îi șopti atunci confidențial:

– Și eu la fel.

Se mișcă ușor în ea, făcînd-o să își plece

capul cu timiditate.

– Am făcut un lucru îngrozitor scoțându-mi capotul așa și rugându-te să faci dragoste cu mine.

În momentul acela nu se gândise dacă era bine sau rău, ci, pur și simplu, își ascultase instinctele, iar el făcuse exact același lucru. Nici unul din ei nu regreta. De aceasta era sigură.

Nu era bine, Alicia fusese trădată și toate convingerile lui Sloan fuseseră compromise. Dar nu-i părea rău. Alicia avea să-l aibă pe Carter tot restul vieții. În seara aceea, pentru câteva ore, el îi aparținea lui Sloan. Avea timp mai târziu să se gândească la consecințe. Acum nu se întreba decât dacă îl dezamăgise.

– Știu că nu prea mă pricep, spuse ea mișcându-și mîna neîncetat prin părul lui.

– Sloan.

Îi repetă numele pînă cînd ea îi întîlni privirea în lumina flăcărilor.

– Sînt mulțumit. Mai mulțumit decât am fost vreodată cu o femeie. Ești exact ce-mi trebuie, mai mult decât aș putea spera. Te rog, nu mă insulta subestimîndu-te. Te iubesc, Sloan.

– Și eu te iubesc, zise ea, iar ochii îi înotau în

lacrimi, reflectînd flăcările din apropiere. Te iubesc atît de mult încît mă doare.

Își dădu capul pe spate pentru sărutul lui. Limba lui îi pătrunse în gură iubitor, cu o sinceritate care o unse pe suflet.

– Cred că ticălosul ăla cu care ai fost logodită era un idiot. Nu te-a învățat deloc tehnicile fine ale iubirii? Nu era ceva satisfăcător de ambele părți?

Ea scutură din cap.

– Nu. Cel puțin n-am simțit niciodată ceea ce simt cu tine.

– Te-a făcut să te simți inferioară cînd, de fapt, e invers, Sloan. Ai un trup minunat. În afară de cicatricea asta tragică.

– Care cicatrice? Întrebă ea depărtîndu-se ușor de el.

– Asta de aici, zise el coborîndu-și un deget printre sîinii ei.

Despicătura era și mai pronunțată din cauza poziției ei și aproape că îi înghiți degetul.

– Aici ți-a fost sfărîmată inima. Cicatricea e invizibilă, dar eu o văd. Dă-mi voie să o vindec acum pentru totdeauna.

Își lăsă capul în jos și își puse gura pe pielea moale și parfumată a sînului ei.

– Să nu mai lași pe nimeni să te rănească, Sloan.

O sărută cu buze arzătoare care păreau, într-adevăr, să-i ia toată durerea. Inima i se înălță simțind o nouă libertate.

– Ești o femeie frumoasă cu o capacitate extraordinară de a iubi. Privește-mă cum îți iau durerea.

Înălțându-și capul, ea privi cum nasul lui îi adulmecă sînii. Rotunjimea lor plină era măsurată, evaluată și apreciată de mâinile lui. Umbra acelui cap drag se întindea peste sînii ei ca un elixir tămăduitor.

Îi văzu umbra limbii pe sfîrc înainte să-i simtă atingerea umedă. Acel agresor tandru ațîța focuri de dorință pe care ea, greșit, le considerase stinse. Prinseră viață instantaneu, mai fierbinte și mai intense decît înainte. Capul îi căzu pe podea și ochii i se închiseră. Dansa din nou acel dans pe care îl învățase abia cu foarte puțin timp în urmă, o unduire lipsită de rațiune care răspundea zvîcnirilor din capul, inima și pîntecul ei.

– Vezi cît de extraordinară ești?

Era ridicată deasupra lui, iar mîna lui îi acoperea șoldurile și o apăsa, încurajînd-o să-i

simtă dorința care o umpluse din nou.

– Carter, ești...

– Da. Pe moarte. Acum e rîndul tău să mă vindeci.

Ea se trezi ușor simțind sărutări mărunte pe gît. Înainte să deschidă ochii, se întinse sub așternut, plătîndu-i cum aluneca cearceaful pe goliciunea ei. Nu dormise niciodată în vreun alt pat din casă decît în cel din camera ei. Pentru Carter fusese un privilegiu rar din multe puncte de vedere acela de a o duce sus în timpul nopții și de a o așeza în patul în care dormise singur atîta timp.

Acum sînul ei era obiectul mîngîierilor, în timp ce el îi lăsa un șir de sărutări pe umăr.

– Stăpînă, micul dejun e servit.

Sloan deschise ochii și privirea i se opri asupra ferestrei. Încă mai ploua, dar sunetul picăturilor era extrem de plăcut. Le asigura intimitatea, îi separa de restul lumii. Mai contribuia și la propria ei naștere senzuală, toți stimulii fiind amplificați în creierul ei. În afară de faptul că putea vedea și auzi ploaia, o și mirosea, o gusta

și o simțea picurându-i pe piele.

– Ce-ai spus? murmură ea în pernă, oftînd.

Un zîmbet îi apăru pe buze cînd degetele lui îi descoperiră sfîrcul deja întărit, așteptîndu-i cu nerăbdare atingerea.

– Am spus, stăpînă, micul dejun de servit.

Gura lui se bucură apoi de ceea ce degetele îi pregătiseră, sugîndu-i sfîrcul ușor. Vîrfurile degetelor îi alunecară încet peste burtă tulburînd cuibul întunecat dintre pulpele ei cu mîngîieri ușoare.

– Mmmm, gemu ea. Și ce e în meniul stăpînei? întrebă ea în gura care își făcuse drum spre a ei.

El îi despărți buzele cu o limbă agresivă, posesivă, de parcă ar fi vrut să-i arate că dominația lui nu luase sfîrșit odată cu venirea dimineții.

– Omletă, brioușe englezești, marmeladă de portocale, costîță și cafea.

Dîndu-l la o parte, Sloan se ridică în capul oaselor, ignorînd cearceaful care îi căzuse în jurul mijlocului. În timp ce el enumera acele bunătăți, ea își dădu seama că erau exact aromele ispititoare pe care le simțea în nări. Zări tava de argint lîngă pat și scoase un strigăt surprins.

– Chiar îmi servești micul dejun la pat!

El nu se uita la tavă și îi acorda foarte puțină atenție mirării ei. În schimb, îi privea șînii, trandafirii după somn și dragoste, care i se înfățișau atît de provocatori. Îi contură cu un deget indolent.

– După felul cum m-ai servit tu aseară, m-am gîndit că măcar atîta lucru pot să fac și eu.

– Ah! exclamă ea și îi răsuci degetul adăugînd: Exact cum mi-am închipuit. Nu mă respecti dimineața.

El se aruncă atunci deasupra ei, țintuindu-i trupul gol sub al său care era complet îmbrăcat și îi atacă gura cu un sărut sălbatic.

– Respectul meu îl vrei, hm?

– Pe stomacul gol, da, spuse ea.

– Și după micul dejun?

Ea își coborî genele într-un fel care îl încîntă pentru că îi vedea gîndurile lascive în spatele acelei măști de falsă modestie.

– Stăpînul trebuie să aștepte ca să vadă, îl șicană ea cu un glas răgușit.

Se repezică amîndoi la ceea ce se afla pe tavă.

– E delicios, spuse ea luînd o înghițitură din omleta cu brînză. Dar tot nu cred că ai făcut bine.

Eu ar trebui să fiu gazda, ai uitat?

– Meriți să fii răsfățată. Și ai face mai bine să aștepți înainte să-mi mulțumești.

– De ce? Întrebă ea îngrijorată, oprindu-se cu furculița în fața gurii, dar el evită să-i răspundă, sorbind din cafea. Carter?

– Nu fac curat în urma mea.

Ea lăsă furculița jos.

– Vrei să spui că bucătăria mea e un dezastru, nu?

– N-aș zice chiar „dezastru“.

Ea își încrucișă brațele sub sîni și încercă să pară supărată, expresie deloc potrivită cu imaginea sînilor și a părului ei ciufulit. El făcu tot posibilul să rămînă serios cînd fu întebat:

– Dar ce-ai zice tu?

El făcu ochii mici.

– ... catastrofă. Da, ăsta-i cuvîntul. Bucătăria ta e o catastrofă.

– Ce rost are să ți se servească micul dejun la pat dacă trebuie să te gîndești la repararea unei catastrofe?

– Bănuiesc că va trebui să găsesc un mod de a mă răscumpăra, spuse el luînd tava din pat.

Găsi un mod foarte convingător de a o face să

nu se mai gîndească la bucătărie. Incepu sub duș, unde îi săpuni trupul, masîndu-i carnea cu degete alunecoase. Ea insistă să-l spele pe cap, așa că el se așeză pe marginea de faianță, în timp ce ea îi șamponă părul. Stătură împreună sub duș, lăsînd apa să le șiroiască pe trupuri, urmărind-o cu ochii, mîinile și buzele pînă cînd căzură pradă unui sărut furtunos.

Sloan stătea deja rezemată pe perne cînd ieși el, ștergîndu-și părul cu un prosop. Ea îi privi mușchii. Așa cum observase și prima oară cînd îl văzuse, nici o mișcare nu era irosită. Era zvelt și puternic, cu un farmec fatal care îi amintea de eroii cărților lui. Nu era musculos, dar avea o anumită asprime imediat dincolo de suprafață, care o excita.

Lăsă prosopul să cadă și călcă peste el neglijent, uitîndu-se la trupul ei perfect din așternut. Nu se mișcă deloc cînd ea se întinse și îl luă de mînă.

– Oferi o imagine foarte plăcută, domnule Madison.

Vocea ei conținea o notă seducătoare, dînd impresia unei eșarfe de mătase trasă peste

corzile unei harpe.

– Am genunchi noduroși.

– Ba nu sînt deloc noduroși, spuse ea apărîndu-și iubitul.

Cînd el își ridică sprînceana sceptic, ea îi examinează genunchii cu mai multă atenție, zîmbi și spuse mai încet:

– Eh, nu prea noduroși.

Rolul de agresor îi reveni ei și îl trase în pat. Încîntat de îndrăzneala ei, el se supuse indicațiilor ei și se întinse pe spate. Ea începu să îl atingă cu teamă.

– Mi-e rușine de tine, Carter. De goliciunea ta.

– Știu, spuse el încet. Să nu-ți fie. Nu vreau să-ți fie teamă să mă atingi.

Seara trecută nu ar fi fost deloc mirat dacă ar fi descoperit că era virgină. Fusese evident de la început că priceperea ei era limitată, dar nu avusese nici o îndoială cu privire la pasiunea ei. Felul în care ștătuse goală în fața lui afirmîndu-și cu îndrăzneală dorința îi umpluse inima de mîndrie pentru faptul că, în sfîrșit, se recunoscuse ca femeie plină de dorințe.

Mișcările pe care le făcuse sub el fuseseră

lacome și sălbatice, ceea ce îi plăcuse extrem de mult. Dar nu văzu în ea nici o demonstrație de dorință, nici un sunet afectat de pasiune crescîndă, nici o mîngîiere repetată dinainte. Fusesse absolut sinceră, inocentă în pasiunea ei și, Doamne, acest lucru fusese de ajuns pentru ca el să o iubească atît de feroce încît i se făcea teamă. În comparație cu ea, toate celelalte femei pe care le cunoscuse păreau niște manechine vii care jucaseră pentru el cum crezuseră că îi făcea plăcere.

Dar, oare, nu jucase și el? Gemetele și vorbele lui de iubire nu fuseseră ca scoase din paginile propriilor lui cărți? Nu rostise cuvinte pe care știa că ele voiau să le audă pentru a le face să ajungă repede la capăt? Și golul din el după aceea nu fusese adesea mai mult decît putea suporta? Nu se simțise curățat fizic, dar pătat spiritual?

Nu același lucru se întîmplase și noaptea trecută. Din clipa în care umezeala ei strîmtă îl strînsese, știuse că Sloan era unică. Acea era iubirea, nu „a face“ ceva, ci a lăsa să se întîmple. Sexul încetase să mai fie o funcție fiziologică, devenind un exercițiu al spiritului, un amestec de

două personalități, nu doar o unire a cărnii lipsită de sens și temporară.

Îi plăcuse să o învețe toate subtilitățile, extazul reținerii, farmecul amînării. Ar fi vrut să-l omoare pe ticălosul care o privase de toate acestea. Totuși, nu era chiar adevărat. Dacă Jason ar fi iubit-o cum ar fi trebuit, ea nu ar mai fi fost cu el acum. El nu ar mai fi avut privilegiul de a o conduce pe tărîmul extazului de a cărei existență ea habar nu avusese.

Acum era în genunchi, făcînd cunoștință cu trupul lui. Iar el se întrebă cum avea să renunțe la ea.

Îl privi zîmbind cînd îi încercui cu degetul rotula proeminentă.

– Nu prea noduros, șopti ea.

Mușchii pulpei i se încordară instantaneu cînd ea își plimbă mîinile peste ei și își ținu răsufierea cînd ajunseră în locul unde excitarea lui era deja foarte vizibilă. Nu mai respiră decît cînd atenția ei se îndreptă spre buric.

Înainte ca el să se poată pregăti pentru acest lucru, ea se aplecă și sărută ușor acel orificiu

înconjurat de păr. El își încleștă degetele în părul ei încă umed după duș.

– Ahhhh, Sloan.

Reacția lui o încurajă. Își trecu limba peste buricul lui, după care și-o cufundă de câteva ori făcându-l să i se taie respirația.

Își lipi sînii de coloana rigidă a pulpei cînd se aplecă peste el. Mîna i se plimba în aparență aiurea peste torsul lui pînă întîlni părul des și negru. I-l gustă cu buzele șoptind „Te iubesc” și, fără egoism, îi arătă dragostea ei pînă cînd el nu mai putu să reziste.

O ridică, o întinse pe spate și se cufundă în feminitatea ei, udă de dragoste pentru el.

– Ești a mea, Sloan. Indiferent ce s-ar întîmpla, vreau să știi că n-am iubit niciodată atît de mult ca în clipa asta. Simte-mi iubirea, ia-o. Te rog. Oh, Doamne, te rog. Ia-o, Sloan.

– Da, da, șopti ea cuprinzîndu-l cu picioarele.

Numele îi deveni o incantație în urechi atîta timp cît el se reținu răbdător, pînă cînd ajunse și ea pe culme. Cînd el îi umplu pîntecul de viață, fu o adevărată renaștere pentru amîndoi.

În ciuda obiecțiilor ei, el o ajută să facă ordine în bucătărie. Sub pretextul că spălau vasele, își atingeau mâinile în apa cu clăbuc și buzele le erau unite pe deasupra chiuvetei când, deodată, sună telefonul.

– Nu răspunde, mormăi el.

– Trebuie. Ar putea fi cineva care să vrea să rezerve toate cele șase camere pentru săptămîna viitoare.

– N-o să ai decît cinci libere. Doar dacă nu o s-o împarți pe a ta cu mine, îi strigă el cînd ea fugi să răspundă din camera ei.

– Bună ziua. Domnul Madison este acolo? întrebă o voce de copil.

– Da. Cine întreabă?

Strînse receptorul pentru că știa cine era și se simți apăsată de un sentiment de vinovăție și deprimare, la fel de greu ca niște lanțuri de fier.

– David Russell.

Ea închise ochii strîns și își înăbuși un suspin.

– B-bună, David. Sînt eu, Sloan. Mă mai ții minte, nu?

– Sigur. Mama vorbește tot timpul despre tine. Ești blondă?

– Da. Oarecum.

– Da, te țin minte. Acum pot să vorbesc cu Carter? E ceva important.

– Sper că nu s-a întâmplat nimic, nu? Cu mama sau cu Adam?

– Nu, mama nu-i aici. Eu sînt la bunica, dar mi-a dat voie să sun.

– Așteaptă puțin.

Ținu receptorul la piept, trăgînd aer de cîteva ori și încercînd să-și alunge valurile de disperare care amenințau să o sufocă. Cînd, în cele din urmă, se întoarse să-l strige pe Carter, văzu că acesta era în prag, cu un prosop de vase azvîrlit pe umeri și o privea. Severitatea îi subția buzele și ea își aminti de violența lui latentă.

Întinse mîna tăcut spre receptor și ea i-l dădu neliniștită. Cînd încercă să treacă pe lîngă el, o apucă de încheietura mîinii și se așeză pe pat, trăgînd-o la el în brațe. Ea se zbătu zadarnic. O ținea cu putere privindu-i chipul alb ca varul în timp ce ducea receptorul la ureche.

– Alo, spuse el total lipsit de emoție, dar arătă puțină însuflețire cînd zise: Salut, amice. Ce-ți face frățiorul?... Și mie mi-e dor de tine, dar știai că trebuie să vin aici să lucrez... Ce face Adam?... Eh, tu ești mai mare și trebuie să dai exemplu... Nu, nu e drept, dar puține lucruri sînt.

Sloan îndrăzni să-i arunce o privire și își dădu seama că acele ultime cuvinte îi fuseseră adresate ei, nu băiatului. Ochii lui îi implorau toleranța, nu înțelegerea, nici iertarea, ci toleranța față de o situație intolerabilă.

– Ascultă, spune-i lui Adam să nu te mai tragă de păr și nu o supăra pe bunica. O să vorbesc eu cu Adam cînd o să vin acasă. Da?... Și eu ard de nerăbdare... Fii sigur. Două înghețate. Pa.

Fără să-i dea drumul, puse receptorul în furcă. Cîteva clipe îndelungate, ea rămase nemișcată pe genunchii lui.

– Dă-mi drumul, te rog, spuse ea în cele din urmă.

– Nu pot, spuse el printre dinți.

Nu se referea la a-i da drumul fizic în clipa aceea, ci la momentul în care avea să fie nevoit să se despartă de ea definitiv.

Ea nu pretinse că nu înțelege.

– Va trebui, spuse ea încercînd să se desprindă pe nesimțite din strînsoarea lui.

– Dar nu astăzi. Nu acum, spuse el îngropîndu-și fața între sînii ei care erau plini și liberi sub bluză.

Capul i se frecă de ea ca al unui copil care căuta alinare, mîngîiere și ajutor.

– Te rog să nu mi te refuzi, Sloan. Am nevoie de tine. Te rog.

Ignorînd orice altceva în afară de rugămintea lui pornită din inimă, ea îi luă capul în mîini și i-l strînse la piept. Acoperindu-i creștetul cu sărutări pline de frenezie și întîmplătoare, îi repetă cuvintele:

– Și eu am nevoie de tine. Eram moartă înainte să apari tu.

Erau puțin împiedicați de veșminte. Și le smulseră unul cîte unul pînă cînd ajunseră destul de liberi pentru a se putea uni iute și fierbinte. Toată neputința, suferința și teama fură puse în fiecare împingere furioasă. Aveau un program și timpul se scurgea cu iuțeală. Alergau împotriva lui. Vrînd să facă abstracție de lume, să scape de conștiințe, să se țină agățați de fărîma de paradis care

se prăbușea, se contopiră. Eliberarea lui Carter
veni ca o baie caldă și dulce care îi curăță de
chin.

După aceea, stînd cu capul ud lipit de sînii ei,
spuse:

– Acum pot să scriu ultima scenă de dragoste.

Capitolul opt

Lucră tot restul după-amiezei și o parte din seară. Sloan se duse să-l vadă din cînd în cînd, uneori cu o ceașcă de cafea sau o băutură răcoritoare, alteori stînd pur și simplu lîngă ușa camerei și privindu-l în tăcere cum se gîndea la cuvintele pe care le imortaliza pe hîrtie.

Din moment ce micul dejun fusese atît de consistent și servit tîrziu, îi pregăti ceva ușor de mîncare pentru cină. Tăie două sandvișuri în

sferturi și le așeză pe un platou cu felii de fructe și legume. Cînd intră cu tava, îl găsi uitîndu-se la foaia din mașina de scris, cu coatele de o parte și de altă a acesteia și cu bărbia sprijinită în mîini. Ochelarii erau la locul lor.

Ea puse tava pe masă în așa fel încît să nu îl incomodeze și se întoarse să iasă în vîrfurile picioarelor, însă, el o prinse de încheietură și, ducîndu-i mîna la buze, îi puse iute un sărut în palmă.

– Îți mulțumesc, iubito, spuse el absent, fără ca ochii lui să părăsească vreo clipă foaia de hîrtie.

Într-un fel, acea demonstrație de afecțiune însemnă pentru ea mai mult decît o îmbrățișare îndelungată. Fusese sigur că avea să-i simtă dragostea chiar și atunci cînd se concentra asupra lucrului.

Își ocupă timpul cu tot felul de activități, făcînd cîteva prăjituri, după care se dezbracă și se pregătește de culcare. Mai făcînd un drum sus pentru a-i duce o farfurie cu prăjituri și un termos cu cafea. El stătea aplecat asupra unei pagini de manuscris, tăind necruțător cu stiloul roșu. Toată mîncarea de pe tava cealaltă dispăruse și ea

puse în loc farfuria cu prăjituri.

El își înălță capul și o țintui cu privirea.

– Ce-i mirosul ăsta superb?

– Prăjituri cu ciocolată.

– Nu mă refer la prăjituri, spuse el trăgînd-o aproape. Ci la tine.

Îi descheie capotul și își lipi obrazul de abdomenul ei.

– Totdeauna miroși atît de bine, murmură el satisfăcut.

Ea îi ciufuli părul care părea să fi fost răvășit de degete furioase.

– Ești obosit?

– Puțin. Dar trebuie să mai lucrez.

– Mănîncă niște prăjituri. Cafeaua din termos e caldă.

Abia rosti acele cuvinte, fiindcă el își plimba fața peste cămașa ei de noapte mătăsoasă, adulmecîndu-i abdomenul cu nasul și bărbia. Din cînd în cînd, buzele i se desfăceau și ea îi simțea răsufierea fierbinte prin materialul subțire.

– Și eu sînt la fel. Cald, vreau să spun, zise el zîmbind în orificiul buricului ei.

Apucîndu-i cîteva șuvițe de păr, ea îl forță să ridice capul și spuse mustrător:

– Ai de lucru.

– Foarte mult.

Aplecându-se, îl sărută ușor pe gură.

– Noapte bună, spuse ea și dădu să plece, dar el o apucă de tivul capotului, oprind-o.

– Unde crezi că te duci?

– Jos, să mă culc.

– Greșești. La culcare. Aici, spuse el arătând spre patul pe care îl împărțiseră cu o noapte în urmă.

– Dar ai de lucru, Carter.

– Eu o să lucrez și tu o să dormi. Dacă n-o să te deranjez.

– Nu asta-i problema. Eu o să te deranjez pe tine.

El scutură din cap.

– Nu-i adevărat. Te rog să rămii aici, cu mine.

Ea îl privi pieziș.

– Ești sigur?

– Absolut sigur. Vreau să stai cu mine.

– Bine, duc tava asta jos și îmi aduc o carte. Dar, dacă văd că te deranjez, plec.

– S-a făcut.

Se țină de cuvânt. Când se întoarse, ea îl găsi luptându-se cu o altă frază, repetând-o de

nenumărate de ori în șoaptă. Ea aprinse veioza și se vîrî în așternut. Luînd romanul lui Carter Madison, îl așeză în poală, își propti pernele în spate și începu să citească. Două ore mai târziu, deși subiectul era captivant, nu își mai putu reține căscatul și se lăsă învinsă de somn. Carter mai citea încă paginile pe care le scrisese. Ea adormi ascultînd zgomotul mașinii de scris și minunîndu-se de autodisciplina lui.

Adîncitura saltelei o trezi înainte să-i simtă trupul gol lipit de ea.

– Carter?

– Fii convinsă, spuse el rîzînd ușor.

– Ai terminat?

– Ești atît de caldă, zise el ghemuindu-se lîngă ea și găsindu-i fierbințeala gîtului cu buzele, în timp ce mîinile îi înconjură mijlocul.

– Nu ești obosit? îl întrebă ea căscînd.

– Epuizat. Ce se face cu asta?

O mîină îi pipăia decolteul cămășii de noapte.

– Se dezleagă.

– Ah, așa, spuse el mulțumit cînd șnurul se

desfăcu foarte ușor.

Se deplasă în jos pe trupul ei sărutându-i partea de sus a sînilor, dar se opri deodată, brusc.

– Iartă-mă, Sloan. Sînt o bestie egoistă fiindcă te-am trezit așa, în toiul nopții.

– Da, ești bestial, spuse ea oftînd și, după ce își lăsă în jos cămașa de noapte, îi căută mîna în întuneric și i-o puse pe sîn.

Cu mișcări lente și circulare, i-o plimbă pînă cînd sfîrcul i se întări în palmă.

– Uite ce mi-ai făcut, bestie.

Șoaptele lui se aflau undeva între blasfemie și rugăciune. În timp ce mîna continua să îi frămînte sînul și vîrfurile receptiv al acestuia, buzele i se contopiră cu ale ei. Limba îi pătrunse adînc, apoi se retrase pentru a o întîlni pe a ei într-un joc de împunsături și frecări. Îi gustă pielea gîtului, a pieptului și a umerilor cu mușcături de iubire. Sărutările lui erau fierbinți și umede, intensificînd febra care o sufoca.

Îi coborî cămașa de noapte și peste celălalt sîn și își încîntă privirea cu acea imagine tulburătoare. Sfîrcurile erau tari și întunecate în urma mîngîierilor lui. Sferele superbe se ridicau

asemeni unor ofrande aduse pe un altar al iubirii. Iar el era marele preot.

Gura lui începu să-l sugă și să tragă de sfîrc cu o lăcomie plină de tandrețe. O iubi în totalitate, limba lui încălzind-o cu mîngîieri delicate și gura închizîndu-se în jurul ei de parcă ar fi vrut să-i absoarbă toată dulceața.

Acum, fiecare celulă a trupului ei era trează cerînd cu nerăbdare trupul lui. Se freca de el, răsucindu-și cămașa de noapte și încercînd să scape de ea dînd din picioare. El o ajută, trăgînd-o în jos, mîngîindu-i în același timp, pulpele, locul dintre ele, posedîndu-i feminitatea cu o mînă iubitoare. Era explorată, întăritată, adusă în fața unei pasiuni care amenința să o învăluie în flăcările ei.

El cobora pe trupul ei centimetru cu centimetru, eliberînd-o, în sfîrșit de cămașa de noapte. Trecîndu-i picioarele de o parte și de alta a trupului său, îi sărută buricul și limba i se strecură în micul orificiu de parcă ar fi fost un recipient prețios care conținea un nectar foarte rar.

Răsuflarea lui îi tulbură bucele aurii ale triumphiului și ea îi strigă numele uluită și puțin

speriată.

– Nu, Carter.

– Te iubesc, Sloan. Vreau să te cunosc în întregime.

Adorația lui fu îndrăzneță și blîndă, carnală și sfîntă. Ea nu se simți cîtuși de puțin violată, ci extrem de înfrumusețată de atingerea lui și de incursiunile limbii. Senzația aceea era atît de superbă, încît ea fu copleșită de fericire. În momentul suprem, îi strigă numele. El era acolo, strîngînd-o la piept, cufundîndu-se în farmecul ei și îmbogățindu-l cu esența sa.

Absolut epuizat, se întoarse pe o parte odată cu ea, care stătea ca o păpușă la pieptul lui, cu brațele și picioarele aruncate leneș peste ale sale. Mîinile lui îi mîngîiau spatele, unduirea șoldurilor, lungimea pulpelor.

– Nu-mi vine să cred că am trăit fără dragostea ta, șopti ea cu un glas stins.

– Ai avut-o. Totdeauna te-am iubit, îi spuse el încet trecîndu-și degetele prin părul ei și lipindu-i capul de inima lui. Numai că nu ți-am știut niciodată numele.

A doua zi dimineață cînd se trezi, ea îl văzu stînd pe marginea patului și privind-o. Nu avea decît chilotul, care mai mult îi scotea în evidență sexul decît i-l acoperea. Fără să spună nimic, îi dădu paginile manuscrisului.

Ea îl privi nedumerită și apoi își îndreptă atenția asupra foilor. Le luă și se ridică în capul oaselor, acoperindu-și pieptul cu cearceaful. El zîmbi înainte să se ridice și se duse la fereastră, unde un soare palid își făcea apariția dintre nori.

Ochii ei parcurseră cu lăcomie rînd după rînd. Cu fiecare din ele simțea deschizîndu-se o ușă a sufletului ei. Nu Gregory și Lisa trăiau acele pagini, ci ea și Carter, iubind fără reținere, exprimîndu-și dragostea nu numai prin intermediul trupurilor, dar și prin sensibilitatea față de dorințele celuilalt. După ce citi și ultimul rînd, lăsă pagina jos și ochii ei înlăcrimați îi întîlniră pe ai lui în partea cealaltă a camerei.

– E vorba de noi, nu-i așa?

El plecă de la fereastră și se așeză lîngă ea. Degetele lui tremurătoare îi dădură la o parte de pe obraji șuvițe de păr ciufulite.

– Da.

– Cînd ai terminat-o?

– Chiar acum. Am continuat să lucrez după ce ai adormit... a doua oară. N-am putut să scriu scena de dragoste pînă... pînă nu te-am cunoscut pe tine.

Zîmbetul lui era șovăielnic și ea văzu că avea lacrimi în ochi.

– Nu e sfîrșitul.

Nu era o întrebare.

– Nu pot să scriu sfîrșitul, Sloan.

– Dar știi care va fi.

– Amîndoi știm care va fi.

– Da, zise ea proptindu-și obrazul în palma lui și închizînd ochii. Tot timpul am știut amîndoi că el va trebui s-o părăsească.

– Dar, între timp, se vor iubi fără regrete, ca și cum n-ar exista nici un viitor, ca și cum fiecare zi ar fi o eternitate.

Ea zîmbi tremurător.

– Da, spuse încet, după care repetă cu mai multă forță: Da, da.

Luîndu-i fața în mîini, îl sărută, spunîndu-i că îl iubește printre buzele abia întredeschise.

– Ce-ar fi să dormi puțin, iar eu o să-ți aduc micul dejun mai tîrziu.

– Cu o singură condiție. Să stai cu mine pînă adorm.

În semn de răspuns, ea dădu cearceaful la o parte și îl lăsă să se vîre lîngă ea. Avînd trupul ei lipit de al său, adormi în cîteva clipe. N_u se trezi cînd ea se dădu jos, dar pe chipul lui domnea un zîmbet liniștit.

Zilele treceau mult prea repede și ei încercau să nu numere ceasurile pe care le mai aveau de trăit împreună. Se lăsau în voia poftelor, a stărilor de spirit și a libidourilor. Carter avu ideea de a încerca fiecare cameră, dar Sloan refuză amintindu-i cîte așternuturi ar fi avut de spălat și de călcat apoi. El își puse în funcțiune imaginația și ea cedă, uluită de cît de inventiv putea fi.

Stînd cu picioarele peste ale lui, pe covor, într-unul din dormitoare, ea studie efectul iubirii ei asupra sfîrcurilor lui.

– Dacă o să citesc asta într-unul din romanele tale, o să știu că eu ți-am inspirat scena respectivă.

El îi înălță capul pentru ca ea să-i vadă privirea înflăcărată.

– N-ai știut că, de acum înainte, tu ești inspirația mea? spuse el și o penetră și mai adânc într-un fel care nu lăsă nici o îndoială asupra cuvintelor lui.

Ploaia, care fusese pacostea tuturor celorlalți și binecuvîntarea lor, încetă. Soarele se arătă locuitorilor orașului San Francisco după cîteva zile de timiditate.

Sloan rezervă trei camere, oaspeții urmînd că sosească săptămîna cealaltă. Făcu rezervări și pentru lunile următoare și se gîndi că, dacă avea puțin noroc, poate recupera pierderea pe care i-o provocase vremea ciudat de nefavorabilă.

– Ia te uită, o librărie! exclamă Carter.

Ieșiseră la cumpărături și să se lase puțin mîngîiați de soare. După ce duseseră pachetele la mașină, hotărîseră să se plimbe și să se uite prin vitrine. O luă de braț și o trase spre clădirea cea veche din apropiere de Washington Square, care fusese transformată într-o librărie cu două

etaje.

Clopoțelul de la intrare sună foarte plăcut când pășiră înăuntru. Proprietarul îi privi pe deasupra ochelarilor de citit, dădu din cap în semn de salut și își reluă lectura.

– Nu te-a recunoscut, șopti Sloan în timp ce el o conducea spre rafturile cu cărți de ficțiune.

– Așa se întâmplă de obicei, dar nu mă deranjează atîta timp cît îmi vînd cărțile.

– E vina fotografiei ăleia.

– Tu cum m-ai fi fotografiat?

Ea îi trase capul în jos și îi făcu o sugestie obscenă la ureche. Sprînceană lui se arcui simulînd neîncrederea.

– Ești o muiere nerușinată. Știi?

– Numai de puțin timp.

– Eh, ai noroc, spuse el strîngîndu-i șezutul îmbrăcat în blugi. Am o slăbiciune pentru muierele nerușinate.

Ea se dădu la o parte și se uită peste umăr la proprietar, dar acesta era cufundat în lectură.

– Știu, domnule Madison. Ți-am citit cărțile, zise ea printre dinți.

– Așteaptă s-o citești pe următoarea. O să fie o scenă în cadă de n-o să-ți vină a crede.

– Carter! exclamă ea proptindu-și mâinile în șold, ceea ce făcu să i se întindă bluza peste șînii fără sutien.

El îi alesese garderoba în dimineața aceea.

– Ai promis că n-o să scrii despre asta! spuse ea roșind.

– Așa am promis?

– Da!

– Doar ca să te fac să accepți, spuse el ridicînd din umeri. Te pricepi foarte bine la orgii. Și nu te mai ofensa atît pentru că știi că ți-a plăcut la fel de mult ca mie. Ia să vedem, zise el apoi, ignorîndu-i privirea indignată, și se apucă să cerceteze rafturile. J, k, l, l-a, l-o, l-u, Ludlum. Doamne, cît de mult doresc să-și schimbe numele. Totdeauna cărțile lui sînt așezate pe rafturi înaintea alor mele. Ah, uite, Carter Madison.

– Cîte romane de Carter Madison există? întrebă iertîndu-l deja.

– Douăsprezece. Iar librăria asta de un gust excelent le are pe toate. *Iubita adormită* e al treisprezecelea. Sper că nu e număr cu ghinion.

– Toate au fost bestseller-uri?

– Primele două nu. În rest toate.

– Cîte filme?

– Două. Și un serial de televiziune. Să vezi cum scrie pe ecran *După romanul lui Carter Madison*.

Ea îi observă fruntea cutată.

– Faima și banii te fac să te simți prost, nu?

Intuiția ei era bazată pe dragoste.

Ochii lui îi căutară pe ai ei și le susținu privirea.

– Puțin.

– De ce?

El oftă și se rezemă de rafturi, luându-i mâna și studiindu-i-o în timp ce răspunse încet:

– Nu știu. Uneori mă simt ca o prostituată bine plătită.

– Dar e ridicol!

– Zău? Scriu corect teoretic, am un stil propriu, nu copiez pe altcineva, fac bine ceea ce fac, aduc plăcere. Dar, uneori, am impresia că tot ce am făcut e lipsit de sens. O parodie a unui lucru real. Aveam atâtea aspirații și țeluri când am început și nimic nu era legat de bani.

– Banii reprezintă barometrul după care lumea cântărește succesul. Faptul că ești foarte bine plătit nu reduce valoarea muncii tale.

– Cred că nu, spuse el zîmbind trist. Totuși, mi-ar plăcea să scriu un roman cu adevărat

important, indiferent dacă va avea succes sau nu.

– Și de ce n-o faci?

El își mută privirea brusc de la mîna la chipul ei. Parcă nimeni nu îl mai provocase vreodată să o facă.

– Crezi că aș putea?

– Știu sigur că ai putea. Ai talent. Scrii superb. Îndreaptă-l în direcția pe care o dorești. Scrie cartea pe care ți-o dorești. Bănuiesc că te gîndești deja la un subiect.

– Da, zise el încuviințînd entuziasmat.

– În regulă. Scrie cartea pe care ți-o dorești și, pe urmă, întoarce-te la ce place publicului. Cel puțin vei avea o satisfacție și tu însuși. Și nu vād ca publicul să rîdă de vreo carte a lui Carter Madison, mai ales de una atît de minunată cum se anunță asta.

El o privi în tăcere cîteva clipe, mîngîindu-i obrazul ușor. Ea îi simți iubirea învăluindu-i toată ființa.

– Ești grozavă, murmură el încet.

– Tu ești grozav, răspunse ea.

– Te iubesc atît de mult.

– Și eu te iubesc.

El se apropie mai mult de ea.

– Te văd, sau, mai degrabă, mi te imaginez sub bluză. Crezi că studiosul nostru proprietar ar observa dacă ne-am furișat în magazia lui și...

– Ia te uită, avem o celebritate printre noi.

Vocea era ironică și depreciativă, fiind filtrată printr-un nas ipocrit.

Cel care îi deranjase era un bărbat mai scund cu câțiva centimetri decît Sloan, cu un păr foarte scurt, tuns pînă aproape de scalp, ceea ce îi scotea în evidență capul îngust. Un cioc ascuțit îi dădea un aer sinistru, iar ochii îi erau la fel de ageri ca ai uîui dihor. Era îmbrăcat spilcuit. Puloverul pe gît era ținut lipit de piept de cîteva lanțuri de aur.

– Ești mult prea modest, Sydney, spuse Carter apropiindu-se mai mult de Sloan, protector. Ești la fel de celebru ca și mine.

– Celebru, poate. Modest? Deloc, domnule Madison. Consider că opiniile mele sînt foarte bune și la fel gîndesc și cititorii mei.

Sloan simți mușchii lui Carter încordîndu-se de furie.

– Domnișoara Sloan Fairchild, domnul Sydney Gladstone, spuse el făcînd prezentările de rigoare.

– Încântată, domnule Gladstone, spuse ea încet, fără să îndrăznească să-i întindă mîna ca nu cumva Carter să i-o îndepărteze așa cum ar fi făcut o mamă care își ținea copilul la distanță față de un șarpe.

– Domnișoară Fairchild, spuse Gladstone făcînd o plecăciune.

Îl cunoștea. Rubrica lui apărea de două ori pe săptămînă în secțiunea literară a ziarului *Chronicle* și ea știa că mai scria și pentru alte ziare importante. Nu îi citea articolele. Considera că avea un stil vulgar și răzbunător, adesea îndreptîndu-și săgețile spre scriitori în loc să vorbească despre ceea ce scriau aceștia. Abia se abținu să nu tremure cînd privirea lui vicleană o cîntări cu un interes sumbru.

– Nu te-am auzit intrînd, spuse Carter.

Omul izbucni atunci într-un rîs urît.

– Ceea ce înseamnă că, dacă ați fi auzit, ați fi plecat mai repede. Zău, domnule Madison, tot mai ești supărat pentru critica mea din *Publisher Weekly* referitoare la ultima dumitale carte?

– N-am fost supărat. Și nici acum nu sînt. A fost o porcărie, la fel ca toate articolele tale.

Nările subțiri aproape că se închiseră de furie.

– Totuși, văd că mi-ai ascultat sfatul, spuse el privind-o pe Sloan într-un fel care o făcu să aibă senzația că trebuie să facă o baie.

– Și care ar fi fost sfatul ăsta, Sydney? îl întrebă Carter încrucișându-și brațele și lăsându-și toată greutatea trupului pe un singur picior într-o atitudine de extremă plictiseală.

Dar Sloan nu se lăsă păcălită. Și, dacă Gladstone nu era prost, nu se lăsa nici el.

– Dacă-ți amintești, am spus că scenele dumitale de dragoste sînt previzibile și nu au strălucire.

– Dacă asta înseamnă că personajele mele nu fac sex în grup, gimnastică de dormitor, perversiuni, sau nu folosesc bice și lanțuri, atunci ai dreptate și sînt măgulit.

Criticul pufni cu dispreț.

– Nu asta am vrut să spun. Părerea mea e că pasajele dumitale sexuale nu au profunzime. Ceea ce am scris a fost că poveștile dumitale de dragoste închipuite deveniseră lipsite de farmec, de emoție și banale. Am sugerat că cititorii ar putea avea de câștigat dacă îți găsești o nouă iubire proprie, zise el aruncîndu-i o privire lui Sloan. Și, după felul în care nu ești în stare să-ți

iei mîinile de sub bluza domnișoarei Fairchild, înțeleg că mi-ai ascultat sfatul.

Carter își lăsă mîinile să-i alunece pe lîngă trup strîngînd din pumni.

– Ticălos ce ești!

– Păstrează-ți limbajul pentru eroii dumitale, domnule Madison. Li se potrivește perfect. Și să știi că disprețuiesc violența din afara paginilor unei cărți, așa că scutește-mă de cuvintele și privirile dumitale fioroase. Personal, sînt încîntat că ți-ai găsit sursa de inspirație. Așteptam cu groază *Iubita adormită*, spuse el și privirea i se opri asupra sînilor lui Sloan. Acum abia aștept să citesc fiecare pagină, adăugă el. Deși mă îndoiesc că lași o iubită ca domnișoara Fairchild să doarmă prea mult.

Carter se repezi la gîtul lui într-o clipă. Omul fu izbit de un raft cu cărți, mărul lui Adam căzîndu-i victimă degetelor de oțel ale lui Carter.

– Ascultă-mă cu atenție, Sydney. Mi-ar face mare plăcere să te strîng de gît cu unul din frumoasele tale lanțuri, dar nu merită efortul. Articolele tale sînt niște rahaturi și toată lumea care le citește știe asta. Nu-mi dau seama de unde știi tu ce înseamnă a iubi o femeie. Simți

plăcere doar când critici câte un autor pe nedrept și, dacă numai așa poți să te satisfaci, te compătimesc. Dar, pentru ce-ai spus despre domnișoara Fairchild, îmi vine să te omor. Dacă tipărești vreun cuvânt despre ea, dacă insinuezi măcar ceva în legătură cu ea, să știi că nu scapi. O să am grijă să te găsesc ca să văd dacă mai ai ceva de castrat. Și, dacă mai ai...

– Care-i problema acolo?

Proprietarul fusese, în sfârșit, întrerupt din lectură.

– Nu-i nici o problemă, îi strigă Carter și abia atunci îi dădu drumul criticului.

Încă nu terminase cu el. Privirea și vocea lui îl pălmuiră pe Gladstone.

– Nu uita ce ți-am spus, îl mai avertiză el, după care o luă de braț pe Sloan și o conduse afară.

Ea nu știu cum de o ținură picioarele pînă ajunseră la mașină. Carter îi deschise portiera politicos.

– Îmi pare nespus de rău, Sloan, spuse el după ce urcă la volan.

– N-a fost vina ta.

– Nu, dar într-un fel tot a fost. L-am făcut un ticălos înfumurat și lipsit de talent odată, în cadrul

emisiunii *Tonight Show* și nu poate să mi-o ierte.

Încercarea lui de a glumi dădu greș, căci ea continua să privească amețită prin parbriz. Nemișcarea albă a chipului ei îl făcu să simtă fiori, dar nu putea face nimic în mașina aceea aflată în plină stradă.

Porni cît putu de repede spre *Casa Fairchild*. Fără să spună nimic, o ajută să care toate cumpărăturile în bucătărie.

Întinse mîna spre ea.

– Sloan...

– Nu!

Rămase complet uluit cînd văzu că îl respinge. Își simți temperatura scăzînd, trupul răcindu-se, focul din sufletul său stingîndu-se, în ciuda eforturilor lui de a păstra măcar o mică flăcăruie dătătoare de viață.

– Nu se poate să lași un ticălos nenorocit ca ăsta să te supere, Sloan. Ești mult mai inteligentă. La naiba, spune-mi că ești!

Ultimele cuvinte le strigă furios.

– Nu, nu, strigă și ea. Nu e vorba de el, ci...

– De ce anume?

– De mine. Ceea ce a spus m-a făcut să-mi dau seama că nu-ți voi fi niciodată altceva decît

amantă. Doamne, cât urăsc acest cuvânt.

– Și eu la fel. Să nu-l mai spui niciodată în legătură cu tine.

– De ce nu? Doar asta-ți sînt, nu? Nu soție. Cu siguranță ceva mai mult decît o prietenă. Cum altfel mi-ai putea spune?

– Iubită, spuse el cu o voce care încerca din răspuțeri să fie calmă. Femeia pe care o iubesc.

– Dar nu femeia cu care te vei căsători. Nu femeia căreia îi vei da numele tău. Nu femeia care va trăi alături de tine, va avea copii cu tine.

– Știi asta, Sloan. Amîndoi am știut. Și am mai știut și că nu putem face absolut nimic. Mi-ai spus că o să mă iubești atîta timp cît se va putea.

– Știu, suspină ea frîngîndu-și mîinile. Credeam că va fi de ajuns. Dar nu e. Mi-am trădat cea mai bună prietenă cu tine. M-am trădat pe mine însămi. N-am putut suporta că acel individ hidos să se uite așa la mine și să spună asemenea lucruri. El și toată lumea vor vedea iubirea noastră ca pe ceva murdar. Ce e între noi poate fi pur, dar restul lumii n-o să vadă la fel.

– La naiba cu restul lumii! strigă el. Cine naiba o să știe? Cui o să-i pese? Te asigur că Glastone n-o să aibă curajul să tipărească ceva despre tine

după tot ce i-am spus. E plin de aere, dar e un laș. Și, chiar dacă ar ști toată lumea, ce ți-ar păsa, din moment ce ceea ce simțim unul față de celălalt e sincer?

– Nu e sincer, Carter. Dragostea noastră e întemeiată pe înșelăciune, spuse ea și făcu o pauză pentru a trage aer în piept de câteva ori, făcându-și curaj pentru ceea ce avea de gând să spună. Trebuie să pleci, Carter. Nu mai poți sta aici.

– Nu pot să te părăsesc, Sloan. N-am s-o pot face niciodată.

Ea îl privi cu un amestec de neîncredere și furie.

– Sigur, sigur n-aveai de gând să continui să mă vezi și după căsătorie, spuse ea cu un glas stins.

Neputința lui de a-i susține privirea și felul defensiv în care își vîrî mîinile în buzunare erau ca o mărturisire.

– Nu. Nu știu. Nu pot să renunț la tine, Sloan.

– De ce? Întrebă ea ironic. Pentru că te fac să te simți atît de bine?

El se răsuci brusc și o țintui cu privirea.

– Ai spus un lucru îngrozitor.

– Știu. Poate că domnul Gladstone a avut dreptate, în fond. Sînt foarte convenabilă. N-am obligații. Acum, că vei fi un bărbat însurat, nu mai poți duce o viață de bogătaș burlac. Escapadele tale romantice vor trebui să aibă loc pe ascuns. Și, pentru că mi-am descărcat sufletul de multe ori în fața ta, știi că am fost toată viața călcată în picioare. Părinții mei nici nu mă vedeau. Jason s-a folosit de mine doar atîta cît a avut chef. Și acum, tu vrei să vii repede aici, fără îndoială cu acordul iubitoarei tale soții, și să mă folosești ori de cîte ori ai nevoie de inspirație.

Ultimul cuvînt parcă fu scuipat.

Privirea lui coborî spre mijlocul trupului ei, insinuant.

– Ca să-mi ascuți pana, adică.

În momentul în care își ridică privirea spre chipul ei zdrobit, simți un teribil dispreț față de sine. Cuvintele lui răsunau încă în aer cînd el își dădu capul pe spate și îl lăsă apoi din nou în piept, încercînd să găsească un mod de a șterge acele vorbe îngrozitoare pe care și le aruncau unul altuia.

– Îmi pare rău, Sloan, spuse el pînă la urmă, dar pînă și în urechile lui cuvintele sunară

superficiale și moarte.

– Nu, să nu-ți pară, spuse ea rîzînd cu amărăciune. Ai fost foarte succint. Ți-au trebuit doar cîteva cuvinte ca să exprimi exact ceea ce încercasem eu să-ți spun. Pînă la urmă, ne-am înțeles perfect. Tot ce-a fost de spus s-a spus. Cred că ar trebui să pleci. Acum.

– La naiba, Sloan, nu se poate să vorbești serios.

– Ba da, zise ea cu hotărîre.

Ochii lui o străpunseră incisivi.

– Ai de gînd să intri din nou în carapacea ta afurisită, nu-i așa? Să te ascunzi în spatele ecranului tău protector care e la fel de tare și impenetrabil ca o armură.

– Analiza nu e punctul dumitale forte, domnule Madison. Limitează-te la substantive, verbe și aluzii vulgare. Te pricepi foarte bine la astea.

– Nici să implor nu e punctul meu forte, zise el și deschise ușa bucătăriei. Bine, Sloan, întoarce-te în lumea ta sigură de singurătate și bălăcește-te în altruism. Iar cînd o să încerci să dormi singură toată noaptea, numără toate mulțumirile pe care ți le aduce acest lucru.

Ea îl privi cum fu gata să smulgă ușa din

balamale cînd ieși. Și mai privi cum aceasta oscilă de cîteva ori înainte de a se opri, la fel cum se oprise, cu siguranță, și inima ei.

Capitolul nouă

Plecuse.

Ea nu ştia de cât timp stătea la masa din bucătărie şi privea în gol. Amurgul se furişă prin ferestre, se transformă în întuneric şi ea tot nu se mişcă. La un moment dat, îşi dădu seama foarte clar că el plecase şi că ea rămăsese singură. Nu făcuse nici un zgomot. Ieşise din viaţa ei fără să facă mai mult zgomot decît cînd intrase.

Sloan se sili să se ridice şi străbătu în linişte

holurile întunecate urcînd la etaj, de parcă ar fi fost hipnotizată. Ușa camerei lui era întredeschisă.

Spațiul acela gol era înspăimîntător. Masa din mijlocul camerei părea un schelet curățat. Dispăruseră foile, mașina de scris, dicționarul, enciclopedia, stiloul cu cerneală roșie. Pe podea nu mai exista nici un ghemotoc de hîrtie care cunoscuse furia și nemulțumirea lui. În baie nu se mai afla nimic din lucrurile lui personale; dulapul era gol și cu ușile deschise. Patul era făcut. Cuvertura stătea pe el asemeni petalelor unei flori care cunoscuse înflorirea absolută și acum se ofilea, urmînd să moară.

Sloan se plimbă prin cameră cu ochii înlăcrimați. Zărind foile din coșul cu hîrtii, se aplecă, le luă una cîte una, le netezi și formă un teanc. Strîngîndu-l la piept, se îndreptă spre ușă. Nu putea să facă ordine în cameră acum. Mai tîrziu, cînd va mai căpăta putere, avea să o pregătească pentru a fi folosită de altcineva. Dar nu acum. Nu cînd îi sîngera inima.

Luînd numai paginile pe care el le scrisese cu atîta atenție și apoi le aruncase atît de ușor, ieși închizînd ușa încet în urma ei.

– *Casa Fairchild*, spuse ea răspunzînd la telefon două zile mai tîrziu.

– Sloan.

Vocea îi era atît de familiară și, totuși, atît de diferită.

– Alicia?

„Doamne, nu!” fu cel dintîi gînd al ei. I se întîmplase ceva lui Carter. Altfel de ce ar fi fost Alicia atît de tristă?

– Alicia, repetă ea strîngînd receptorul cu degete alunecoase, ce s-a întîmplat?

– Nimic, spuse ea plictisită. Adică, nimic grav. N-am vrut să te sperii.

Inima lui Sloan veni la loc, dar un presentiment îi lăsa un gust amar în gură.

– N-nu pari în apele tale.

– Am un motiv foarte bun.

Sloan își duse degetele la buzele albe ca varul. Nu se putea să fi aflat! Nu se putea să știe! Carter? Nu, el niciodată... Sydney Gladstone! Să fi scris ceva?... Nu, căci îi citise articolele. Atunci, cum putea să fi aflat Alicia?

– Vrei să vorbim despre asta? o întrebă ea îngrozită.

– Ah, Sloan, chiar te rog. Trebuie să vorbesc cu cineva, spuse Alicia izbucnind în plîns.

Sloan era uluită. Alicia nu se referea la legătura dintre ea și Carter, ci la cu totul altceva. Răsuflă ușurată și, totuși, continuă să fie îngrijorată.

– Ce este? o întrebă ea nerăbdătoare. Alicia, te rog, nu mai plînge așa. Spune-mi.

– Nu pot. Vreau, dar... trebuie să vorbesc cu cineva, repetă ea.

Sloan își mușcă buzele înainte să vorbească.

– Carter. De ce nu vorbești cu el?

– Nu-i aici.

– Nu-i acolo?

– Nu ți-a spus unde se duce cînd a plecat de la tine? Pentru că n-a venit la Los Angeles. Mi-a dat telefon de la aeroport și mi-a spus că se duce la New York să predea manuscrisul personal. Zicea că abia așteaptă să scape de el înainte de nuntă. Care, știi că e săptămîna viitoare.

Sloan își simți inima ca o bucată de plumb care o trăgea într-un abis de unde nu mai avea cale de scăpare. Fără îndoială că el ura cartea

fiindcă îi aducea aminte de ea. Abia aştepta să scape de ea, ca de o boală care îl necăjise multă vreme.

– N-nu, îngăimă ea, după care îşi dresе glasul şi adăugă: A plecat, pur şi simplu, într-o seară. N-a spus încotro, dar am bănuir că acasă.

– Şi eu am bănuir la fel, dar ținând cont de împrejurări, mai bine că n-a venit.

– Ce împrejurări? întrebă Sloan întorcându-se la adevăratul motiv pentru care sunase Alicia.

– Sloan, poţi să vii la Los Angeles?

Sloan rîse uşor.

– Bineînţeles că nu. Ce tot vorbeşti?

– Te rog, Sloan. Dacă ai ținut vreodată la mine ca prietenă, vino pînă aici. Doar o zi. Simt nevoia cu disperare să stau de vorbă cu tine.

– Nu pot, Alicia. Vorbeşte cu mine la telefon.

Ar fi vrut ca Alicia să nu fi pomenit de faptul de a fi ținut la ea ca prietenă. Iuda fusese un prieten exemplar în comparaţie cu ea.

– Trebuie.

Sloan desluşi din nou un sunet ciudat în glasul Aliciei. Plîngea.

– Aş veni eu, dar i-am lăsat pe băieţi prea mult singuri în ultima vreme. Îţi plătesc eu biletul. Fac

orice, numai vino, te rog. N-ai pe nimeni acolo, nu? Te rog.

Sloan privi prespapierul din bronz de pe birou. Disperarea din glasul Aliciei era sinceră. Se întâmplase ceva îngrozitor și ea apela la cea mai bună prietenă. Dacă ar fi știut cât de ticăloasă era cea mai bună prietenă a ei s-ar fi gândit mai bine, dar așa, credea că are nevoie de Sloan. Aceasta o mai dezamăgise o dată, într-un fel, dar ea din fericire nu știa. Putea să refuze acum să o ajute? Nu îi datora Aliciei enorm de mult?

– Oaspeții vor veni miercurea viitoare. Va trebui să vin pînă atunci.

– Mîine, spuse Alicia repede. Mîine, te rog.

Sloan își masă fruntea cu degete agitate. Oare putea să dea ochii cu Alicia?

– Cred că aș putea. O să iau avionul și voi veni la tine cu un taxi.

– O să fiu la casa lui Carter de pe plajă. M-a rugat să vin aici și să văd dacă totul e în regulă, iar copiii vor să se joace pe plajă.

Doamne, avea să se sfîrșească vreodată acel chin, acel coșmar? Casa lui Carter!

– Care e adresa? întrebă ea abătută.

Refuzînd ca Alicia să-i cumpere biletul,

promise că avea să fie la ea a doua zi.

Restul zilei și-o petrecu asemeni unui somnambul. Așa fusese tot timpul după plecarea lui Carter. Trăise din obișnuință, dormind, trezindu-se, mîncînd, făcînd curățenie ca un robot programat. Orice bucurie pe care i-o adusese *Casa Fairchild* în trecut fusese modificată acum de faptul că el locuise acolo o scurtă perioadă de timp. Totdeauna camera aceea mare din colțul etajului avea să rămînă camera lui Carter. Nici o soluție de curățat, nici un aspirator, nimic nu avea să-i șteargă urma. La fel cum inima ei nu avea să scape niciodată de spiritul lui.

Bine măcar că nu trebuia să-și facă griji în legătură cu pierderea profitului. În fiecare zi primea rezervări. Dacă situația se menținea la fel, avea să aibă destui bani pentru a-și achita notele de plată și pentru a publica și reclame în revistele de turism. Viitorul *Casei Fairchild* depindea de cîtă reclamă îi făcea. Era convinsă că lumea avea să vină imediat ce auzea de ea.

Lucrurile vor merge bine. Ea avea să treacă peste acel moment de criză așa cum supraviețuise și altor dezamăgiri. Pînă la urmă, nu avea să doară prea mult. Chipul lui i se va șterge

din minte. Poate cîteva seri aveau să treacă fără ca ea să citească acele pagini închise într-o cutie lăcuită în dulapul ei. Apoi, va veni o vreme cînd nu îşi va mai aminti cum se simţise în braţele lui puternice sau de splendoarea iubirii lui.

Avea să se vindece încet, dar va trăi.

Suferi un şoc în clipa în care coborî din taxi şi îi văzu casa profilată pe mare şi pe cer. Vorbea atît de mult despre firea proprietarului ei, încît Sloan îi plăti şoferului cu ochii în lacrimi.

Auzind ţipetele şi rîsetele copiilor, ocoli veranda care înconjura casa şi o văzu pe Alicia rezemată de balustrada din spate strigînd la cei doi băieţi care alergau pe plajă.

– Adam, nu mai azvîrli cu nisip că te bag în casă.

– Doar n-ai să fii atît de rea, nu?

– Sloan! exclamă Alicia dînd fuga să-şi îmbrăţişeze prietena.

Se agăţă de ea, strîngînd-o cu putere, ceea ce o făcu pe Sloan să se simtă şi mai vinovată.

– Doamne, cît mă bucur să te văd. Îmi pare atît de bine că ai venit. Îţi mulţumesc.

– Nu-mi mulţumi. N-am făcut absolut nimic.

– Eşti aici. Şi asta înseamnă foarte mult. Hai

Înăuntru.

– Băieții...

– N-au voie să se apropie de apă. E prea rece.
O să-i țin sub observație.

– Cresc atât de repede, remarcă Sloan cu tristețe uitându-se la cei doi micuți care alergau veseli pe nisip.

– Așa e.

Alicia deschise o ușă de sticlă și o conduse pe Sloan în casa lui Carter. Living-room-ul era înalt. Canapele și fotolii îmbrăcate în velur bej și maron erau aranjate în mod plăcut în jurul unui cămin din bronz. Un covor de blană de o origine necunoscută se întindea pe podeaua din parchet din fața șemineului. Tablouri și postere viu colorate care vorbeau despre călătoriile lui Carter prin lume erau atârinate în rame de bronz pe pereți. O scară în spirală ducea la o încăpere unde se aflau doar un birou și un scaun, ai cărei pereți erau căptușiți cu rafturi de cărți. Întreaga încăpere era scăldată de soare. Lui Sloan îi plăcea foarte mult. Era sigură că însuși Carter o proiectase.

– O limonadă?

Alicia nu așteptă răspunsul ei și se duse la

bucătărie. Aceasta era separată de living-room doar de un bar. În timp ce Alicia amesteca un concentrat trandafiriu și rece cu sifon într-un pahar înalt, Sloan absorbi atmosfera încăperii. Gustul lui Carter era impecabil. Cărțile variau de la filozofie și religie la erotică. Colecția lui de discuri era demnă de invidiat. Văzînd lucrurile care îl înconjurau, Sloan avu impresia că îi atinge sufletul. Ar fi vrut să exploreze și restul casei, dar dacă Alicia nu sugera acest lucru, ea nu putea s-o facă.

– Cum a fost drumul? o întrebă Alicia dîndu-i paharul.

– Gălăgios. La bord erau doi bebeluși și nici unuia nu-i plăcea să zboare.

Alicia încercă să rîdă.

– Ți-ar fi prea frig pe verandă?

– Deloc. Chiar mi-ar plăcea să privesc oceanul.

– Ar fi trebuit să te îmbraci mai comod, dar rareori o faci.

Sloan ar fi putut să-i spună că, în urmă cu o săptămînă, se plimbase prin San Francisco în blugi și un pulover pe sub care nu purtase nimic altceva. Dar se îndoia că ar fi crezut-o. Și Carter

abia o crezuse, deși acest lucru făcuse parte din tratamentul prescris de el pentru „a o scoate la aer“.

– Să nu mă înțelegi greșit, spusese el și îi făcuse cu ochiul.

Acum purta un taior cu o croială perfectă, deși deloc tulburătoare, alcătuit dintr-o fustă bleumarin și o jachetă asortată cu un model în zig-zag. Bluza era simplă. Pe lângă Alicia, care era în blugi și un pulover pe gât, Sloan se simțea greoaie. Se întrebă din nou cum de putea Carter să o prefere în locul prietenei sale. Sau se prefăcuse doar, ca să se culce cu ea?

Acel gând aproape că o făcu să se sufocă. Nu. Nu. Nu. Plecase furios, mîndru și jignit, dar nu putea – nu voia – să creadă că declarațiile lui de iubire nu fuseseră decît niște minciuni. „Nu voia.“

Alicia își întinse trupul frumos într-un șezlong, iar Sloan se așeză pe un scaun cu fața spre ocean. Rîsetele copiilor ajungeau pînă la urechile lor.

– O să vezi copiii mai tîrziu, dar aș vrea să vorbim mai întîi. Te superi? o întrebă Alicia.

– Sigur că nu. Ce s-a întîmplat?

– Doamne, nici nu-ți dai seama cît de bine e

să-ți aud vocea hotărâtă și fermă, spuse Alicia oftînd și sînii îi tremurară sub pulover.

Sloan încercă să nu și-l imagineze pe Carter atingînd, sărutînd...

– Mi-e atît de rușine.

Plînsul Aliciei îi întrerupse șirul acelor gînduri tulburătoare.

– Alicia, te rog, spuse ea în timp ce suspinele îi zguduiau umerii Aliciei. Ce te frămîntă? Și de ce spui că ți-e rușine? Nu-mi închipui ce ai fi putut să faci ca să-ți fie rușine.

– Nici eu nu mi-aș fi închipuit, spuse ea trăgîndu-și nasul. Dar am făcut și ceea ce-i mai grav e că nu regret.

Sloan așteptă răbdătoare ca Alicia să-și adune gîndurile.

– În weekend-ul următor vizitei mele la San Francisco am fost în Tahoe. Am o prietenă divorțată de cîteva luni care a tot insistat să plec cu ea două zile. Îți jur, Sloan, nu știu de ce am acceptat, dar... Hai să trecem peste motiv. M-am dus și... am cunoscut pe cineva. Era un bărbat bine, simpatic, amuzant și ne-am distrat de minune schiind împreună toată ziua. Iar în noaptea aceea am... am rămas la el în cameră și

am făcut dragoste și a fost absolut extraordinar.

Părea extrem de ușurată. Rămaseră tăcute mult timp. În cele din urmă, Alicia se întoarse și o privi pe Sloan oarecum sfidătoare.

– Te-am șocat?

Sloan scutură din cap înainte să poată spune:

– Nu, nu.

Alicia își rezemă capul de perna șezlongului.

– Ba da. Și eu am fost șocată. Știu că trebuie să mă crezi o stricăță din moment ce m-am culcat cu un bărbat pe care abia îl cunoscusem și mi-a plăcut atât de mult. Cum ai putea să înțelegi, Sloan? O femeie cu capul pe umeri ca tine n-ar face niciodată așa ceva, n-ar da totul naibii, n-ar face ceva ce știe că nu e bine.

Inima lui Sloan bătea cu putere și avu impresia că avea să leșine dacă zvîcniturile din capul ei deveneau și mai puternice. Știa foarte bine ce înseamnă să sacrifici totul de dragul pasiunii!

– Nu știu ce m-a apucat. Să fi fost de vină aerul de munte? Singura scuză pe care o am e că l-am cunoscut pe Jim când eram încă foarte tineri. Ne-am căsătorit imediat după ce am absolvit colegiul și am făcut copii în decurs de câțiva ani. După aceea, Jim s-a dus și eu m-am

simțit atât de... bătrână. Bătrână și epuizată. Ca și cum viața ar fi trecut pe lângă mine înainte să am timp să mă bucur de ea. Nu că aș regreta faptul că m-am măritat devreme cu Jim, în nici un caz, dar n-a existat nici un moment în viața mea în care să trăiesc numai pentru mine, să nu aparțin nimănui altcuiva.

Se uită la copiii care se jucau pe nisip.

– N-o să fie nici un asemenea moment, nu?

– Dacă te măriți cu Carter săptămîna viitoare, nu.

Ochii strălucitori ai Aliciei se umplură din nou de lacrimi.

– De aceea mă simt atât de vinovată în legătură cu acel weekend. Îl iubesc pe Carter, dar...

Glasul i se frînse și luă o scamă de pe pulover.

– Poate n-ar trebui să-ți spun asta, dar simt nevoia să mă descarc. Între Carter și mine n-a fost niciodată nimic intim, doar o simplă afecțiune. Eh, o singură dată s-a întîmplat ceva, îți aduci aminte de ziua aceea cînd ne-ai surprins sărutîndu-ne?

Sloan încuviință tăcută.

– Parcă m-a lovit cu ceva în cap! Nu se purtase niciodată astfel cu mine. Și eu... ei bine,

oricît de pasional ar fi fost sărutul ăla, n-am simțit nimic. Știu că e ridicol, dar m-am simțit ca și cum i-aș fi fost necredincioasă lui Jim! De fiecare dată cînd mă uit la Carter, îl văd pe Jim și am senzația că-l înșel. Cu bărbatul din Tahoe n-am simțit așa ceva.

– Carter a fost cel mai bun prieten al lui Jim. E firesc să te simți astfel, spuse Sloan neștiind ce altceva să facă.

O rază slabă de lumină începu să se întrevadă în bezna care o înconjurase după plecarea lui Carter. Nu îndrăznea să spere că putea deveni o rază puternică de speranță, totuși...

– Cu toată sinceritatea, Carter nu... m-a excitat niciodată. E doar un foarte bun prieten. Bănuiesc că, după ce o să ne căsătorim, o să fac orice face o soție. Chiar dacă nu mă tulbură sexual, n-am nici o îndoială cu privire la virilitatea lui. Nu cred că ar fi de acord cu o căsnicie lipsită de sex. Amîndoi dorim un alt copil.

Vocea i se pierdu și șoapta îi fu luată de briza nepăsătoare.

În ciuda tulburării interioare, Alicia păru extrem de timidă cînd spuse:

– Sloan, de fiecare dată cînd mă atinge Mac

– așa îl chema – mă înfioram toată. Înțelegi ce vreau să spun? Crezi că sînt o persoană îngrozitoare?

Zîmbetul lui Sloan fu puțin trist.

– Da, înțeleg ce vrei să spui și nu, nu cred deloc că ești îngrozitoare, spuse ea, după care întrebă cu nonșalanță: Acest Mac, unde locuiește? Mai vrei să-l vezi?

– Locuiește în Portland și a spus că ar vrea să vină să mă vadă. Bineînțeles că am refuzat. L-am spus tot, zise ea oftînd. Dar nu asta- i problema, ci faptul că mi-am limitat opțiunile.

Se ridică în capul oaselor brusc.

– Nu că aș vrea să fiu o ușuratică. Știi asta, nu?

– Da, spuse Sloan cu sinceritate.

– Disprețuiesc o astfel de viață. Nu-mi place o prietenă a mea pentru că trăiește astfel. Probabil că a avut o mulțime de bărbați de atunci fără să se simtă deloc vinovată. Eu nu sînt așa, Sloan. Nu m-aș degrada niciodată astfel și nici nu le-aș face așa ceva copiilor. Doar că mi-am dat seama că s-ar putea ca Jim să nu fie singurul bărbat pe care să-l iubesc cu toată ființa. Credeam că partea asta din mine e moartă, dar nu e. Era doar

adormită, iar cînd m-a atins Mac, mi-am amintit că sînt femeie, nu doar o văduvă și o bună prietenă. După vizita mea la San Francisco, după ce m-a sărutat Carter, am știut că n-o să mai facă niciodată să mi se moaie picioarele. De aceea m-am dus în Tahoe.

– Ce-o să faci acum? o întrebă Sloan încet.

Lumina devenise mai puternică și ea abia putea să stea liniștită. Îi venea să strige, să se alătore copiilor care se hîrjoneau pe plajă. La fel ca un animal care își îndepărta blana de iarnă, se simțea și ea cu totul alta, plină de viață.

– Nu știu, zise Alicia îndurerată. Spune-mi ce să fac, Sloan.

Rugămintea se citea în ochii limpezi ai Aliciei și în glasul ei.

– Spune-mi ce om minunat e Carter, că alături de el n-ar mai exista riscuri, că băieții și cu mine am trăi în siguranță. Spune-mi că fericirea lor trebuie să se situeze înaintea dorințelor mele egoiste. Amintește-mi cît de mult îi iubește Carter și cît de dezamăgit și deziluzionat ar fi dacă ar afla că văduva lui Jim s-a culcat cu un necunoscut și i-a plăcut nespus. Convinge-mă că, după ce ne vom căsători, cînd vom împărți

același pat, se va naște și pasiunea. Spune-mi toate astea, Sloan. Adu-mi aminte ce trebuie să fac. Sau, continuă ea după ce trase adânc aer în piept, spune-mi să las naibii ce e bine și să fac ce vreau. Carter ar răsufla ușurat, probabil. Poate că se însoară cu mine doar pentru că se simte obligat față de Jim, să aibă grijă de mine și de copii. Spune-mi să mă duc la Carter și să dau cărțile pe față, să-i spun că-l iubesc, dar nu așa cum ar trebui.

Întinzându-se, îi luă mâinile lui Sloan într-ale sale.

– Pentru numele lui Dumnezeu, dă-mi un sfat.

– Nu pot, strigă Sloan deodată. Nu-mi cere asta, Alicia. Nu pot să-ți spun ce să faci.

Măcar de-ar fi putut. Măcar de ar fi putut să-i spună că mai bine pentru toți era să rupă logodna cu Carter. O parte din ea striga: „Spune-i, spune-i. Fă să-i fie ușor să ia o hotărâre. Se va bucura că tu și Carter v-ați îndrăgostit. Spune-i.”

Nu era nevoie decît de o propoziție. „Îl iubesc pe Carter și el mă iubește pe mine.” Îi putea spune că nu voiseră să se întîmple acest lucru, dar că se întîmplase, totuși. Acum putea să aibă fiecare ce voia. Sloan pe Carter. El pe ea. Iar

Alicia să fie liberă să-și caute fericirea.

O altă parte din ea își astupa urechile în fața argumentelor inimii. Nu putea influența hotărârea Aliciei. Poate că îl iubea pe Carter mai mult decât își închipuia. Acel weekend fusese prima oară când avusese o aventură și încă reprezenta o noutate pentru ea. Își amintea totul într-un chip mult mai romantic decât fusese în realitate. Mai târziu avea să-și dea seama că avea nevoie de acea iubire stabilă și pe care o împărțea cu Carter.

Nu, Sloan nu putea spune nimic. Dacă Alicia avea să regrete vreodată din cauza acelei hotărâri importante, Sloan nu s-ar fi iertat niciodată. Nu ar fi putut fi fericită cu Carter dacă ar fi influențat-o pe Alicia în luarea unei decizii. Trebuia să ia singură această hotărâre.

„Dar, Doamne, dă să fie cea pe care o doresc eu.“

– Sloan, ce mă fac?

Pierdute în gânduri, se uitau la cei doi copii care se jucau pe plajă.

– Au nevoie de un tată, spuse Alicia încet. Un tată cum e Carter, dar...

Tăcură din nou, fiecare cu gândurile ei,

croindu-și drum prin propriul iad.

Deodată, David se opri din joacă și își răsuci fratele, arătînd spre casă. După aceea strigă ceva și o rupse la fugă țipînd cît îl ținea gura, urmat de fratele lui mai mic.

Sloan și Alicia se priviră uluite. Apoi auziră vocea lui David purtată de vînt:

– Carter, s-a întors Carter.

Răsucindu-se amîndouă odată, îl zăriră exact cînd ocolea veranda. Cînd văzu cine era cu Alicia, el se opri atît de brusc de parcă s-ar fi lovit de un zid invizibil. Rămaseră toți trei încremeniți o clipă, în timp ce copiii urcară treptele tropăind. Carter abia își reveni din șocul de a o fi văzut pe Sloan și trebui să-i îmbrățișeze pe cei doi copii care i se agățaseră de picioare.

– Te-ai întors, te-ai întors, strigă David țopăind și trăgîndu-l de pantaloni.

– Carter, ne cumperi o înghețată? Mama a zis că o să ne cumperi dacă am fost cuminți, spuse și Adam. Și am fost.

– Peșțișorul a murit. Acum e în rai cu tata. Dar mama a spus că putem să luăm altul. I s-a umflat burta și l-am văzut plutind la suprafață. Eu l-am văzut primul. David a zis că nu e mort, dar eu am

zis că e.

Alicia o privi pe Sloan în ochi plină de tristețe. Dacă nu ar fi fost victima propriei suferințe, și-ar fi văzut dezolarea oglindită în acele adâncimi cenușii. Un zîmbet resemnat încercă să-și facă apariția pe buzele ei, dar nu reuși.

– Nu prea am de ales, nu? șopti ea numai pentru urechile lui Sloan.

Aceasta scutură din cap, știind că trebuia să tacă, chiar dacă acest lucru o omora.

– Nu.

– Știam că, atunci când va veni momentul, nu voi face altceva. O să fac ce ai face și tu. Tu ai face ce e bine, Sloan, știu asta.

„Ce e bine?” Oare era bine ca trei oameni să fie condamnați la nefericire? Da. În acele împrejurări, da. Carter și Alicia vor începe să se iubească prin intermediul copiilor care îi iubeau pe amîndoi. Obişnuința avea să șteargă amintirea lui Jim. Erau amîndoi frumoși fizic. Pasiunea se va aprinde când își vor da seama de asta.

Da, nu era ideal, dar era bine.

Alicia îi luă mîna lui Sloan încă o dată. Ridicîndu-se, se întoarse repede și se duse să-l

Îmbrățișeze pe Carter.

– Bine ai venit acasă, străinule, spuse ea veselă.

El o îmbrățișă cu dificultate din cauza băieților care stăteau încă agățați de el. Peste umărul Aliciei se uită la Sloan.

Ochii lui îi transmiseră o mie de mesaje și ea le recepționează pe toate. Îi părea rău de cuvintele pe care i le spusese. Îi fusese dor de ea. Era nefericit. Era obosit, plictisit de viața fără ea. O mai întreba, de asemenea, ce căuta acolo. Se uită plin de reproș la hainele și la pieptănătura ei.

– Mă simțeam prea singură, așa că am chemat-o pe Sloan să stea o zi cu mine, spuse Alicia trăgându-l spre scaune.

Sloan părea bătută în cuie, căci nu mai putuse să se miște de când îl văzuse pe Carter. În ciuda oboselii care își lăsase amprenta în colțurile ochilor și gurii lui, arăta superb. Purta pantaloni și cămașă sport și un pulover cu mânecile legate în jurul gâtului.

– Bună, Sloan.

– Bună, Carter. Cum a fost la New York?

– Frig și ploaie.

– Se pare că nu reușești să scapi de ploaie, spuse

Alicia, revenindu-și uluitor de repede. A plouat aproape tot timpul cît ai stat la San Francisco, nu-i așa?

– Da, spuse el, topindu-și ochii în ai lui Sloan.

– Copii, încetați odată și salutați-o pe Sloan, le zise Alicia băieților care o ascultară și murmurară un salut.

Ea le răspunse cu un zîmbet care spera să nu pară atît de fals pe cît era.

– Ați crescut foarte mult de cînd v-am văzut ultima oară.

– L-ai cunoscut pe tăticul meu? o întrebă Adam. A murit.

Privirea lui Sloan alunecă dincolo de Alicia și Carter, care se țineau de braț.

– Da, l-am cunoscut. Sînteți la fel de frumoși ca el.

– Așa zice și mama. Carter o să fie tăticul meu acum.

– E minunat, nu? întrebă Sloan fără să-și dea seama cum de reușise să scoată acele cuvinte cu nodul pe care îl avea în gît.

– Da, e nemaipomenit, adăugă David.

– Nemaipomenit, nemaipomenit, cîntă

Adam.

– Duceți-vă la joacă acum, spuse Alicia. Cum a fost cu cartea? îl întrebă ea pe Carter imediat după ce dispărură copiii. Ai terminat-o?

– Da. E deja pe biroul editorului. A zis că, din câte îşi dă seama, e cea mai bună din toate.

– O veste minunată, dragul meu, spuse Alicia strângându-i brațul la piept. Ai muncit atât de mult la ea!

– Am pus foarte mult din mine în ea.

Încercă să nu se uite la Sloan, îşi spuse „la naiba“ şi îşi lăsă privirea să se bucure de chipul ei.

– Are un final fericit? întrebă Alicia.

Carter îşi luă ochii de la Sloan şi îşi privi logodnica. În clipa aceea, avea un chip la fel de nevinovat ca al copiilor şi el se simţea ca un ticălos din cauza resentimentului pe care îl nutrise faţă de ea. Nu era vina ei că el se îndrăgostise de alta. Ridicându-şi din nou ochii spre Sloan, răspunse solemn:

– S-a terminat în singurul mod posibil.

Ca şi cum privirile lui ar fi lăsat-o fără aer, Sloan se răsuci brusc şi dădu să intre în casă.

– Trebuie să chem un taxi.

– Nu, Sloan, rămâi pînă după cină, spuse

Alicia.

– Nu pot. Trebuie să mă întorc.

– Așteaptă, spuse ea. Nu face nimic pînă nu-i aduc pe David și pe Adam.

Atenția Aliciei fusese atrasă de dispariția subită a fiilor ei, dar nu același lucru se întîmpla și cu Carter, care o urmă pe Sloan înăuntru. Cu o voință de fier, trebui să-și stăpînească fiecare mușchi pentru a nu se repezi să o ia în brațe.

Blestemă severitatea hainelor ei, revenirea la cocul acela, expresia prudentă care masca însuflețirea pe care știa că o puteau arăta trăsăturile ei. Gura aceea închisă ferm nu semăna cu cea zîmbitoare și tentantă care îi distrusese simțurile cu generozitatea ei iubitoare.

Își dorea extrem de mult să mai vadă acea femeie pasională care știa că există în dosul zidului de apărare. Eliberată o dată, putea fi dezlegată din nou de atingera lui. Dar erau împiedicați de conștiințe.

Totuși, nu o putea lăsa să plece fără să-i spună cît de mult o dorea, cîtă nevoie avea de ea, cît de mult o iubea. Trebuia să-i vorbească pentru ultima oară sau avea să regrete toată viața.

– Sloan, eu...

– Nu, spuse ea strângînd din dinți.

Stătea cu spatele la el și strîngea spătarul unui scaun.

– Nu spune absolut nimic.

– Dar trebuie, fir-ar să fie.

– Nu, te rog. Dacă o faci, n-o să pot îndura.

– Sloan, nu chema un taxi, spuse Alicia intrînd în cameră și nebăgînd de seamă drama care avea loc. Băieții vor să te conducă la aeroport ca să vadă avioanele.

– Nu, se împotrivi ea repede. Carter tocmai s-a întors de la aeroport.

– Nu mă deranjează.

– Tu rămii acasă, Carter, spuse Alicia. O s-o duc eu acum și tu o s-o iei săptămîna viitoare cînd o să vină la nuntă.

Sloan avu senzația că fusese lovită cu putere în stomac.

– Nu voi veni la nuntă.

Acum fu rîndul Aliciei să rămînă cu gura căscată.

– Sloan, dar trebuie!

Nimic nu o putea face să-l audă pe Carter jurînd dragoste pe viață unei alte femei. Nici chiar uneia la care Sloan ținea.

– Îmi pare rău, dar nu pot. Pînă atunci vor veni

oaspeți la *Casa Fairchild*. Nu o să pot pleca. Va trebui să consideri vizita de azi drept una de felicitări.

Alicia păru supărată și dezamăgită.

– Dar n-ai fost nici la prima mea nuntă, spuse ea. Nu-mi vine să cred că vei lipsi și acum.

– Îmi pare rău că te dezamăgesc, Alicia, dar nu pot... nu pot să vin la nuntă.

Tonul ei nu suporta contrazicere, deși Alicia încercă să o facă. Carter nu spuse absolut nimic.

Plecară peste câteva minute. Alicia le explica băieților cum zburau avioanele, în timp ce scoteau mașina de pe alee.

Sloan riscă o ultimă privire spre casă. Carter stătea pe verandă, privind-o fix. Vântul îi răvășea părul. Își ținea mâinile în buzunare, iar umerii îi erau aduși, împotriva vântului sau a unui dușman interior, ea nu își dădea seama. Chipul lui, așa cum era ascuns în umbră, era inexpresiv.

Mai bine. Dacă i-ar fi putut vedea emoția din ochi, poate nu ar mai fi fost capabilă să-l părăsească, indiferent care ar fi fost consecințele.

Capitolul zece

„Bine măcar că mai am asta“, își spuse Sloan servindu-și oaspeții cu cremă de zahăr ars. *Casa Fairchild* era plină. Toate dormitoarele de sus erau ocupate. În afară de unul. Dar acela nu conta.

Avea să supraviețuiască. O mai făcuse. Putea să o facă din nou.

Casa Fairchild avea nevoie de toată energia ei, fizică și psihică. Asta trebuia să facă. Asta era

viața ei. Avea să facă tot posibilul ca pensiunea ei să se bucure de succes.

Vineri seară. La ora două în după-amiaza aceea, Carter și Alicia se căsătoriseră. El ieșise definitiv din viața ei. De acum încolo, inima ei avea să aparțină numai afacerilor.

– Trebuie să fi fost îngrozitor. Nu-i așa, domnișoară Fairchild?

Ea fu gata să verse cafeaua pe fața de masă imaculată. Conversația se desfășurase în jurul ei, dar ea nu ascultase nimic. Fu uimită când i se adresă întrebarea.

– Vă rog să mă scuzați. Ce-ați spus?

– Toată ploaia care a căzut aici. Trebuie să fi fost îngrozitor.

Femeia venea de pe Coasta de Est și vorbea cu un accent nazal. Își cicălea soțul în permanență.

Ori de câte ori se vorbea de vremea aceea neobișnuită care îi făcuse prizonieri de voie pe Carter și pe ea, ochii ei se tulburau.

– Era îngrozitor dacă trebuia să ieși din casă. Mai doriți cafea, doamnă Williams?

Vocea ei era cordială și plăcută, învățată să nu trădeze nici un pic de tristețe. Numai dacă cineva

o privea îndeaproape îi putea observa melancolia din ochi.

Oaspeții porniră spre salon, patru din ei hotărîndu-se să joace cărți. Sloan le puse cafea, băuturi și ceai cît timp doriră. Ultimii se retraseră aproape de miezul nopții. Obosită, Sloan făcu un tur verificînd dacă ușile erau încuiate și luminile stinse.

Intră în cameră ei pe care o traversă pe întuneric, aprinzînd lampa de pe birou. În mod automat atinse capacul cutiei lăcuite. Un zîmbet stins îi jucă în colțul buzelor, iar ochii i se umplură de lacrimi.

Nici o clipă nu-i trecu prin cap că nu era singură.

Absentă, își scoase acele de păr, unul cîte unul, încet, pînă cînd părul îi căzu în valuri pe umeri. Își trecu amîndouă mîinile prin el, răsucindu-și gîtul pentru a diminua tensiunea generată de faptul că se prefăcea fericită cînd, de fapt, amărăciunea și durerea îi sfîșiaseră inima.

Își scoase fusta, așezînd-o cu grijă pe spătarul unui scaun. Furoul pe care îl purta-i se mula pe șolduri, pe triumghiul ei feminin și îi scotea în evidență forma pulpelor. Părul îi alunecă în jurul

chipului palid cînd se aplecă să vadă mai bine nasturii de la mînecele bluzei. Apoi îi descheie încet pe cei din față, privind într-un punct fix, cufundată în gînduri. Tocmai dădea să-și scoată bluza cînd aruncă o privire în oglindă și îl văzu stînd pe fotoliul din partea cealaltă a camerei.

Inima îi tresări violent și își înăbuși un țipăt. Se răsuci brusc. Mișcarea aceea bruscă și valul de sînge care îi năvăli spre cap o făcură să-i vină amețală și îi întunecară vederea. Se agăță de marginea biroului ca să nu cadă.

Era chiar el, avînd un aer de parcă ar fi stat acolo în fiecare seară urmărindu-i ritualul. Glezna unui picior se odihnea pe genunchiul celuilalt; în brațe ținea o carte cu coperți groase. Ochelarii îi stăteau precar pe vîrfurile nasului.

– Nu te opri din cauza mea, spuse el cu o voce la fel de seducătoare ca ochii care îi priveau trupul.

– Ce cauți aici?

– Asist la cel mai interesant și stimulatîv spectacol de strip- tease.

– Naiba să te ia, Carter, răspunde-mi.

Toată suferința și disperarea ei ieșiră la

suprafață făcînd-o să se descarce asupra lui cu furie. Chinul nu luase sfîrșit încă. Exact cînd începuse să se resemneze, un zeu malițios îi dăduse acel vis. Sau era real? Era, oare, într-adevăr acolo, purtînd acea geacă îngrozitoare și arătînd aproape la fel ca în prima seară cînd îi apăruse în prag?

– Cum ai intrat? Ușile erau încuiate.

– Capitolul cinci din *Sărutul episcopului*, spuse el ridicînd cartea pe care o ținea în brațe. Tocmai îl reciteam acum ca să mă conving că am făcut totul cum trebuie. Am reușit să deschid ușa din spate și să o închid la loc fără să mă vadă cineva.

Zîmbetul lui era mîndru, ca al unui copil.

– Cred că am făcut-o la fel de bine ca Slater. El este eroul...

– Ce cauți aici? aproape că strigă ea, strîngîndu-și pumnii.

Lăsînd cartea și ochelarii pe podea, el părăsi fotoliul și veni spre ea, strîngînd-o la piept cu un braț și astupîndu-i gura cu mîna cealaltă.

– Doar nu vrei să-ți deranjezi oaspeții, nu, domnișoară Fairchild? o întrebă el cu un glas mătăsos, plimbîndu-și limba peste gîtul ei. N-am

vrut să fiu deplasat, dar asta face Slater cînd dă buzna în apartamentul eroinei. Ca să nu mai vorbesc de Gregory. Știm amîndoi pînă unde poate merge ca să-și atingă țelul.

Ea se zbatu, încercînd să vorbească în mîna lui.

– Nu te înțeleg, Sloan. Și ai face bine să-ți păstrezi energia pentru că o să ai nevoie de ea.

Gura i se afla pe urechea ei acum, i se mișca prin păr și îi atingea lobul urechii cu vîrfurile umede ale limbii.

– Am de gînd să facem dragoste toată noaptea sau pînă cîndem amîndoi leșinați.

Îi astupă țipătul cu palma.

– Ai spus să plec? De ce? Ah, știu. Crezi că sînt pe cale de a comite un adulter. Te-nșeli. Nu sînt căsătorit și nici n-o să fiu pînă n-o să-ți iei cîteva ore libere ca să dăm o fugă pînă la primărie.

Ea se înmuie capitulînd și deveni atentă. Peste podul palmei lui clipi repede ca să-și rețină lacrimile de furie și îl privi total nedumerită.

– Așa e mai bine. Nu pot să sufăr să mă folosesc de forță. Dar nu eram sigur că te pot face să nu ții cu metoda asta mult mai plăcută și

mai subtilă.

Încet, încet, își dădu mîna la o parte de pe gura ei și o înlocui cu buzele, care se contopiră cu ale ei cu dulceață. Ea cedă, la început pentru că era prea uluită ca să se opună. După aceea, limba care îi mîngîia cu aroganță interiorul gurii făcu să dispară orice gînd în afară de acela că se afla din nou în brațele lui Carter și că el o iubea.

Brațele ei slăbite căpătară destulă putere pentru a se ridica pe umerii lui. Își cufundă degetele lacome în părul lui care părea întotdeauna prea lung. Buzele i se desfăcură sub ale lui, oferindu-se pentru violarea lui delicată. Liniștea fermecată care îi curgea prin vene ca mierea, de fiecare dată cînd o atingea el, o învăluia din nou. Toată forța i-o dădea el și trupul i se arcui lipindu-se rugător de sursa acelei energii.

– Doamne, ce bine e, murmură el, în timp ce buzele i se plimbau pe gîtul ei.

Mîinile îi cuprinseră șezutul prin furoul de satin, ridicînd și apăsînd pînă cînd se adăposti comod în adîncitura dintre pulpele ei.

– Ce s-a întîmplat? îl întrebă ea gemînd. De ce nu te-ai însurat? Nu mă răni din nou, Carter.

Omoară-mă dacă trebuie după ce mă iubești, dar nu mă părăsi din nou.

– Niciodată. Niciodată. Jur. E de ajuns? Întrebă el în bluza ei.

Cu o mișcare din umeri, ea și-o scoase.

– Îți văd sfîrcurile, spuse el cu o voce răgușită de plăcere. N- ai sutien?

– Nu port decît dacă sînt nevoită.

– Îmi plăce, îmi place, spuse el frămîntînd-o prin cupele furoului. Dar ce te-a făcut să iei o asemenea hotărîre?

– Faptul că asta îmi amintea de tine. Sărută-mă acolo, îl îndemnă ea oftînd cînd degetele lui îi găsiră sfîrcul întărit.

El își lăsă capul în jos și o cuprinse cu gura prin material. Îl udă pînă cînd acesta se lipi de forma sfîrcului ei.

– Uită-te la tine, șopti el plin de respect, conturînd cu degetul acel sfîrc obraznic. Nu puteam să mă-nsor cu Alicia. Nu pot să mă-nsor cu nimeni altcineva decît cu tine, Sloan.

Mîinile ei erau ocupate, dezbrăcîndu-l de geacă și de cămașă. Cînd acestea dispărură, își plimbă degetele peste pielea încinsă și prin părul întunecat de pe pieptul lui. Palmele ei treceau

senzual peste piept, înainte și înapoi pînă cînd se simți amețită de varietatea senzațiilor care o cuprinseseră. Îi atinse ușor cu degetele sfîrcurile care răspunseră deodată cu fermitate.

– Spune-mi ce s-a întîmplat?

Limba i se juca cu ceea ce degetele ei făcuseră să se întărească.

– Ce dulce... Udă-le... Ah, Doamne, da, Sloan. Nu pot... nu pot să vorbesc cînd...

Umblă la închizătoarea pantalonilor.

– Mai tîrziu... o să-ți spun mai tîrziu... În clipa asta îți aparțin numai ție și nimeni n-o să fie rănit de faptul că sîntem împreună.

– Carter, gemu ea repetîndu-i numele și plăcîndu-i cum suna.

El își strecură degetele pe sub bretelele furoului și i-l trase în jos peste sînii umflați de dragoste. Burta ei se înfioră cînd el îi trecu furoul peste ea și apoi mai jos, îndepărtîndu-i și dresul. Cînd fu complet goală, el își afundă degetele prin triunghiul de păr moale și îi mîngîie pulpele subțiri. Privirea îi trecu peste ea ca un foc de prerie care înaintează pîrjolind totul în cale. Îi luă mîna și i-o duse să-i simtă dorința ce pulsa.

– Iartă-mă. Abia aștept.

Sloan îl conduse spre propria ei umezeală.

– Și eu la fel.

Tremură când o trase spre el și o duse pînă la pat. Se lăsă lîngă ea dezbrăcîndu-și repede și celelalte haine.

Cu o împingere sigură, el îi uni trupul de al său. Făcînd un efort extraordinar de păstrare a controlului, el îi luă fața în palme și o sărută cu aceeași intimitate ce caracteriza și cealaltă unire și se cufundă și mai adînc în căldura ei umedă.

– Vreau să simți cît de mult de iubesc, Sloan Fairchild. Din prima clipă cînd te-am văzut, am știut că, pînă atunci, fusesem incomplet. Vreau să-mi cunoști iubirea. Să o accepți. O meriți cel mai mult. Ți-o ofer cu umilință. Întregește-mă, Sloan.

Trupul ei i se afla cuibărit între pulpe, iar picioarele îi erau petrecute peste ale lui. Obrazul îi era lipit de abdomen, iar părul ei îl înconjura ca o manta țesută din mai multe nuanțe de castaniu și auriu. El își plimba leneș degetele printre acele

șuvițe, în timp ce degetele ei îi încercuiau buricul înconjurat de păr.

Erau epuizați după o criză de proporții vulcanice. Nu o dată, ci de două ori, pasiunea lipsită de orice sentiment de vinovăție îi azvîrlise într-o altă lume. Acum se desfătau în cea mai dulce oboseală pe care o cunoscuseră vreodată.

– Ești sigur că nu-mi spui toate astea doar ca să mă faci să mă simt mai bine, Carter?

– Îți jur. Alicia a fost cea care a cerut să mă vadă înainte de ceremonie. Eram acasă la părinții ei. Invitații soseau deja. David și Adam erau gătiți și menajera îi păzea să nu se murdărească. Alicia a bătut la ușa mea în timp ce mă îmbrăcam.

– Nu erai îmbrăcat când ai vorbit cu ea?

El o apucă de păr și îi dădu capul pe spate.

– Ba da, eram îmbrăcat când am vorbit cu ea.

– Eram curioasă doar, spuse ea încet, sărutîndu-i pieptul acoperit de păr. Va trebui să țin sub observație un soț căruia îi place să spargă uși și să pătrundă în case.

– Da, cel mai mult îmi place...

– Să pătrunzi, încheie ea. Ești teribil de

nerușinat, îl muștră ea răsucindu-și pe deget părul din jurul buricului lui. Continuă povestirea.

– Alicia s-a așezat pe pat și a început să plîngă. Mi-a mărturisit ceea ce ea considera un mare păcat, făcîndu-mă să mă simt cel mai mare ipocrit din lume.

– Îți închipui ce am simțit cînd mi-a povestit mie, spunîndu-mi că o femeie ca mine nu ar fi putut face așa ceva. Și eu care mă culcasem cu logodnicul ei! Cum de s-au complicat lucrurile atît de mult?

– Ne-am îndrăgostit. Nimeni, nici unul din noi, nu s-a gîndit la asta, spuse el strecurîndu-și mîna pe sub părul ei pentru a-i masa ceafa. Pe urmă a început să-mi spună ce tată minunat aș fi fost pentru băieții ei, ce părere bună avea Jim despre mine și ce soț bun mă considerau părinții ei. Lobii urechilor tale seamănă cu petalele unei flori de catifea.

Acea afirmație simplă era atît de mult ieșită din context, încît Sloan începu să rîdă. Carter trase aer în piept.

– O să amînăm povestirea din nou dacă mai rîzi așa.

– De ce?

– Pentru că-ți simt vibrațiile sînilor într-un loc care n-are nevoie de încurajări ca să mă excite... din nou.

– Iartă-mă, spuse ea fără să i se distingă în glas nici cea mai mică părere de rău și își lăasă mîna să coboare pe trupul lui. Ascult.

Răsuflarea lui era greoaie, dar continuă totuși să vorbească.

– I-am luat amîndouă mîinile, am privit-o în ochi și am întrebat- o dacă mă iubește.

– Și ea ce-a spus?

– Că da:

Sloan se ridică puțin pentru a-l privi mai bine. Ochii care sclipiseră de încîntare erau acum tulburați. Carter își trecu degetul peste buzele ei, liniștitor.

– A spus că mă iubește, dar nu „cum ar trebui“. Cînd am întrebat-o ce însemna acest lucru, a zis „Nu cum ar trebui o soție să-și iubească soțul. Nu de ajuns ca să împart patul cu tine. Nu de ajuns, ca să nu vreau să răspund telefoanelor lui Mac“. Apoi, spre marea ei surprindere, am strîns-o în brațe și am sărutat-o cu mai mult entuziasm ca oricînd, cu excepția acelei zile despre care nu mai e cazul să

amintesc, și i-am spus că părerea mea era că fusese o soție minunată pentru Jim și pentru vreun alt bărbat norocos, dar că simțeam că nu este potrivită pentru mine.

Sloan își proptise bărbia în pieptul lui și îl privea.

– Ce le-ai spus băieților? Au fost îngrozitor de dezamăgiți, nu?

– Ah, da, au plîns.

– Carter, nu se poate! zise Sloan ignorînd ce îi spusese el mai înainte și ațîțîndu-l cu trupul ei care se tot mișca.

– Ba se poate. Nu suportau gîndul că nu vor locui pe plajă.

Capul lui Sloan căzu din nou pe pieptul lui cînd răsufală ușurată. El rîse ușor și își trecu un deget peste șira spinării ei.

– Cînd li s-a spus că pot sta în casa de pe plajă cînd eu nu lucrez acolo și cînd i-am asigurat că tot o să-i duc la patinaj, la meciuri și să o le cumpăr înghețată și după ce li s-a dat cîte o felie de tort, s-au liniștit.

– Au nevoie de un tată.

• El se încordă și dădu să se ridice.

– Dacă asta simți, pot oricînd să mă întorc la

Alicia în genunchi...

Ea își desfăcu brațele, cuprinzându-i bicepșii și ținându-l locului.

– Au nevoie de un tată, dar nu de tine.

– O să mă păstrezi, deci?

Ea îl cîntări făcînd ochii mici.

– O să mă mai gîndesc, spuse ea după o pauză îndelungată.

El o înconjură cu brațele și o răsturnă pe spate.

– Gîndește-te foarte bine, spuse el înainte să-și unească gura cu a ei, cufundîndu-și limba, încercuind, gustînd, testînd și convingînd.

Ea gîfii sub el cînd, în cele din urmă, el se dădu la o parte și își puse capul pe perna sînilor ei.

– O să mă gîndesc, spuse ea cu răsufierea tăiată și cîteva clipe rămaseră nemișcați.

Ei îi plăcea să-i simtă părul în jurul degetelor, lui să-i audă bătăile inimii, răsunîndu-i în ureche.

– Carter, i-ai...

Își umezi buzele.

– I-ai spus Aliciei de mine?

– Îhî, spuse el cu nonșalanță, atingînd cu răsufierea un ispititor sfîrc trandafiriu.

Sloan se simți vinovată și rușinată.

– Ce i-ai spus?

– Adevărul, spuse el solemn, ridicându-și capul pentru a privi acei ochi plini de remușcări. Că ești cea mai bună femeie cu care m-am culcat vreodată.

– Ce? strigă ea dându-l la o parte și ridicându-se în capul oaselor.

El căzu pe spate și izbucni în râs ținându-se de burtă.

– Ar fi trebuit să vezi cum arăți, spuse el când se opri din râs.

– Ai spus un lucru îngrozitor, pufni ea.

– Lasă chestiile astea, domnișoară Fairchild, spuse el trăgînd-o iar deasupra. Poartă-te așa cu clienții tăi, nu cu mine. Eu am văzut adevărata femeie care se ascundea sub capotul ăla urît pe care îl purtai în seara când am sosit. Mîine dimineață o să am grijă ca acel lucru oribil să fie ars.

O trase spre gura lui și o sărută apăsător în timp ce mîinile îi mîngîiau șezutul.

– Ca răspuns la întrebarea ta, zise el când ea stătea din nou liniștită pe el, i-am mărturisit Aliciei că tu și cu mine am devenit prieteni foarte apropiați și că vin aici să văd dacă faptul că am

fost logodit cu ea a fost singurul lucru care ne-a împiedicat să ne implicăm și mai mult.

– Și a-fost?

– Absolut. Am de gînd să mă implic extrem de mult.

Ea zîmbi cu fața pe pieptul lui.

– Și Aliciei nu i-a păsat?

El rîse ușor.

– Cred că e mai intuitivă decît ne-am fi așteptat. Și-a aplecat capul într-o parte și m-a privit, apoi a spus: „Sînt o mulțime de dormitoare în casa aia și cred că ar putea fi folosite mult mai bine“. Am luat-o ca pe un acord. În orice caz, rîdea cînd mi-am scos cravata și am întrebat cine poate să mă ducă la aeroport.

Sloan se ghemui și mai mult lîngă el.

– Mă bucur, spuse ea în șoaptă. N-aș fi fost complet fericită dacă nu ți-ar fi dat ea drumul.

– Nici eu.

– Și acum ce-o să facem?

– Te referi la viitorul apropiat? Dacă da, e o întrebare stupidă, spuse el și, găsindu-i sînul, îi încercui areola cu un deget vrăjit.

– Hm, da, spuse ea oftînd. Dar mă refeream la casa, la munca ta și la *Casa Fairchild*. N-aș vrea

să renunț la ea, Carter.

– Nici nu va fi nevoie. Nu ți-aș cere acest lucru niciodată și îmi place foarte mult. Dar, și subliniez acest cuvînt, se vor face unele schimbări. O să aduc ceva bani în căsnicia asta și o parte din ei se vor folosi la angajarea cîtorva oameni. O bucătăreasă, cineva care să se ocupe de curățenie, cineva care să te ajute la servit...

– Dar îmi place să gătesc.

– Și poți s-o mai faci, dar nu tot timpul. În unele după-amieze s-ar putea să vreau să faci o dragoste nebună cu mine, nu cine știe ce mîncare, spuse el sărutîndu-i vîrfurile nasului. Eu aș putea să lucrez aici, chiar în camera asta. Putem face din ea baza operațiunilor noastre, dar aș vrea să-ți iei liber din cînd în cînd. Vreau să călătorim împreună, să te plimb, să-ți arăt tot felul de lucruri, să te arăt lumii.

– Ești chiar atît de mîndru de mine?

El îi simțea tensiunea, curajul de care avusese nevoie pentru a pune acea întrebare și știa că, în urmă cu cîteva săptămîni, nu ar fi avut acel curaj. Ar fi avut acea atitudine defetistă care spunea că ea nu

merită atenția nimănui, că existența ei este insignifiantă. Ochii lui atinseră, plini de iubire, fiecare trăsătură a chipului ei și în acei ochi de culoarea ambrei, ea descoperi încrederea în sine pe care nimeni altcineva nu o mai făcuse să o simtă.

– Sînt atît de mîndru de tine. Ești cea mai minunată femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Întotdeauna ai fost, Sloan. Numai că n-ai ales oamenii potriviți care să ți-o arate.

– Cred, spuse ea atingîndu-i ușor buzele. Datorită ție, cred asta. Sînt iubită.

El își apăsă gura pe palma ei.

– Ești iubită.

Emoția aceluia moment îi lăsă fără grai. În cele din urmă, el întrebă:

– Ce părere ți-a făcut casa mea de pe plajă?

– Mi-a plăcut foarte mult, spuse ea și ochii îi sclipeau. E foarte frumoasă.

– Deci te vei simți bine dacă o să stăm acolo cînd avem chef și aici la fel, și poate o să angajăm o pereche să aibă grijă de casa asta în perioadele cît o să fim plecați, nu?

Ea își țuguie buzele căzînd pe gînduri.

– Voi fi foarte atentă pe mîna cui o să las casa, dar cred că sînt de acord. E foarte important pentru mine să fac din ea un succes.

– Ai și făcut, șopti el. Și, cu siguranță, că faptul că e locuită de un scriitor celebru n-o să-i afecteze reputația.

– Un modest scriitor celebru.

– Asta se subînțelege, zise el cu seriozitate, un zîmbet larg luminîndu-i chipul, așezînd-o apoi din nou lîngă el. Îmi faci un copil?

– Voi face un copil pentru amîndoi, nu numai pentru tine, spuse ea cu hotărîre.

El îi murmură cuvinte de iubire în păr, înainte să întrebe:

– Ce e în cutie?

– În care cutie?

– Cea de pe măsuta de toaletă, pe care ai atins-o cu atîta dragoste.

Ea se desprinse încet din îmbrățișarea lui și străbătu, goală, încăperea. Luă cutia și i-o aduse în tăcere. El își dădu picioarele jos din pat, uitîndu-se în ochii ei cînd i-o luă din mînă.

Răsuci cheița cu ciucure negru de mătase și deschise capacul. Știu imediat ce era înăuntru,

fără să fie nevoie să citească vreun rînd. Răsfoi paginile și apoi își ridică privirea uluită.

– De ce? Ai fi putut cumpăra toate cărțile mele dacă nu le ai încă.

Șuvița de păr care îi căzuse pe frunte fu dată la o parte de o mîină afectuoasă.

– Oricine îți poate cumpăra cărțile. Foile astea erau tot ce-mi mai rămăsese de la tine. Nimeni nu le mai citise și nici nu avea s-o facă vreodată. Erau numai ale mele.

– Bine, Sloan, dar sînt niște porcării, gunoi.

Ea scutură din cap, atingîndu-l cu părul.

– N-are importanță ce conțin. Pentru mine reprezintă cea mai frumoasă poveste de dragoste care s-a scris vreodată. Poezie.

În acel fel caracteristic pe care ea nu îl agrease niciodată și pe care acum ajunsese să-l îndrăgească, el mormăi ceea ce ar fi putut fi o înjurătură sau o rugăciune, în funcție de cine o auzea. Ea știa că este cea de a doua. El puse atunci colecția ei prețioasă de pagini mototolite deoparte și o cuprinse după mijloc, punîndu-și capul pe pieptul ei.

– Tu ești poeta. Și poezia, șopti el.

Mîinile lui îi mîngîiară trupul, minunîndu-se de

fiecare părticică, ridicătură și adîncitură, de aparenta fragilitate a oaselor și de elasticitatea pielii ei.

Își frecă gura de sîinii ei.

– Am nevoie de tine, Sloan. Am nevoie de încurajarea ta tăcută, de judecata ta față de ceea ce scriu. Am nevoie de înțelegerea ta cînd n-o să meargă bine și de laudele tale cînd totul o să fie excelent. Am nevoie de hrana trupului tău minunat.

O ușoară împingere a palmei lui îi aduse sfîrcul la gură și îl sărută ușor pînă cînd ea se simți îndurerată de iubirea care înflorea în adîncul ei. El trase cu buzele de acel mugur delicat cu o dorință atît de dulce, încît mîinile ei i se încleștară în păr, ținîndu-i capul nemișcat.

-- Doamne, cît de mult îmi place gustul tău, spuse el udînd sfîrcul cu limba, astfel încît acesta alunecă ușor peste buzele lui închise care îl mîngîiau într-un ritm erotic.

Îi iubi și celălalt sîn cu aceeași pasiune, în timp ce mîinile îi urcau pe spatele pulpelor de la genunchi pînă la șold. Degetele i se îndoiră în interior și în sus cînd își coborî gura asupra

buricului ei. Fu copleșită cu sărutări fierbinți și adulmecată de obraji-ușor acoperiți de păr. Inima ei era cuprinsă de frenezie și simțurile gata să-i explodeze.

Apoi gura lui îi atinse ușor părul auriu care îi învăluia feminitatea și ea sări la un alt nivel al extazului. Ascultînd rugămintea mîinilor lui pe spatele pulpelor, se împinse înainte pentru a-i primi tributul iubitor.

Își îngropă degetele în mușchii de pe spatele lui și se lăsă pradă gurii lui fierbinți, ascultînd de capriciile limbii lui abile. Trupul i se lichefie într-o încercare de a-i astîmpăra setea.

Dar aceasta nu putea fi astîmpărată niciodată. Era o sete pîrjolitoare care îl făcu să o tragă în pat și să se învăluie în iubirea ei.

– Sloan, Sloan, îi șopti el la ureche cînd trupurile li se arcuiră împreună.

Rostindu-i numele, el simți acea moarte scurtă care survine înainte de renaștere și, privindu-i chipul, văzu și renașterea ei.

Mai tîrziu, cînd inimile le băteau mai liniștite, o strînse la piept.

– O să mă ajuți să scriu marele roman, nu-i așa?

– O să fie o cinste pentru mine. Și o mare plăcere.

– O să-mi suporti stările nervoase?

– O să te iubesc pînă o să te scap de ele.

Mîna lui îi mîngîia sînul fără pasiune, dar cu foarte multă recunoștință.

– O să începi imediat?

– Am de făcut două lucruri mai întîi.

– Ce anume?

– Să-mi petrec luna de miere la *Casa Fairchild*.

Ea îi acoperi mîna, apăsîndu-i-o mai tare pe sîn.

– Și al doilea?

– Să schimb ultimele cîteva pagini din *Iubita adormită*. Va avea un final fericit.

Sfîrșit

Tehnoredactare computerizată: Ioan Lilă jr.

Editura MIRON

București - 1994

Tel. 641.17.21
641.33.04
Str. Baiulescu 63A,
București, Sector 5
(lângă stația de
metrou Pieptănari)

Tiparul executat sub comanda 40 350
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI
Piața Presei Libere, 1, București
ROMÂNIA